

မင်းမြတ်သူရ

မာယာရှင်

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

မာယာရှင်

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

မင်းမြတ်သူရ

မာယာရှင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၃၇၆၁၂၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၄၇၁၁၁၁

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

မင်းမြတ်သူရ

၈၉၅-၈၃

မာယာရှင်၊ မင်းမြတ်သူရ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၆၄-စာ၊ ၅x၇

(၁) မာယာရှင်

တစ်နေ့သ၌ မြိတ်မြို့တစ်နေရာရှိ **လွန်စွာကြံ့ခံသူ**
ခမ်းနားသော အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းအတွင်း၌ **ရာတာ သူဌေးလေး**
ချမ်းသာသည် နိပြာရောင်ဝတ်စုံကို **အကျွန်ုပ်တို့ဆင်**
နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနီးသို့ အိမ်ကြီး၏ **ဘဏ္ဍာခိုး**
ဦးသီလ ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟား...ဟား...ဟား ဒီလိုဆိုတော့လဲ မောင်ချင်သောက

———— **စေတနာစာပေ** ————

၆ မယ်မြတ်ဦး

ဓာတ်ရှင်းသောအခါပေးလောက်တယ်ဟေ့၊ သတို့သမီးလောင်း
ကတော့ ထောင်ချင်းသာကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားမှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာဘာသူဌေးလေး ချမ်းသာသည်
ရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီးလျှင်

“ကျုပ်ကောလိပ်ကျောင်းတက်ကတည်းက ဥရောပဝတ်စုံ
ကို ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်အိပ်ခန်းထဲသို့ အထိန်းတော်
ကြီး ဒေါ်သူဇာဝင်ရောက်လာပြီး

“ကိုသီလ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ မောင်ချမ်းသာကို မနေတတ်
အောင် နောက်ပြောင်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့ဟာ သူ့ဘဝအတွက်
အရေးကြီးတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဆိုတာ ရှင်မှသိဘူးလား၊ မောင်ချမ်းသာ
စိတ်လှုပ်ရှားအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ချမ်းသာသည် အထိန်းတော်ကြီး
ဒေါ်သူဇာ၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီနေ့ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အရေးအပါဆုံးနေ့ဆိုပါလား
တကယ် အရေးပါတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေ့ဆုံလေ၏။ ဒေါ်သူဇာသည်
ချမ်းသာ၏ သပ်ရပ်ခုံညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားပုံကို လှည့်ပတ်
ကြည့်၍

“ပြည့်စုံပါပြီ မောင်ချမ်းသာ သတို့သမီးကို ကြိုဆိုဖို့
အချိန်သင့်ပါပြီ၊ ဒေါ်သူဇာတို့ မောင်ချမ်းသာနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုသေး
သလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းဆာယာ၍

“သတို့သမီးနဲ့ တွေ့ဆုံချိန်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်နေချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ
တွေ့ဆုံချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘဏ္ဍာစိုး ဦးသီလက သဘောကျ
ဟန်ဖြင့်ရယ်မော၍

။ မင်းပြတ်သူရ

“မောင်ချမ်းသာအတွက် အနောင်အယုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဦးလေးတို့ လိုက်တော့ပါဘူးကွာ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ရင်သာ အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲကွ၊ ဦးလေးတို့တုန်းကဆိုရင်”

ဟု ဆိုရင်း ဒေါ်သူဇာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်သူဇာ တ မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“အားကြီး အသက်ကြီးမှရမ္မက်ကြီးမနေနဲ့၊ မောင်ချမ်းသာ ကို ရထားလုံးဆီ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးသီလသည် မောင်ချမ်းသာအား အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်ထားသော ရထားလုံးဆီသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ ရထားလုံးမောင်းသော ကုလား သည် ရထားလုံးပေါ်၌ အသင့်စောင့်နေလေ၏။

မောင်ချမ်းသာသည် ရထားလုံးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ရာ ဦးသီလက အောက်မှနေ၍

စာပေရှင်-၃ ၉

“သတို့သမီးလေး ချောပါစေ၊ လှပါစေလို ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ် မောင်ချမ်းသာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာထ ရယ်မော၍

“ရုပ်လှဖို့ထက် စိတ်လှဖို့က အရေးကြီးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကတော့ လှတာမမက်ဘူးဗျ၊ ညစာခက်လိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ရထားလုံးကို မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။

ရထားလုံးသည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲမှ ပတ်လမ်း
အတိုင်း မောင်းနှင်ပြီး ခြံပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ယနေ့
ချမ်းသာ သွားရောက် ကြိုဆိုရမည့်လူမှာ မိမိနှင့်လက်ထပ်မည့်
သတို့သမီး ဖြစ်၏။ ရာဘာသူဌေးလေးချမ်းသာသည် မိဘများ
ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ လူပျိုကြီးလုပ်နေပြီးမှ
ကြီးဒေါ်ကြီး၏ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုရန်
လက်ခံလိုက်ရလေ၏။ ချမ်းသာသည်မိမိနှင့် လက်ထပ်မည့်

သတို့သမီးကို ပြင်ပတွင် မြင်တွေ့ဘူးခြင်းမရှိဘဲ ဓာတ်ပုံထဲ၌သာ
မြင်ဖူး၏။ သို့သော် ကြီးဒေါ်ကြီး ပိုလိုက်သော ဓာတ်ပုံမှာ
ဝိုးတဝါးသာ ဖြစ်သဖြင့် ချောမောလှပခြင်းရှိမရှိ ဝေခွဲနိုင်စွမ်း
မရှိချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချောမောလှပသို့ထက် စိတ်နှလုံးသား
ဖြူစင်ဖို့ အရေးကြီးသည်ထင်မိ၏။

မကြာမီ မိမိနှင့် လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးကို တွေ့ဆုံရ
ပေတော့မည်။ သူမနှင့် ပထမဆုံးတွေ့ဆုံချိန်၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် မည်သို့ မိတ်ဆက်ရမည်နည်း

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့ သတို့သားလောင်းပါ”

ဟု မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဖြင့် မိတ်ဆက်ရမည်လော။ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ပထမဆုံးတွေ့ဆုံချိန်၌ ရိုးတိုးရှားတန်း ငြိမ်နေရာ
သေချာ၏။ မိမိတို့သည် ချစ်သူများ မဟုတ်ကြသော်လည်း
လက်ထပ်ပြီး အတူတူနေထိုင်ကြသည်အခါ သံယောဇဉ် ငြိမ်
သွားမည်ထင်၏။ ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာ၏ ရထားလုံးသည်

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ သို့သော် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရထားလုံးရောက်သည်တိုင် သင်္ဘောမဆိုက်သေးသဖြင့် ဆိပ်ကမ်း နှင့် မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ ရထားလုံးကို ရပ်ခိုင်း လိုက်၏။

အတန်ကြာအောင် စောင့်မျှော်နေပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လာ၏။ ချမ်းသာသည် သင်္ဘောဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နှုန်းမြန်လာသဖြင့် အသက်ကိုတဝ ကြီးရှုလိုက်၏။ ပြီးနောက် တုန်ယင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရထားလုံးပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်များ ဆိပ်ကမ်းသို့ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ဆင်းသက်လာ၏။ ချမ်းသာသည် ရင်ခုန်နှုန်း မြန်စွာဖြင့် လူအုပ်ကြားရှိ သတို့သမီးလောင်းကို ရှာဖွေနေမိ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေနေစဉ် လူအုပ်ထဲရှိ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

ထိုမိန်းမသည် မိမိဘက်သို့ ကြည့်၍ လက်ဝှေ့ယမ်းပြသဖြင့် မိမိလက်ကို ပြန်၍ ဝှေ့ယမ်းပြရန် ကြံမိ၏။ သို့သော် အမျိုးသား တစ်ဦးက မိမိကို ကျော်တက်သွားပြီး

“ခင်ခင်ရေ၊ ကိုကို ဒီမှာ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြ ကြည့်မိထားသော လက်ကို အမြန်ချလိုက်မိ၏။ ကံကောင်းထောက်ခံ၍ အရှက်မကွဲ ခြင်းဖြစ်၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများတဖွဲဖွဲ ဆင်းလာဆဲဖြစ်၏။ ထို အခိုက်မှပင် လူအုပ်ကြားထဲ၌ လွန်စွာ လှပတင့်တယ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူမသည် ဆင်မယဉ်သာဟန်ဖြင့် ကမ်းစပ်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ သူမ၏ ဆံပင်များကို အလယ်မှ ခွဲထားပြီး မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်နေ၏။ သူမ၏ ရှည်သွယ် သော အရပ်အမောင်းနှင့် စွင့်ကားသော တင်သားများမှာ

အလွန်ကြည့် ကောင်းလှ၏။ ဤမျှစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော
မိန်းမသည် မိမိ၏ သတ္တိသမီးလောင်းပင် ဖြစ်ပေသလော။
ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမလှနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်၏။
သူသည် လွန်စွာတင့်တယ်သော အမူအယာဖြင့် ချမ်းသာ
အံ့သြ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ ချမ်းသာ၏ ရင်ခုန်နှုန်းများ
ပိုမိုမြန်ဆန်လာ၏။

မိန်းမလှသည် ချမ်းသာ၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ညှိငင်အားကောင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍

“ရှင်က ကိုချမ်းသာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ချမ်းသာက ကမန်းကထန်း
ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်က ချမ်းသာပါ။ မိန်းကလေးက
မနှင်းဆီလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သူမက ပြုံးယောင်သန်းသော

အမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မနှင်းဆီပါ။ ရှင် ကျွန်မကို
မြင်လိုက်တော့ အံ့သြသွားပုံရတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီတစ်ကိုယ်လုံးကို
သိမ်းကြုံးကြည့်၍

“မနှင်းဆီသိပ်လှနေတယ်၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်တုန်းက
ဒီလောက် မလှဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းဆီက တီးတိုးရယ်တော့၍

“ကျွန်မကို ရိုက်ပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ညွှန်ကြားတာပါ
တယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မကို လာကြိုတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း
လား”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လာကြိုတာပါ၊
ဟိုမှာ ရပ်ထားတဲ့ ရထားလုံးက ကျုပ်ရဲ့ရထားလုံးလေး ကျုပ်တို့
ရထားလုံး ဆီသွားရကြရအောင်”

ဟု ပြောပြီး မနှင်းဆီရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ရထားလုံးဆီ
လျှောက် လှမ်းသွားလေ၏။ မနှင်းဆီ၌ လေးထောင်စပ်စပ်
သားရေ သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံးသာပါရှိ၏။ ထိုသေတ္တာငယ်
ကို ရထားလုံးကုလားက သယ်မပေးလေ၏။

ချမ်းသာသည် ရထားလုံးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
သူမကို ဦးစွာတက်စေ၍ မိမိက နောက်မှ လိုက်တက်လေ၏။
ရထားလုံးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နီးကပ်နေ
သဖြင့် သူမ၏ အလှကို တိတ်တခိုး လေ့လာကြည့်မိ၏။

သူမ၏ အသားအရည်မှာ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါစိုပြေနေ
လေ၏။ မျက်ဝန်းအစုံမှာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ
ပန်းသွေးရောင်အဆင်းရှိ၏။ သူမ၏ လက်မောင်းများ
လုံးဝန်းနေပြီး မိုမောက်သောရင်နှင့် သိမ်သောခါးမှာ လိုက်ဖက်
ညီလှ၏။ ခါးအောက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် စွင့်ကားသော
တင်သားများမှာ တင်းမာနေဆဲဖြစ်၏။

မနှင်းဆီသည် မိမိမျှော်လင့်ထားသည်ထက်များစွာ ပိုမို၍
ချောမောလှပနေပါလား။

ကြီးဒေါ်ကြီး မိန်းမအရွေးကောင်းလှသည်ဟု စိတ်ထဲက
ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းမိ၏။ မနှင်းဆီသည် ချစ်သာခိုးကြည့်နေခြင်းကို
ရိပ်မိဟန်မတူဘဲ မြိတ်မြို့၏ သာယာလှပသော ချောင်းများကို
ကြည့်ရှုပြီး လိုက်ပါလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ရထားလုံးသည် တုန်ငြိမ်ထက်၌
တည်ဆောက်ထားသော ခံညားလှပသည့် ခြံကြီးအရှေ့ရှိ နောက်
လေ၏။ ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါးကြီးသည် ရထားလုံးကို ဖြင်သော
အခါ ခြံတံခါးကြီးကို ကမန်းကတန်း ပွင့်ပေးလေ၏။ မနှင်းဆီ
သည် ချမ်းသာ၏ ထည်ဝါခံညားသော ခြံကြီးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ဟင်...ရှင်ရဲခြံက ခံညားလှချည်လား၊ ရှင်ဟာ ကျွန်ုပ်
ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံရတယ်”

ဟု ရွှေ့တိုက်ရာ ချမ်းသာသည် သူမ၏ စကားကို
နားထောင်ပြီး တောနပ်သွားသလိုရှိ၏။

ရထားလုံးသည် ဝေ့ဝိုက်သောလမ်းအတိုင်း ကုန်းမြင့်ပေါ်
သို့ တက်သွားပြီး ခုံညားထည်ဝါသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးအရှေ့သို့
ရောက်လေ၏။ တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
လင်မယားအပါအဝင် အိမ်စေ့များ စီတန်း၍ ကြိုဆိုနေလေ၏။

မနှင်းဆီသည် တသီတာတန်းကြီးကြိုဆိုနေသော အိမ်စေ့
များ ကိုကြည့်၍

“အမေလေး အလုပ်သမားတွေ မနည်းပါလား”

ဟု ရွှေ့တိုက်နေလေ၏။ ချမ်းသာသည် ရထားလုံးပေါ်မှ
ဦးစွာ ဆင်း၍ မနှင်းဆီ ဆင်းသက်နိုင်ရန် လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။

ချမ်းသာသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
ဦးသီလတို့ လင်မယားနှင့် မနှင်းဆီကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။
ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဦးသီလက မနှင်းဆီကို ကြည့်၍ ရင်းနှီးဖော်ရွေ

တန်ဖြင့်

“ကြိုဆိုပါတယ်၊ မြိတ်မြို့မှာ မနှင်းဆီလောက် ရောတဲ့
လှတဲ့ မိန်းမရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ဒေါ်သူဇာက နှစ်လိုဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မောင်ချမ်းသာနှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါတယ်၊

မနှင်းဆီလေး ရွှေ့မြဲလိုပါပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ပြန်၏။ မနှင်းဆီသည် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
လင်မယားကို ဣန္ဒြေရရအမူအရာဖြင့် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်
လေ၏။

ပြီးနောက် ချမ်းသာသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်၌
မနှင်းဆီ နေထိုင်ရမည့် အိပ်ခန်းကို ပြသလိုက်၏။ မနှင်းဆီသည်
အိပ်ခန်းကိုကြည့်၍ လွန်စွာ သဘောကျသွားပြီး

“ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းက သိပ်ကောင်းပါလား၊ ရှင့်တို့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီအတွက် ခုတင်၊
 နှုတ်နား၊ ခြံသည်တို့ကို အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထား
 လေ၏။ နှင်းဆီသာက မနှင်းဆီကို ကြည့်၍

“မနှင်းဆီ ခဲရိုးပန်းလာတယ်နဲ့တူတယ်၊ တရေးတမော
 ခြံပြတော့ ရေချိုးလိုက်ပါလား၊ ညနေကျရင် ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံပွဲ
 လေတစ်ခုလုပ်ထားတယ်၊ မနှင်းဆီကို မြို့က မိတ်ဆွေတွေနဲ့
 မိတ်ပွဲပေးမလို့ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏ မျက်နှာကို
 အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မနှင်းဆီ မြို့ကို ဒီနေ့ပဲရောက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ဧည့်ခံပွဲ
 လုပ်ရမှာလား။”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ လှုပ်သော
 မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မြို့ပေါ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေ လူကုန်ထဲနည်းနည်းလေးကိုပဲ

မိတ်ကြားတာပါ၊ မနှင်းဆီ ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ကျုပ်
 မိတ်ဆွေတွေကိုကြားချင်လို့ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
 တခမ်းခပ် ရယ်မောနေလေတော့၏။

တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ ၎င်းတို့သည် ရာဘာခြံများ၊ သတ္တုတွင်းများကိုပိုင်ဆိုင်ကြပြီး ကျန်သည်ကြီးများလည်း ပါဝင်၏။

ချမ်းသာ၏ မိတ်ဆွေများအားလုံး မနှင်းဆီ၏ အလှကို တအံ့တသြ ချီးမွမ်းကြ၏။ ချမ်းသာ၏အရ ကံကောင်းပါပေ တယ် ဟူ၍လည်း ချီးမွမ်းကြ၏။ ချမ်းသာကို မင်္ဂလာပွဲ မည်သို့ ကျင်းပမည်ကို မေးမြန်းကြ၏။

ချမ်းသာသည် မိတ်ဆွေများ၏ အမေကို မနှင်းဆီနှင့် မတိုင်ပင်ရသေးသဖြင့် ဖြေဆိုရခက်နေစဉ် မနှင်းဆီ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍

“ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမဲရက်ကိုတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲခံပွဲဟာ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ ဖူးလွန်းထားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲမျိုးမဟုတ်ဘူးဘူးတော့ ကြိုတင်ပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကတော့ မင်္ဂလာပွဲကို ဒင်္ဂနာပွဲလိုမျိုး အကျဉ်းချုံးပြီး လုပ်လိုက်ချင်တာပါပဲ”

မနှင်းဆီသည် ညနေစောင်းသောအခါ အလှပဆုံး ဝတ်ဆင်၍ အိမ်ကြီးအောက်သို့ ဆင်းလာလေ၏။ သူမသည် ရွှေဝါရောင် ချိပ်လုံချည်နှင့် နံသာရောင် ပိုးထည်အင်္ကျီလက် ရှည်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။ ထို့အပြင် မဟာဆန်ဆန်ဆံထုံးကို လည်း ထုံးထားသေး၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ အလှကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ကြိတ်ပြီး ဂုဏ်ယူနေမိ၏။ ခဏကြာလျှင် မြို့ပေါ်ရှိ လူကုန်တိုက် မိတ်ဆွေများသည် ချမ်းသာ၏ အိမ်ကြီးသို့ တစ်ယောက်ပြီး

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ် အံ့သြသွားလေ၏။ ထိုအခါ အရက်မူးနေသော ရာဘာသူဌေးသားတစ်ဦးက

“ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားကိုချမ်းသာဆိုတာ ကျုပ်တို့မြို့မှာ လူကုန်ထဲ မျက်နှာကြီးတစ်ယောက်ဗျ၊ ကိုချမ်းသာရဲ့ မင်္ဂလာပွဲဟာ ခမ်းနားထည်ဝါမှု မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့မြို့ရဲ့ ဂုဏ်ပျက်မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် အရက်မူးနေသော ရာဘာ သူဌေးသားကို ကြည့်၍

“လူသားတိုင်းမှာ မိမိဆန္ဒအတိုင်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်မတို့ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်နိုင်တယ်၊ မြို့ရဲ့ဂုဏ်တွေဘာတွေ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြို့ပေါ်ရှိ လူကုန်ထဲအချို့သည် မနှင်းဆီ

၏ စကားကြောင့် မျက်နှာအထားရ ခက်သွားလေ၏။

လူကုန်ထဲစားပွဲဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိသော ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဦးသီလနှင့်ဒေါ်သူစာသည်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ၎င်းတို့အားလုံး မင်္ဂလာပွဲအကြောင်း မပြော ကြတော့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်ကြ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ လူကုန်ထဲများသည် ချမ်းသာ၏ ဇနီးလောင်းအား ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော်လည်း လူမှုရေး နားမလည်သူဟု ယူဆသွားလေ၏။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသောအခါ မနှင်းဆီက ချမ်းသာ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး

“ရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ဘုဂလန်ပြောလိုက်လို့ ကျွန်မကို မိတ်ဆိုးသွားသလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် သူမ၏ဖွင့်လှစ်သော

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျသလိုရှိပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင် မြတ်မြို့ရှိ လူကုထံများ၏ ကြားဝါသော မင်္ဂလာပွဲများကို ငြီးငွေ့နေသူ ဖြစ်နေသဖြင့်

“စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ လူကုထံတွေလို ကြားဝါပြီး မင်္ဂလာမဆောင်ချင်ပါဘူး၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက်ပေါင်းဖက်ကြမဲ့အရေးကို ပတ်ဝန်းကျင်သိအောင် အသိအမှတ်ပြုတဲ့သဘောပါ၊ မင်္ဂလာပွဲကို ချဲ့ကားပြီး လုပ်ကြရင် ကိုယ်ဘာသာ ပင်ပန်းရုံပဲ ရှိကြမှာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ပကာသန ဖက်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်အလုပ်ကိုမှ မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ မနှင်းဆီရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်သိပ် သဘောကျတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာကို သဘောကျ ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ရှင့်ကို ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ ကျွန်မသဘောကျသွားပြီ၊ ရှင့်မှာ ခပ်ညှည့်ယောက်ျားတွေရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေမရှိဘူး၊

စာပေရှင် ၂၇

လောကကို အရိုးဆုံး အရှင်းဆုံးမြင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထား ပုံရတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဦးသီလတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အစေခံများကို ဦးဆောင်၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်း ဆည်းနေလေ၏။ ဦးသီလက ကြွေပန်းကန်ကြီးစာခံချပ်ကို ခြင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်း

“မနှင်းဆီကို မင်းဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်သူဇာက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီမိန်းကလေး ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူး၊ သူကြောင့် ဒင်္ဂါမှာ ပါတိမှာ ဘယ်လောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားသလဲ၊ ရှင်တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသီလက

“ဒေါ်နန်းရွှေက ဘယ်လိုမိန်းကလေးရဲ့ကို ရွေးပြီး

၂၉ မင်းပြတ်သူရ

ပို့လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ ငါတော့ မောင်ချမ်းသာအတွက် ရင်လေး
တယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်သူဇာက မောင်ချမ်းသာနှင့်မနှင်းဆီ
ကို မသိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ဒီအချိန်မှာတော့ မောင်ချမ်းသာဟာ မနှင်းဆီစကားကိုဘဲ
နားဝင်မှာပဲ၊ မနှင်းဆီက လှတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ
မောင်ချမ်းသာနှင့် မနှင်းဆီသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်
ဝရံတံ၌ ထိုင်၍ ညဉ့်နက်သည်အထိ စကားပြောဆိုကြ၏။

မနှင်းဆီသည် ငါးခြောက်ကြော်တစ်ဖက်ကို ဝါးလိုက်ပြီး
“ရှင့်ရဲ့ဘဝအကြောင်းကိုလဲ ပြောပါဦး၊ ကျွန်မ သိ
ချင်တယ်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်ချမ်းသာက

“ကျုပ်လဲ ပြောပြမလို့ပါ၊ ကြီးဒေါ်ကြီးလဲ၊ ခင်ဗျားကို

ဝေတနာစာပေ

စာပေဂုဏ် ၂၉

ပြောပြထားပြီး ဖြစ်မှာပါ၊ ကျုပ်ဘဝက ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေတုန်း
မိဘနှစ်ပါး ပီနန်ကိုသွားရင်း စက်လှေမှောက်သွားတယ်၊ မိဘ
တွေ မမျှော်လင့်ဘဲဆုံးသွားလို့ ကျုပ်လဲ ကောလိပ်ကျောင်း
တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ မြိတ်ကို ပြန်လာပြီး ရာဘာခြံတွေ၊ သတ္တု
တွင်းတွေကို ဦးစီးရတယ်၊ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားပေမယ့် ဘဏ္ဍာ
စိုးကြီးဦးသီလက အများကြီး အားကိုးရပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့
လုပ်ငန်းတွေကို အများကြီးအကူအညီပေး နိုင်တယ်၊ ဦးသီလရဲ့
ဇနီး ဒေါ်သူဇာက ကျုပ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့
အထိန်းတော်ကြီးပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ
ကျုပ်ရဲ့မိဘတွေလိုပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် မနှင်းဆီမျက်နှာကို
ကြည့်ကာ

“မနှင်းဆီရဲ့ ဘဝကိုလဲ ပြောပြဦးလေ၊ ကြီးဒေါ်ကြီးက

ဝေတနာစာပေ

မနှင်းဆီ အကြောင်းကို ဘာမှပြောပြမထားဘူး၊ မနှင်းဆီဟာ ရိုးသားတယ်၊ အေးချမ်းတယ်၊ အလိမ္မာအိမ်ပါလေးလို့ပဲ ပြောတယ်။

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက ချမ်းသာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“အခုလို နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့တော့ ကျွန်မကို ရိုးတယ်၊ အေးတယ်လို့ ထင်ရဲ့လား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်လဲ ရိုးတဲ့၊ အတဲ့ မိန်းမတွေကို မကြိုက်ပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ကောင်းကင်ရှိ ထိန်ထိန်သာ နေသော လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်၍

“ကျွန်မဘဝက ဆိုးရွားလွန်းပါတယ်၊ ကျွန်မအမေက သူကြီးသမီး ရွာရဲ့ မျက်နှာဖုံးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ အဖေက သူကြီးအိမ်က စာရင်းငှား လယ်ကူလီတစ်ယောက်ပါ၊ အဖေက

အမေကို ခိုးပြေးသွားတော့ အဘိုးအဘွားတွေက အမေကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်၊ အဖေနဲ့ အမေဟာ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်တော့ သူပုန်တွေ ရွာကို ဝင်စီးပြီး အဖေ့တို့ သတ်ပစ်တယ်၊ အမေကိုတော့သူပုန် ခေါင်းဆောင်က မျက်စိကျပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မလဲ အမေနဲ့လိုက်ပြီး တောထဲမှာ နေခဲ့ရတယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို ကရုဏာ သက်စွာ ကြည့်၍

“အဲဒီတုန်းက မနှင်းဆီအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မအသက်(၈)နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက် တော့ သူပုန်အဖွဲ့မှာ မညီမညွတ်ဖြစ်ပြီး အမေကို သိမ်းပိုက်တဲ့ သူပုန်ခေါင်းဆောင်လဲ အသတ်ခံရတယ်၊ သူ့နေရာကို ဆက်ခံတဲ့ သူပုန်ကလဲ ကျွန်မအမေကို ဆက်ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

အမေဟာ သိပ်ချောသိပ်လှတာရှင်၊ အရပ်အမောင်းလဲ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက

“မနှင်းဆီလောက်တော့ မချောဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မနှင်းဆီက ရယ်မော၍

“အမေအလှကို ကျွန်မမမှီပါဘူးရှင်၊ တောထဲမှာ (၃)နှစ်လောက် နေတဲ့ကာလအတွင်း သူပုန်ခေါင်းဆောင် သုံးယောက် ပြောင်းခဲ့တယ်၊ ပြောင်းခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်တိုင်း ကျွန်မအမေကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်၊ အမေဟာ သုံးလင်ပြောင်းခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်ညစ်ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့အတူ တောထဲက ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ မြို့ကိုရောက်တော့ အမေရဲ့ အမျိုးနီးစပ် အိမ်မှာခိုကပ်ပြီး ဖိနပ်လုပ်ငန်းမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ အမေရဲ့ ကျန်းမာရေး တဖြည်းဖြည်းဆိုးဝါးလာပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ အမေသေတော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ဘဲ

ရှိသေးတယ်၊ တောထဲမှာ ယောက်ျားတွေရဲ့ နှိပ်စက်တာ ခံရလို့ ထင်တယ်၊ အမေရဲ့ အမျိုးနီးစပ် တော်သူတွေက အမေဆုံးတာနဲ့ ကျွန်မကို သီလရှင်ကျောင်းကို ဦးထားလိုက်တယ်၊ သီလရှင်ကြီးတွေကပဲ ကျွန်မကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်၊ ကျွန်မလဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သီလရှင်ဝတ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မတစ်သက်လုံး သီလရှင်ဘဝနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့တယ်၊ သီလရှင်လူထွက်တာ မကြာသေးဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ အမူအရာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်မိ၏။

မနှင်းဆီသည် သီလရှင်လူထွက်ဟု ဆိုသော်လည်း ခေတ်ဆန်သောအလှအပများကို ပြင်ဆင်တတ်ရုံမက မိမိကိုယ်မိမိ ဆွဲဆောင်မှု ရှိအောင်နေထိုင်တတ်လေ၏။ မနှင်းဆီက ချမ်းသာ၏အမူအရာကို ကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ရှင်က သီလရှင်တွေကို အထင်သေးတာကိုး၊ သီလရှင်

၂၄ မင်းမြတ်သူရ

တွေက ခေတ်ပေါ်မိန်းမတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်ရှင်၊ ကော်ပြီးတော့ ကျွန်မက သီလရှင်ဘဝနဲ့ နေထိုင်ရတယ် ဆိုပေမယ့် သီလရှင်အဖြစ်ကို နည်းနည်းမှ မပျော်ဘူး အမြဲတမ်းလူဝတ် လဲချင်တယ်၊ ခေတ်ပေါ်မိန်းကလေးအသုံးအဆောင် တွေကိုလဲ အမြဲစိတ်ဝင်စားနေခဲ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သီလရှင်ဆရာမကြီးက ကျွန်မဟာ တစ်သက်လုံးသီလရှင် ဝတ်နိုင်မဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မကို သီလရှင် ဂုဏ်ထူးခွင့် ပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်မ သီလရှင် ဘဝက ထွက်တော့ ဆေးလိပ်ခုံမှာ ဝင်လုပ်တယ်၊ ဆေးလိပ်သမလုပ်ရင်း ဆေးလိပ်ခုံပြုတ်တော့ မြို့စွန်မှာ အသုပ်ရောင်းတယ်၊ အသုပ်ရောင်းရင်း ကျွန်မဆိုင်မှာ လာစားတဲ့ ရှင်ရဲ့ ကြီးဒေါ်ကြီးနဲ့ တွေ့တာပဲ၊ ကြီးဒေါ်ကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်ပုံကို ကြည့်ပြီး ရှင်နဲ့ပေးစားချင်စိတ်ပေါက်သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့နောက်ကြောင်းပဲ၊ ရှင် ဘာသိချင်သေးလဲ”

— စေတနာတပေ —

စာပေရုပ်ရှင် ၂၅

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ချမ်းသာက မနင်းဆီ၏ မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်၍

“ကျုပ်ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မနင်းဆီက သက်ပြင်းချ၍

“အချစ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်နဲ့အတူတူနေပြီး၊

ရှင်ကို ချစ်သွားမယ်လို့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်၊ ရှင်လဲ ကျွန်မကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့သဘောတူလိုက်တာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

“အချစ်ဆိုတာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့ဖူးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မနင်းဆီက ချမ်းသာကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ရှင်လို သူဌေးသူကြွယ်တစ်ယောက်က မိန်းမတွေနဲ့

— စေတနာတပေ —

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

မရင်းနှီးဘူးဆိုတာမယုံပါဘူး၊ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ကျားမရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့်
ချမ်းသာက ရယ်မော၍

“မနှင်းဆီက စကားတော်တော်တတ်တာပဲ၊ ကဲ... ညဉ့်
နက်ပြီ ကျုပ်တို့အိပ်ကြရအောင်၊ မနှင်းဆီရဲ့ အိပ်ခန်းကို
လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက ချမ်းသာကို မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြည့်၍

“အခန်းဝကို လိုက်ပို့ယုံပဲပို့နော်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လူသိ
ရှင်ကြား မဖြစ်သေးသရွေ့ ကျွန်မရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို ကျူးလွန်
လို့မရဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် သူမ၏ စကားကိုသဘော
ကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောနေမိ၏။

မနှင်းဆီသည် အိပ်ခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းသာ၏

ဝေတနာတပေ

စာစာရင်း ၃၇

ရှင်ဝကို တွန်း၍ တံခါးကို လှည့်ဖြင့်ဝတ်လိုက်၏။ ချမ်းသာ
သည် သူ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ အမျိုးအမည်
မသိသော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ချမ်းသာသည်
မနှင်းဆီ ၏ လှပသောမျက်နှာနှင့် ချစ်စဖွယ် ပြောဟန်ဆိုဟန်များ
ကို တစ်ညလုံး မြင်ယောင်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ချမ်းသာသည် တစ်ချိန်က မိမိနှင့် ဘာလိုလို ဖြစ်ခဲ့သော
မရွှေမိုး ဆိုသည့် မိန်းမကို ပြန်လည်သတိရမိ၏။

မရွှေမိုးသည် ချမ်းသာအား မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်သူ
မဟုတ်ဘဲ ချမ်းသာ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို အပိုင်လိုချင်၍
ဆက်ဆံနေသူဖြစ်၏။ ချမ်းသာသည် မရွှေမိုး၏ စိတ်ဓာတ်ကို
မနှစ်သက်သဖြင့် နောက်ပိုင်း၌ ခပ်တန်းတန်းနေထိုင်ခဲ့၏။
မရွှေမိုးသည် ချမ်းသာကို လက်လျှော့ပြီး စက်လှေပိုင်ရှင်တစ်ဦး
နှင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်နေလေ၏။

ယခု မနှင်းဆီနှင့် တွေ့သောအခါ မရွှေမိုးနှင့် နေထိုင်စဉ်

ဝေတနာတပေ

၃။ မင်းမြတ်သူရ

မကြုံ တွေ့သော ခံစားမှုမျိုးကို တွေ့ရ၏။ သူသည် မနှင်းဆီနှင့်
 စကားပြောဆိုနေရခြင်းကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမိ၏။ ယနေ့ည
 တစ်ညလုံးလည်း မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။
 သူမသည် မိမိ၏ ဖူးစာဖက်အစစ်အမှန်ပင် ဖြစ်လေ
 သလား မသိ။ ချမ်းသာသည် အိပ်မပျော်သောကြောင့် ကြီးဒေါ်
 ကြီး ရေးပို့လိုက်သောစာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

မောင်ချစ်သော မိန်းကလေးကို ရော့စတင်ကြည့်ပါ။

မနှင်းဆီက ဇယ်စဉ်ကတည်းက ဆီလေ့စဉ်ထဲနဲ့
 နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ထွက် အရှက်ရှိသလားမို့လို့လည်း ပေးကမ်းကြွေး
 အရင်ကကလေးပဲ။ ဒါပေမယ့် ထစ်ယောက်နဲ့ထစ်ယောက် (၁)ပေ
 ပြည်အောင်စောင့်ကြည့်ပါဦး။ ထစ်ယောက်စိတ်ဓာတ်ကို
 ထစ်ယောက်နဲ့လည်း လက်ယာပြောပါ။ မနှင်းဆီမြတ်ကို ရောက်ပြီ
 (၁)ပေပြည့်တဲ့ အချိန်မှာ ကြိုးထောင့်ကြိုး မြတ်ကို လှော်လာခဲ့မယ်
 ကြိုးဒေါ်ကြိုး မနှင်းဆီနဲ့ လှော်မလာခဲ့တာ မင်းထိုက်စရာတော့

ရွတ်ရွတ်လေလေ တွေ့ဆုံနေတဲ့ မောင်ချစ်သော မနှင်းဆီကို
 နှစ်သက် လို့မလုပ်ရဲ မှောင်မလုပ်ရဲ

ချမ်းသာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ
မနှင်းဆီအား မြိတ်မြို့ကျက်သရေဆောင် လေးကျွန်းဆီမီး စေတီ
တော်ကြီးသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

မနှင်းဆီသည် သိမ်တော်ကြီး ခြေရင်းမှ မြိတ်မြို့ရှခင်းများ
ကို ကြည့်ရှုရင်း

“ဒီနေရာကနေ မြိတ်မြို့တစ်မြို့လုံးရဲ့ ရှခင်းတွေကို မြင်ရ
တယ်နော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီနေရာဟာ မြိတ်မြို့မှာ ကိုယ်အကြိုက်ဆုံး နေရာတစ်ခု
ပဲ၊ တောင်ပေါ်ကကြည့်ရင် မြိတ်မြို့ရဲ့ အစည်ကားဆုံး နေရာတွေ
ကို လှမ်းမြင်ရတယ်၊ ဈေးကို ကျော်ပြီး မြင်လိုက်ရရင် မြိတ်
ဆိပ်ကမ်းနဲ့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ ရွက်လှေကြီးတွေကို
မြင်တွေ့ရတယ်၊ လေးကျွန်းဆီမီးစေတီတော်ကြီးကို ပင်လယ်
ထဲကနေ လှမ်းမျှော်ဖူးတွေ့ရင် သပ္ပာယ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာပြသော ရှခင်း
များကိုကြည့်၍

“ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းပြီး တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေက
အေးမြနေတာပဲ၊ မြိတ်မှာ ကျွန်မအတွက် ကြည့်စရာတွေ
အများကြီး ရှိမှာပဲနော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“အများကြီးရှိတာပေါ့၊ မြိတ်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်က စေတီ

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ပုထိုးတွေ၊ ရာဘာခြံတွေ၊ သတ္တုတွင်းတွေ၊ ငှက်သိုက် ကျွန်းတွေ၊
ရွှေကျွန်းတွေ၊ ပုလဲကျွန်းတွေ စုံနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့်
ရွှင်လန်းမြူးကြသောအမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင်တော့ မြိတ်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေ
တာပဲနော်၊ ကျွန်မတစ်သက်လုံး နေနိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာသည် ရင်ထဲတွင် ကြည့်ရှုချမ်း
မြေ့သလိုခံစားလိုက်ရ၏။ ချမ်းသာ အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ
ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဦးသီလက

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ချမ်းသာ ချစ်သူနဲ့ လျှောက်လည်ပြီး
အတော်ပျော်နေပြီမှတ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဦးသီလ၏ စကား
ကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ဖြစ်သွားပြီး

စာစာရင် ၆၃

“ကျုပ်ရဲ့မျက်နှာက ကြည့်တာနဲ့ ပျော်ရွှင်နေမှန်း သိသာ
နေလို့လား”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက ရယ်မော၍

“မောင်ချမ်းသာက တစ်သက်လုံး ဦးလေးတို့ လက်ထဲ
မှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပဲ၊ မောင်ချမ်းသာရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာ
ကဲကို ကြည့်ရင် ပျော်နေသလား၊ စိတ်ညစ်နေသလား ဦးလေး
တို့သိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“မနှင်းဆီနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာ ကျုပ်အတွက် ကျေနပ်စရာ
ကောင်းပါတယ်၊ သူနဲ့စကားပြောဆိုကြည့်တော့လဲ သူရဲ့ စိတ်ရင်း
ကို မြင်ရသလိုပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်း အတော်ဆင်တူတယ်၊
သူက ကျုပ်ရဲ့ ဖူးစာဖက်ဖြစ်ပြီလို့ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသီလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာပဲလုပ်လုပ် အလောတကြီး မလုပ်နဲ့ လူလေး၊

၁၄ မင်းမြတ်သူရ

အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှလုံးသားချင်း နားလည်မှုရှိမယ်လို့ ထင်တယ်။ မနှင်းဆီလဲ ဒီလိုပဲ ခံစားနေပုံရတယ်။ ကြီးတော်ကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စောင့်ကြည့်ပြီး (၃)လ ပြည့်တော့မှ လက်ထပ်စေချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးသီလက

“ကြီးဒေါ်ကြီးရဲ့ အမျှော်အမြင်ကြီးမှုပေါ်လွင်ပါ ပေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဦးသီလက ကြီးဒေါ်ကြီးဆန္ဒကို လိုက်နာစေလိုကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်သူဇာရောက်ရှိလာပြီး

“အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်း၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးဆိုတဲ့

စေတနာစာပေ

စာပေရုပ်စုံ ၄၅

စကားရှိပါတယ် မောင်ချမ်းသာ၊ မိန်းကလေးရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို အေးအေးဆေးဆေး လေ့လာတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒေါ်သူဇာရဲ့ ဆန္ဒအရဆိုရင် (၃)လဆိုတဲ့ အချိန်ကာလနည်းတောင်နည်းနေသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဒေါ်သူဇာတို့ လင်မယားကိုမည်သည့် စကားမျှမဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

စေတနာစာပေ

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီအား ဖြိတ်မြို့
ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ မနှင်းဆီသည်
ချမ်းသာ၏ ပို့ဆောင်မှုကြောင့် ကျွဲကူးဘက်ရှိ ဖန်သင်္ကန်း
ကပ်လှူထားသော ရပ်တော်မူဘုရားကြီးကို၎င်း၊ ချမ်းသာကြီး
စေတီတော်ကို၎င်း ဖူးမြော်ရလေ၏။ ထို့ပြင် ပထော်ပတက်
တောင်ခြေရှိ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကိုလည်း

ဖူးမြော်ရလေ၏။

ထိုသို့ ဘုရားဖူးသွားလာရင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပိုမိုရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်လာခဲ့၏။ တစ်ဦး၏ သဘောကို တစ်ဦးနားလည်
လာရ၏။ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာနှင့် သွားလာလည်ပတ်နေခြင်း
ကို ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေလေ၏။

ချမ်းသာနှင့်မနှင်းဆီသည် ရှင်မကန်နက် ကျွန်းအနီးရှိ
ရေများတဝေါဝေါ ကျဆင်းနေသော ရေတံခွန်ကြီးအနီး၌ ထိုင်
ကြ၏။ ချမ်းသာသည် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေဟန်ရှိသော မနှင်းဆီ
ကို ကြည့်၍

“မနှင်းဆီ ပျော်ရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက ချမ်းသာ
ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်၍

“ပျော်တာပေါ့ရှင်၊ ဒီနေရာမျိုးတွေကို ရှင်လိုက်ပို့လို့သာ
ရောက်ခဲ့တာ ကျွန်မဘာသာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အခုလို တကွတဲ့ သွားလာနေတာ ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို မြတ်က လူတွေက ဣန္ဒြေသိက္ခာ မရှိဘူးလို့ ကဲ့ရဲ့မှာစိုးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာက မနှင်းဆီကို ကရုဏာသက် ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်တို့လက်ထပ်ကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက မိန်းကလေးလေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဖက်ပေါ်ဆူးကျလဲ ဖက်ပေါက်၊ ဆူးပေါ်ဖက်ကျလဲ ဖက်ပေါက် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ မြို့လူထု အထင်သေးမှာ သိပ်စိုးရိမ်မိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ စကား အဓိပ္ပာယ်ကိုကောင်းစွာနားလည်၏။ မနှင်းဆီသည် မိမိနှင့်

အမြန်ဆုံး နီးစပ်ချင်ပုံရ၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ လှပသော မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ကျုပ်လဲ မနှင်းဆီနဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ နီးနီးနေချင်လှပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်နေပြီ၊ ဒါဝေမယ့် ကြီးဒေါကြီးရဲ့ ဆန္ဒကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဦးသီလနဲ့ ဒေါသုဇာကလဲ ကျုပ်တို့ကို ဆန္ဒမစောစောချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏ စကား ကြောင့်ရင်မောဟန်ဖြင့်

“ဦးသီလတို့ လင်မယားက ကျွန်မတို့ကို ဆန္ဒမစောစော ချင်ဘူးဟုတ်လား၊ သူတို့လင်မယားက ကျွန်မကို မယုံကြည်ဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ စကား ကြောင့်ခေါင်းခါယမ်း၍

“မနှင်းဆီကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်

ရေးမှာ သတိကြီးကြီးထားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ ချစ်စဖွယ်
မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနေတာ တစ်ခုရှိ
တယ်။ အဲဒါကတော့ မနှင်းဆီကို ကျုပ်ချစ်မိနေပြီဆိုတာပဲ။
မနှင်းဆီကို ကျုပ်မခွဲနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေပဲရှိရှိ
မနှင်းဆီကို မရရ အောင်လက်ထပ်ယူတော့မယ်။ မနှင်းဆီလဲ
ကျုပ်ကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက ချမ်းသာ၏ စကား
ကြောင့် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မလည်း ရှင်ကို မေတ္တာရှိနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။
ရှင်နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားချင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီစကားကြောင့်

ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရ အမူအရာဖြင့်

“လူလောကကို ရောက်လာတာ ဒီအချိန်ကစပြီး
အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံသွားသလို ခံစားရတယ်။ လောကကြီးက
သိပ်လှသွားပြီ။ မနှင်းဆီနဲ့ လက်တွဲပြီး ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကို
မဆို ကျုပ်ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနိုင်တယ်”

ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ဖြောလိုက်လေ၏။
ပြီးနောက် မနှင်းဆီကို အားပါးတရ ပွေဖက်လိုက်၏။ မနှင်းဆီ
ကလည်း ချမ်းသာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့် တိုးဝင်လိုက်
လေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ မနှင်းဆီနှင့် အမြန်ဆုံး
နီးစပ်ရန် ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ မနှင်းဆီနှင့် ချမ်းသာသည်
အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော ဝန်တော့၌ စကားလက်ဆွဲ
ကျနေလေ၏။

၅။ မင်းမြတ်သူရ

ညွှန်ကန်သောအခါ မနှင်းဆီ၏ အိပ်ခန်းသို့ ထုံးစံအတိုင်း
ချင်းသာက လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ မနှင်းဆီသည် အခန်း
တံခါးကို အသာအယာပိတ်၍

“ပြန်တော့နော်၊ မနက်ကျမှ တွေ့မယ်”

ဟု တိုးလျှောက်သောအသံဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ချမ်းသာသည်
မနှင်းဆီ၏ ညှိုငင်သောအသံကြောင့် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည်
ခံစားလိုက်ရ၏။ မနှင်းဆီသည် တံခါးကို အသာအယာပိတ်
လိုက်ပြီး ချက်မထိုးသေးဘဲ အတန်ကြာအောင်နေ၏။ ချမ်းသာ
သည် မနှင်းဆီ ၏အခန်းတံခါးဝ၌ မပြန်နိုင်သေးဘဲရှိ၏။

မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာရှိမှန်းသိသဖြင့် တံခါးကို ပြန်ဖွင့်
လိုက်ပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှင်မပြန်သေးဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ချမ်းသာသည် ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖို
လာသဖြင့် စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး

မနှင်းဆီကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏
ပွေ့ဖက်ခြင်းကို ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာအယာ
ပိတ်ပြီး သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ခုတင်ပေါ်သို့တင်လိုက်၏။
ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို အတန်ကြာအောင် ရွှေ့ဖက်ထားရင်း
ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ ပြီးနောက် သူမ၏မျက်နှာအနံ့
နမ်းရှုံးလိုက်မိ၏။ မနှင်းဆီကလည်း ချမ်းသာကို ပြန်လည်
တုံ့ပြန်၏။ ချမ်းသာသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်
ခန္ဓာအနံ့ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်
သည် ချစ်သူဘဝ၏ အဆုံးစွန်ဆုံး နယ်ပယ်သို့ရောက်ရှိသွား
လေ၏။

ထိုညသည် ချမ်းသာတို့နှစ်ဦးအတွက် အလှပဆုံး ည
တစ်ညဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုညမှစ၍ ချမ်းသာသည် သူ၏ အိပ်ခန်း၌ ဟန်ပြသော

၁၄ မင်းမြတ်ကုရ

အိပ်တတ်ပြီး မှန်းဆီ၏ အိပ်ခန်း၌ တိတ်တခိုး သွားရောက်
အိပ်စက်လေ၏။ သုံးညမြောက် အိပ်စက်ပြီးသောအခါ
မှန်းဆီက ချမ်းသာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး

“ခုလို တိတ်တခိုးနေလေတာ အားမရဘူး၊ ကျွန်မတို့
အတိအလင်းနေလို့ရအောင် ရှင်လုပ်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် ကြီးဒေါကြီး၏ စကားကို
နားမဝင်တော့ဘဲ ရက်ပိုင်းအတွင်းမင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲကျင်းပရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် မှန်းဆီက မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုံး
၍သာ ပြုလုပ်ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ခြံကြီးထဲ၌ ဒင်နာပွဲ ပြုလုပ်ရန်
သာ ကြံစည်လိုက်၏။

ချမ်းသာသည် မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲ ပြုလုပ်မည့်အကြောင်း
ဦးသီလတို့ လင်မယားကို ဖွင့်ပြောလိုက်သောအခါ ဦးသီလက
သက်ပြင်းချ၍

“မောင်ချမ်းသာက ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဖွင့်ပြောတာလား၊

ဝေတာနာစာပေ

ဦးလေးတို့ကို တိုင်ပင်တာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ချမ်းသာက ဦးသီလ၏ မျက်နှာကို
မကြည့်ဘဲ

“ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ ဖွင့်ပြောတာပါ၊ မှန်းဆီနဲ့ အတူတူ
နေတာကြာပြီ၊ မှန်းဆီကို လက်ထပ်ဖို့သင့်နေပြီ၊ ကြီးဒေါကြီး
လာရင်တော့ ဖွင့်ပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကြီးဒေါကြီးက ကျုပ်တို့
နီးစပ်သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါသူဇာက ဝင်ရောက်၍

“မောင်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဒေါသူဇာတို့လဲ
စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ချမ်းသာ စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်မှာ အဒေါ်စိုးရိမ်မိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဒေါသူဇာ၏ စကားကို
မနှစ်သက်ဘဲ

“ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရမှာလဲ၊

ဝေတာနာစာပေ

၅၆ မင်းမြတ်သူရ

မနှင်းဆီဟာ ကျုပ်ဘဝကို နားလည်ပေးမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဦးသီလနှင့် ဒေါ်သူဇာသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဦးသီလက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ကို ချလိုက်ရင်း

“မောင်ချမ်းသာအတွက် ဦးလေး ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ချမ်းသာက ဦးသီလကို လေးနက်စွာ ကြည့်ရှု၍

“စနေနေ့ ညနေ ခြံထဲမှာပဲ ဧည့်သည်တွေကို ကျွေးမွေး ဧည့်ခံချင်တယ်။ ဦးသီလ လိုအပ်တာတွေကို စီစဉ်ပေးပါ။ မြို့ပေါ်က ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုလဲ ဖိတ်ကြားပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးသီလတို့ လင်မယားသည် ချမ်းသာကို စောဒက မတက်တော့ဘဲ အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

စာစာရင်း ၅၇

ချမ်းသာသည် ၎င်း၏ ဧည့်ခံပွဲ၌ ကျွေးမွေးရန် ဒန်ပေါက် ကုလားများကို ခေါ်ထားပြီး အစားအစာများကို အလုံပယ် ကျွေးမွေးလေ၏။ မြို့လူထုသည် ချမ်းသာတို့ လင်မယားအတွက် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို ဆောင်ယူလာကြ၏။

ဧည့်ခံပွဲ၌ မနှင်းဆီသည် အလှကြီး လှနေလေရာ ချမ်းသာ၏ မိတ်ဆွေများသည် မနှင်းဆီ၏ အလှကို ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ချမ်းသာ ကိုလည်း မိန်းမရ ကံကောင်းပါပေတယ်ဟု ဆိုလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ချစ်သားသည် ထိုညမှစ၍ မနှင်းဆီနှင့် အတိအလင်း
 အိပ်စက်၍ ရပ်သွားလေ၏။ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြီး နောက်တစ်ရက်
 သို့ နောက်သောအခါ ချမ်းသာသည် မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်၍
 အတွန်အဖိုးထိုက်တန်သော စိန်ဘယက်ကြီးတစ်ကုံးကို မနှင်းဆီ
 အား ပြသလိုက်ရာ လှပသော ဘယက်ကြီးကို ကြည့်၍
 မနှင်းဆီက

“လှလိုက်တာရှင်၊ စိန်ဘယက်ကြီးကို ရှင်ဘယ်လို
 ရထားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ချမ်းသာက

“စိန်ဘယက်ကြီးက ကျုပ်အမေပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့
 နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်က ပိနန်ကျွန်းသွားရင်း မလေးသူဌေး
 ကြီးဆီက ကျုပ်အဘိုးကိုယ်တိုင်ဝယ်ခဲ့တာဗျ။ အဖေက အမေကို
 စိန်ဘယက်ကြီးကို မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တယ်။
 အဖေဆုံးတော့ စိန်ဘယက်ကြီးကို ကျုပ်ဆီမှာပဲ ထိန်းသိမ်းထား

ခဲ့တယ်။ စိန်ဘယက်ကြီးကို မင်းအတွက် မင်္ဂလာလက်ဆောင်
 အဖြစ်ပေးဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် ဘယက်ကြီးကို အရောင်
 တလက်လက်တောက်ပနေသော ဗျတ်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၍

“စိန်ဘယက်ကြီးက အတော်အစိုးတန်မှာပဲနော်၊
 ဒီလောက်အတိုးတန်တာကြီးကို ကျွန်မမယူရဲပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။ ထိုအခါ ချမ်းသာက ခေါင်းခါ
 ယမ်း၍

“မယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ စိန်ဘယက်ကြီးကို မင်းကို
 ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ကဲ..... မင်းရဲ့ လည်တိုင်မှာ
 ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးမယ်”

ဟု ဆိုကာ မနှင်းဆီ၏ လည်တိုင်၌ စိန်ဘယက်ကြီးကို
 ချမ်းသာကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စိန်ဘယက်ကြီးသည် မနှင်းဆီ၏ ဖြူဝင်သော

လည်တိုင်၌ လွန်စွာလိုက်ဖက်ညီကြောင်းတွေ့ရလေ၏။
မနှင်းဆီသည် မှန်ထဲ၌ မြင်တွေ့ရသော သူမ၏ ပုံရိပ်ကို အလွန်
သဘောကျနေဟန်ရှိ၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ လှပနေသော
ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်၍

“ကဲ... စိန်ဘယက်ကြီးဟာ မနှင်းဆီနဲ့ ဘယ်လောက်
လိုက်ဖက်ညီတယ်ဆိုတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ စိန်ဘယက်
ကြီးကို လုံလုံခြုံခြုံသာ သိမ်းထားပေတော့၊ စိန်ဘယက်ကြီးရဲ့
တန်ဖိုးက လယ်ဧကတစ်သောင်းလောက်တန်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်... ဒါဆို စိန်ဘယက်ကြီးက ကျွန်မထင်ထားတာ
ထက် အများကြီးတန်ဖိုးရှိတာပေါ့၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့
ပစ္စည်းကို ကျွန်မကို ဘာလို့ပေးတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ ပခုံးကို
ဖက်၍ ရယ်မောကာ

“ကျုပ်ရဲ့စည်းစိမ်တွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့ မနှင်းဆီ
ထင်သလဲ၊ မြိတ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင်ဆိုင်
တဲ့ သတ္တုတွင်းတွေ၊ ရာဘာခြံတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်း
လောက်ဟာ ကျုပ်အတွက် အသေးအမွှားပါ၊ နောက်ပြီးတော့
မနှင်းဆီက ကျုပ်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့
မိန်းမဟာ ဟောဒီစိန်ဘယက် တစ်ခုသာမကဘူး စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တွေအားလုံး ကျုပ်နဲ့ညီတူမျှတ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏ မျက်နှာကို
ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ တွေးတောနေဟန်ရှိ၏။
ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“မနှင်းဆီက ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ စိန်ဘယက်ကြီးကို
လောဘတက်ပြီး ဘယ်မှာ သိမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာလား၊
သိမ်းရခက်နေရင် ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးလိုက်လေ”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်ရာ မနှင်းဆီက ရယ်မော၍

၆၂ မင်းပြင်တူရ

“ဟုတ်ကယ် ရှင်မှာ ဒီလောက်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အများ
ကြီး မြို့နဲ့ အခုမှ သိရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေတာ”
ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ မြိတ်မြို့သို့ ရှားရှားပါးပါး လာရောက်ကပြ
သော စိန်ပိုးတိ ဇာတ်အဖွဲ့၏ ကြော်ငြာကားသည် မြိတ်မြို့ထဲ၌
လှည့်လည် နေလေ၏။ မနှင်းဆီသည် ဇာတ်အဖွဲ့၏ ကြော်ငြာ
ကားမှ လော်စပိကာနှင့် ဖွင့်သော သီချင်းသံများကို နားထောင်၍
ဇာတ်ပွဲကြည့်ရှုလိုကြောင်း ပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ဘဲ အစေခံ
မိန်းမတစ်ယောက်အား ဇာတ်ရုံသို့ သွားပြီး လက်မှတ်ဝယ်ခိုင်း
ခဲ့လေ၏။ ချမ်းသာသည် အငြိမ်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲများ ကြည့်ရှုရန်

ဝါသနာရှိလှချေ။

ရန်ကုန်မြို့၌ ကောလိပ်ကျောင်းတက်စဉ်ကပင် ပွဲလမ်းသဘင်များကို ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် မနင်းဆီ၏ အလိုကျ ဇာတ်အဖွဲ့သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ စိန်ဖိုးတီ ဇာတ်အဖွဲ့သို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေရာ ဇာတ်အဖွဲ့သည် အညံ့စားအဖွဲ့ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ တင်ဆက်မှုများကို အတော်ပင် သည်းခံ၍ ကြည့်ရှုရလေ၏။

ထိုသို့ ဇာတ်ပြုကြည့်ရှုရင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မနင်းဆီသည် ချမ်းသာကို ခွင့်တောင်းကာ ပွဲခင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ချမ်းသာသည် မနင်းဆီ အပေါ့အပါးသွားသည်ဟု ယူဆကာ တစ်ကိုယ်တည်း ပျင်းရိစွာ ကျန်ခဲ့၏။ သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မနင်းဆီ ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် စိုးရိမ်

စိတ်ဖြင့် ပွဲခင်းထဲ၌ လှည့်လည်ရှာဖွေလေ၏။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် ရောက်နေသဖြင့် ပွဲခင်းထဲ၌ လူများရှင်းလင်းနေလေ၏။ မနင်းဆီကို ပွဲခင်းထဲတွင်လည်း မတွေ့ ရချေ။ ချမ်းသာသည် သူ့အတွက် ပိုမို စိုးရိမ်သွားပြီး ပွဲခင်းတလျှောက် နံနံစပ်စပ် ရှာဖွေပြန်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မနင်းဆီသည် ပွဲခင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံပုတ်ထဲမှ ထွက်လာ၏။

သူမ၏ အနီး၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင် ကိုမြင်မိသလို ရှိသဖြင့် ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မနင်းဆီ”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မနင်းဆီနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော ယောက်ျားသည် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကြာလွန်းလို့ စိုးရိမ်ပြီး လိုက်ရှာနေတာ၊ နေပါဦး”

အမှောင်ထဲကို ဘာဖြစ်လို့သွားတာလဲ၊ မနင်းဆီအနောက်က
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနင်းဆီက ချမ်းသာကို နားမလည်ဟန်
ဖြင့်ကြည့်၍

“အမှောင်ထဲကို ဝင်တာ အပေါ့အပါးသွားချင်လို့ပါ၊
ကျွန်မအနောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်တွေ့တယ်ဟုတ်လား၊
ကျွန်မကတော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက အမှောင်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်
ပြီး

“မနင်းဆီ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ကျုပ် သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ မနင်းဆီ
ဒီလူကို မမြင်ဘူးဆိုရင် အန္တရာယ်ပေးဖို့ လိုက်လာတာလား
မသိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မနင်းဆီက အမှောင်ထဲသို့ လှမ်းမျှော်

ကြည့်၍

“တစ်ခုရှိတယ်၊ ကျွန်မလိုပဲ အပေါ့အပါးသွားတဲ့ လူတစ်
ယောက်လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တော်ပါပြီလို့ ဓာတ်ပွဲလဲ မကြည့်ချင်
တော့ပါဘူး၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပြီး အိပ်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာတို့ နီးလာသည့်
ဓာတ်ပွဲကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကြည့်၍ ပြန်လာခဲ့လေတော့၏။

ချမ်းသာသည် အပြန်လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး မနင်းဆီ
၏ အနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော သူစိမ်းယောက်ျားအကြောင်း
တို့ တွေးတောနေမိ၏။ ထိုသူသည် မနင်းဆီကို အန္တရာယ်
ပြုရန်ကြံရွယ်သူလားမသိချေ။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ရက်ပေါင်းများစွာ ရပ်နားထားသော သူ၏ အလုပ်များကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်လေ၏။ ချမ်းသာသည် ဆိပ်ကမ်းအနီး၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်လည်သွားလာလေ၏။

ထိုရုံးခန်း၌ သတ္တုတွင်းများ၊ ရာဘာခြံများနှင့် ပတ်သက်သော အရောင်းအဝယ်များကို ပြုလုပ်၏။ ချမ်းသာတို့ ကုမ္ပဏီ၏ ရာဘာများကို ဝယ်ယူသူတိုင်း ထိုရုံးခန်းမှာပင် အလုပ်စကား

ပြောဆို၏။

ချမ်းသာသည် ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်ယမ်းဘက်မှ ကုန်သည်များနှင့် စကားပြောဆိုရ၏။ ဆိုင်ယမ်းကုန်သည်များ ပြန်သွားသောအခါ ချမ်းသာ၏ ရုံးခန်းဝသို့ နှုတ်ခမ်းမွေးစေရုံသော အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဦးချမ်းသာ”

ဟု ခွင့်တောင်းသဖြင့် ချမ်းသာက ဝင်ခွင့်ပေးပြုလိုက်၏။ ထိုသူသည် ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သက္ကလပ် ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ

“ကျုပ်မှာမည် သိန်းအောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ အလုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်မှာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ အလွတ်စုံထောက် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် ထိုသူ၏ အလုပ်အကိုင်ကို

အံ့ဩသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်၍

“မိတ်ဆွေက အလွတ်စုံထောက်ဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာ ကူညီရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ အလွတ်စုံထောက် ဆိုရင်း ဆိုသူ က ရယ်မော၍

“ဘာမှ ကူညီစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကော့သောင်းကို သွားရင်း မြိတ်မှာ သင်္ဘောခဏဆိုက်လို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က မနှင်းဆီရဲ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်၊ ကြီးဒေါကြီးက တစ်ဆင့် ကျုပ်ရဲ့ညီမလေး မြိတ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ခဏဝင်ကြည့်တာပါ။ ဘယ်လိုလဲ မနှင်းဆီ နေထိုင်ကောင်း ရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ အစ်ကို ဝမ်းကွဲဆိုသဖြင့် လှိုက်လှဲပျူငှာသော အမူအရာဖြင့်

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ မနှင်းဆီရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ

ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ဆွေမျိုးဖြစ်နေတာပေါ့၊ မနှင်းဆီ နေထိုင်ကောင်း ပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မနှင်းဆီ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်လိုက် ကြပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီ၏ အစ်ကိုဆိုသူက ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်၍

“ဪ... ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီကိုး၊ ကျုပ်တို့ က ခင်ဗျားတို့ သတင်းမကြားရတော့ စိုးရိမ်နေတာဗျာ၊ ကျုပ်ညီ မလေး နေထိုင်မှ ကောင်းရဲ့လား၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုပြီး ပူပန်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ရယ်မော၍

“ဘာမှ မပူပန်ဖို့၊ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မြိတ်မှာ ပျော်နေပြီဗျာ၊ ကော့သောင်းကပြန်ရင် မြိတ်မှာ ဝင်လည်ပြီး မနှင်းဆီနဲ့ စကားလက်ဆုံပြောကြည့်ပါ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ မြိတ်မှာ မနှင်းဆီ မှည့်တစ်ပေါက်

၂ မင်းပြင်ဘုရား

မင်းမင်းမင်း

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်း
ဆောင်က

“ကျုပ်က တာဝန်နဲ့လာတာဗျ၊ ကော့သောင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့
အလုပ် အဆင်ပြေသွားရင် မြတ်ကိုဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေ
ပါမယ်၊ အလုပ်အဆင်မပြေရင်တော့ မော်လမြိုင်ကို တန်းပြန်ရမှာ
ပဲဗျ၊ မနှင်းဆီကို ဂရုစိုက်ပါဗျာ၊ သူခမြာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ နေထိုင်လာရတယ်၊ သဘောထွက်
တော့မယ် အချိန်မရှိလို့ ကျုပ်သွားတော့မယ်ဗျ”

ဟု ဆိုကာ ချမ်းသာကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့၏။ ချမ်းသာသည် ညနေစောင်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော
အခါ မနှင်းဆီနှင့်အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း

“မနှင်းဆီ ဒီနေ့ ကျုပ်ဆီကို ဘယ်သူလာသွားတယ်
ထင်သလဲ”

စာပေရုပ်ရှင် ၇၃

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက

“ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ဖကြီးလာသွားတယ်ကွ၊ မနှင်းဆီရဲ့

အစ်ကို ဝမ်းကွဲကိုသိန်းအောင်တဲ့ သိတယ်ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မနှင်းဆီက တွေးဆဟန်ဖြင့်

“ကိုသိန်းအောင် ကျွန်မအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်တယ်
ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ရယ်မော၍

“နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ်နဲ့လူလေ၊ သူ့အလုပ်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊

အလွတ်စုံထောက်တဲ့ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ မနှင်းဆီက သတိရ
ဟန်ဖြင့်

“ဪ...အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်ကြီး၊ သိပြီ၊

၈ ဇော်မြတ်သူ

သိပြီ ကျွန်ုပ်တို့ အမေဘက်က တော်တာရှင်၊ သူဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက

“ကော့သောင်းကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားရင်း ကိုယ့်ဆီကို ဝင်လာတာတဲ့ မနှင်းဆီ ဗြိတ်မြို့မှာ အဆင်ပြေမပြေ သိချင်လို့ ဝင်လာတယ်ပြောတယ်၊ ကိုယ်က အိမ်ကိုလိုက်လည်ပြီး မနှင်းဆီနဲ့ တွေ့ဖို့ပြောတော့ ကော့သောင်းမှာ အလုပ်ကိစ္စပြီးစီးခဲ့ရင် အိမ်ကိုဝင်ခဲ့မယ်လို့ပြောတယ်၊ ကိုယ်က မနှင်းဆီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဗြိတ်မှာ မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောဟန်ဖြင့်

“ကိုသိန်းအောင်က ကော့သောင်းက အလုပ်ပြီးရင် အိမ်ကိုလိုက်လာမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သူတို့နဲ့ မတွေ့ချင်

ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ ထူးခြားသော စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်... မနှင်းဆီက ဘယ်လို ကိုယ့်ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ရတာလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဆွေမျိုးတွေရရင် မနှင်းဆီ ပျော်သွားမယ်ထင်နေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“သူတို့နဲ့တွေ့ရင် အတိတ်ကို ပြန်သတိရမယ်၊ အတိတ်က ပူလောင်တဲ့ ခံစားမှုတွေကို ကျွန်မ ပြန်မကြုံချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝသစ်မှာ အရာရာကို မှေးထားလိုက်ချင်ပြီ၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဗြိတ်ကို ပြန်လာရင် ကျွန်မနဲ့ကိုသိန်းအောင် မတွေ့ပါရစေနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် ချမ်းသာသည် အခက်ကြုံသွားပြီး

မင်းမြတ်ကုရ

“ဆယ်တာဝံကွာ၊ ကျုပ်က ကောသောင်းက ဖြန့်လာရင်
မြတ်မှာ ဝင်လည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မနှင်းဆီက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မ စိတ်ဆင်းမရဲချင်လို့ပါ၊ သူပြန်လာရင် ကျွန်မ
ဘုရားဖူးထွက်သွားတယ်လို့ လှည့်ပတ်ပြီး ပြောလိုက်ရင်ရ
ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်နေမှန်း သိသဖြင့်

“မနှင်းဆီ သဘောပါပဲ၊ ကိုသိန်းအောင် မြိတ်ကို ဝင်လာ
လိုရှိရင် ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာ
ဝင်းလက်သွားလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ထိုနေ့မှစ၍ မျက်နှာအနည်းငယ် ညှိုးနွမ်း
နေသဖြင့် ချမ်းသာသည် အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်ကို

ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ခြင်းအတွက် နောင်တရနေမိ၏။

မနှင်းဆီသည် သူမ၏ ဆွေမျိုးများနှင့် ပက်သက်၍
နာကျင်ယခံစားချက်တစ်ခုရှိမည်ထင်၏။ သို့သော် တစ်ပတ်ခန့်
ကြာသည်အထိကိုသိန်းအောင် ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသည့်
အတွက် မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာလေ၏။

ဓာတ်ပုံမှာ ဒင်နာပွဲ ကျင်းပသောနေ့က ချမ်းသာနှင့်
မနှင်းဆီတို့စုံတွဲ ပရိသတ်များကို လိုက်လံခဉ်းနေသောပုံဖြစ်၏။
သတင်းထောက် ကိုကိုစိန်က တဟ်ဟတ်ရယ်မော၍

“ကိုချမ်းသာ ခင်ဗျားရဲ့နဲ့ ဘယ်လောက်ချောမောလှပ
တယ် ဆိုတာတစ်နိုင်ငံလုံးကို ကြော်ငြာလိုက်ပြီ ကျုပ်ကို ဟိုတယ်
မှာ လိုက်ကျွေးပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်
မော၍

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်
ဧည့်သည်တွေနဲ့ချိန်းထားလို့ မကျွေးနိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကို
ပြရအောင် ဂျာနယ်လေးသာ ပေးခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ
အံ့ဩသွားစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဂျာနယ်ကို သူမအရှေ့သို့ ဖျက်ခန့်
ချပေးလိုက်၏။ မနှင်းဆီသည် ဂျာနယ်၏ အဖုံး၌ မြင်ရသော

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာ၏ ရုံးခန်းသို့ သတင်းထောက်
ကိုကိုစိန်ဆိုသူ ရောက်ရှိလာပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုပြကာ

“ဟောဒီမှာ ကိုချမ်းသာ၊ ခင်ဗျားတို့ မင်္ဂလာသတင်းကို
နိုင်ငံကျော်အောင် ကျုပ်လုပ်လိုက်ပြီ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ချမ်းသာက ဂျာနယ်ကို ယူ၍ ကြည့်လိုက်ရာ
ဂျာနယ်ထဲ၌ ချမ်းသာနှင့် မနှင်းဆီ၏ မင်္ဂလာသတင်းကို
ဓာတ်ပုံနှင့် တကွ ဖော်ပြထားလေ၏။

၈၈ မောင်မြတ်ရာ

မင်္ဂလာပွဲ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး

“ဟင့်... ကျွန်မတို့မင်္ဂလာပွဲ ဓာတ်ပုံက ဘာဖြစ်လို့ ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါလာရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ချမ်းသာက

“ကျုပ်တို့ မင်္ဂလာပွဲနေ့က ပွဲကိုတက်လာတဲ့ ကိုကိုမိနီဆိုတဲ့ သတင်းထောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မပြောမဆိုနဲ့ ဂျာနယ်ထဲကို ထည့်လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမြေ့သော အမူအရာဖြင့်

“ဒီလူဟာ အတော်တရားလွန်တဲ့သူပဲ၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲနဲ့ဘာလို့ ထည့်လိုက်ရတာလဲ၊ သွားပါပြီရှင်”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလေ၏။ ထိုအခါ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ စိတ်ဆင်းရဲနေဟန်ကို ကြည့်၍

“ဒီလောက်လဲ ပူပန်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်မိန်းမ ဘယ်

ဝေတာနာစာပေ

စာစာရင်း ၈၉

လောက် ချောမောလှပသလဲဆိုတာ တစ်နိုင်ငံလုံး သိသွားတာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ စိတ်မဆိုတဲ့အပြင် ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ရှင်ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဓာတ်ပုံပါသွားပြီဆိုမှတော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲသတင်းကို တစ်နိုင်ငံလုံး သိကုန်ပြီပေါ့၊ ကျွန်မတော့ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ မနှင်းဆီ၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ချမ်းသာက

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လျှို့လျှိုဝှက်ဝှက်နေချင်တာလဲကွာ၊ ကျုပ်တို့ မကောင်းတာ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူက ကဲ့ရဲ့မှာလဲ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီက ချမ်းသာကို စကား
မတူနဲ့ပြန်ဘဲ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် အဝေးကိုဆီသို့
ငေးကြည့်နေလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါမှ

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာသတင်းကို ကြီးဒေါ်
ကြီး သိသွားမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်ညိတ်၍

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကြီးဒေါ်ကြီးက အချိန်အားတိုင်း
ဂျာနယ်တွေ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင်ဖတ်နေတာ၊ ဒီဂျာနယ်က
မနေ့က ထွက်တယ်ဆိုတော့ ကြီးဒေါ်ကြီး ဖတ်ပြီးတာ သေချာ
နေပြီ၊ ကျုပ်အထင် ကြီးဒေါ်ကြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ မြိတ်ကို
လိုက်လာတော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကြီးဒေါ်ကြီး ရောက်လာမှာ
မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ကျုပ်စကား မှန်မမှန် စောင့်ကြည့်ပေ
တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့သော

အမှုအရာဖြင့် ချမ်းသာ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ ကြည့်ရှုနေ၏။

ချမ်းသာသည် ညှိုးငယ်နေသော မနှင်းဆီကို ကြည့်၍

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ မနှင်းဆီရယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက မျက်နှာညှိုးငယ်
စွာဖြင့်

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး နေချင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မနှင်းဆီသည်
အိပ်ရာ မထစဖူး စောစောစီးစီးထပြီး ချမ်းသာကို စောင့်ကြို
နေလေ၏။ ချမ်းသာသည် အလွန်လှပနေသော မနှင်းဆီကို
ဖက်၍ နမ်းလိုက်ရင်း

“ကိုယ်မိန်းမ ဒီနေ့အစောကြီးထနေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက ပြုံး၍

“ရှင်ရုံးမသွားမီ၊ နံနက်စာကို ကိုယ်တိုင်ချက်ကျွေး

အင်္ဂလိပ် ၃၆ နံနက်စောစောထပြီး မြိတ်ကတ်ကြေးကိုကံ
လှည့်ထားလယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ချမ်းသာတို့သည် ထိုနေ့နံနက်စာကို
ဖျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ခဲ့၏။ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက်
မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏ အဝတ်အစားများကို သူမကိုယ်တိုင်
ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ အမူအရာကို
သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ဒီနေ့ ငါ့မိန်းမ တော်တော် အလိုက်သိနေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက သက်ပြင်းချ၍

“ရှင်ကို ကျွန်မဘက်က တာဝန်မကျေဘူးလို့ ထင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာက ရယ်မော၍

“ဘာလို့ တာဝန်မကျေရမှာလဲ၊ မနှင်းဆီ ညတုန်းက
တောင် ကိုယ့်အပေါ်တာဝန်မကျေခဲ့တာပဲ”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ မနှင်းဆီက ချမ်းသာကို စကား

မတုန်ပြန်တော့ဘဲ

“နောက်မနေပါနဲ့၊ ရှင်နောက်ကျတော့မယ်”

ဆိုကာ အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ရှိ ရထားလုံးဆီသို့
လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏
ရထားလုံးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ထုန်ရစ်ခဲ့လေ၏။
ချမ်းသာသည် ထိုနေ့နံနက်က ဖျော်ရွှင် ကြည်နူးစွာဖြင့်
ရုံးသို့ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ချစ်သောသူနှင့် အတူနေရခြင်းသည်
ချမ်းမြေ့လှပေစွာ ဟူ၍လည်း တွေးမိ၏။

မင်းသိင်္ခကြီး

စာပေအလင်း ၈၇

ချမ်းသာ၏ ဘဝတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုးရွာနေသော အဖြစ်ဆိုးကြီးသည် ထိုနေ့ နေ့လည်မှာပင် စတင်ခဲ့၏။ ချမ်းသာ၏ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှေ့သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ချမ်းသာ၏ ကြီးဒေါ်ကြီး ကမ္ဘာ့ထိုးဆင်းသက်လာ၏။

ကြီးဒေါ်ကြီးသည် ချမ်းသာ၏ စားပွဲရှေ့သို့ရောက်သော အခါ လက်ထဲရှိ ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချ၍

“မောင်ချမ်းသာ မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းဘာတွေ

လုပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ချမ်းသာသည် ကြီးဒေါ်ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး ဂျာနယ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းတို့ မင်္ဂလာထိပ်ထပ်သွားသတင်းပါသော ဂျာနယ် ဖြစ်နေ၏။

ချမ်းသာသည် ကြီးဒေါ်ကြီး ဒေါသပုန်ထသော အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ရယ်မောကာ

“ကြီးဒေါ်ကြီးကို မစောင့်ဘဲ လက်ထပ်လိုက်လို့ စိတ်ဆိုးနေပြီလား၊ ဟဲ့ဟဲ့.... မနှင်းဆီက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ ကျုပ်တို့ အောင့်အီးသည်ခံမနေနိုင်တော့ဘဲလက်ထပ်လိုက်တာမျိုး၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကြီးဒေါ်ကြီး အပြစ်ပဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကို ကျုပ်ဆီကို ပို့ပေးလိုက်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြီးဒေါ်ကြီးက ခေါင်းခါရမ်း၍

“မဟုတ်သေးဘူး မောင်ချမ်းသာ၊ ဒီမိန်းမကို ငါပို့ပေးတာ

၈၈ ခေါ်ကြိတ်ကု

ဟုတ်တု ခင်းမှားနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ကြီးဒေါ်ကြီးစကားကို
မသတိမထားမိဘဲ နှုတ်ခေါ်သဖြင့်

“ဟာ... ကြီးဒေါ်ကြီးကလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊
မနှင်းဆီကို ကြီးဒေါ်ကြီးပဲ ပို့လိုက်တာလေ၊ ကြီးဒေါ်ကြီး
သဘောကျ ရွေးချယ်ပေးတယ်ဆိုလို့ မနှင်းဆီကို ကျုပ်လက်ထပ်
လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့် ကြီးဒေါ်ကြီး
က စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

“မနှင်းဆီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါလွှတ်လိုက်တာ မှန်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလက်ထပ်လိုက်တဲ့ ကောင်မကတော့ ငါလွှတ်
လိုက်တဲ့ မနှင်းဆီမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင်ဘယ်က ကောင်မကို လက်
ထပ်ပြီးတော့ ဂျာနယ်ထဲမှာ မနှင်းဆီလို့ အကြောင်ရိုက်တာလဲ၊
ဒါမှမဟုတ် နင်ယူတဲ့ ကောင်မရဲ့ အမည်က မနှင်းဆီပဲလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ကြီးဒေါ်ကြီး၏ ထင်ယောင်
ထင်မှား ဖြစ်နေပုံကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ရယ်မောကာ

“ဟား... ဟား... ဟား ဂျာနယ်ထဲမှာ မနှင်းဆီက
သတို့သမီးတစ်ယောက်လို ဖြင့်ဆင်ပြီး သိပ်လှနေတော့
ကြီးဒေါ်ကြီး မျက်စိမှားနေပြီလေ၊ ဒါဟာ အခြားသူမဟုတ်ဘူး၊
ကြီးဒေါ်ကြီး ပို့လိုက်တဲ့ မနှင်းဆီမှ မနှင်းဆီအစစ်ပဲ၊ မနှင်းဆီက
အရင်တုန်းက သီလရှင် ဝတ်ဖူးတယ်ဆို၊ သီလရှင်လူထွက်ပြီး
တော့ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တာဆို”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကြီးဒေါ်ကြီးသည် ချမ်းသာ၏
စကားကြောင့် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်း၍

“ဒီမှာ... မောင်ချမ်းသာ ကြီးဒေါ်ကြီးက စိတ်မနှံ့တဲ့သူ
မဟုတ်ဘူး၊ ဂျာနယ်ထဲက ကောင်မက မနှင်းဆီလုံးဝမဟုတ်ဘူး၊
မောင်ချမ်းသာ မင်းရှုနေသလား၊ မင်းကို မနှင်းဆီရဲ့ ဓာတ်ပုံ
ကြီးဒေါ်ကြီး ပို့ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဓာတ်ပုံထဲက မနှင်းဆီနဲ့

မင်းသိင်္ခ

တောထဲသို့ သတိမထားမိဘူးလား၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်မဲ့
မင်းသိင်္ခ ဓာတ်ပုံက ဟောဒီမှာ”

ထိုသို့ကာ ကြီးဒေါကြီးသည် သူ၏ လက်ထဲ၌ လိပ်၍
တိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ဖြန့်ပြလိုက်၏။

ဓာတ်ပုံထဲမှ မနင်းဆီဆိုသော မိန်းမ၏ ကိုယ်လုံးပေါ်
ရှိက်ထားသောဓာတ်ပုံကိုမြင်ရ၏။ ထိုမနင်းဆီသည် အရပ်
အမောင်း မြင့်မားခြင်းမရှိဘဲ တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်၏။ မိမိလက်ထပ်ထားသော မနင်းဆီ၏ အလွန်လှပသော
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် တစ်ခြားစီဖြစ်နေ၏။

ထို့ပြင် ဓာတ်ပုံထဲရှိ မနင်းဆီ၏ ရုပ်ရည်မှာလည်း မိမိ၏
ဇနီး မနင်းဆီ၏ ရုပ်ရည်နှင့် မယှဉ်သာအောင် ကွာခြားလှ၏။
မိမိ၏ဇနီး မနင်းဆီက ချောမောလှပသလောက် ထိုမိန်းမမှာ
ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာရှိ၏။

ချမ်းသာသည် ဓာတ်ပုံထဲက မနင်းဆီကို အံ့သြစွာဖြင့်

ကြည့်၍

“ဒီမိန်းမဟာ ကြီးဒေါကြီး သွတ်လိုက်သော မနင်းဆီပေါ့
ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မနင်းဆီကတော့ ဓာတ်ပုံ
ထဲက မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့မနင်းဆီက အများကြီး
ပိုချောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြီးဒေါကြီးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒါဆိုရင်တော့ နင်အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ၊ နင်ယူထားတဲ့
မနင်းဆီဆိုတဲ့ ကောင်မက မနင်းဆီအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ အတုပဲ၊
နင့်ကို ပီပီရိုရိုလိမ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့၊ နင့်ရဲ့စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေကို အပိုင်သိမ်းချင်လို့ ဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်မဟာ လူလိမ်ပဲ၊
ငါတို့ အမြန်ဆုံးသွားရှင်းမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် ရင်ထဲတွင်ဗလောင်ဆူ
သွားပြီး မနင်းဆီ၏ အပြုအမူများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။
လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က မနင်းဆီသည် သူ၏ အစ်ကို

၂။ မင်းပြင်ကုရ

ဝမ်းထွေ အလွတ်တိုက်ကန်ကိုသိန်းအောင်ဆိုသူကို မတွေ့ဆုံချင်ဟု
ဆိုကာ ငြင်းသန်ခဲ့၏။

ထို့ပြင် လွန်ခဲ့သောရက်က ဂျာနယ်ထဲ၌ လက်ထပ်
ဧကလာ သတင်းဓာတ်ပုံကို ပါလာသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး
သတင်းထောက်ကို အပြစ်တင်ခဲ့၏။ မနှင်းဆီသည် မိမိအပေါ်
ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းပေလော။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို အလွန်စွဲလန်းနေပြီဖြစ်သဖြင့်
ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကြီးဒေါ်ကြီးက

“ချမ်းသာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်ကို သွားပြီး လူလိမ်မ
ကို ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင်ရိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြမယ်၊ အို...
ဒီလောက်နဲ့ မရသေးဘူး၊ လိမ်လည်မှုနဲ့ ပုလိပ်ကို တိုင်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီနှင့် အမြန်ဆုံး
တွေ့ပြီး မေးမြန်းချင်သောကြောင့် ကြီးဒေါ်ကြီးကို ရထားလုံးပေါ်
သို့ခေါ်ကာ ကုလားကို အမြန် မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

စာပာရှင် ၉၃

အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းသာ
က ရထားလုံးပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ဘဏ္ဍာရိုးကြီး ဦးသီလအား

“မနှင်းဆီ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးသီလသည် အံ့သြဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“မနက်က မနှင်းဆီ မင်းရဲ့ရုံးခန်း လိုက်သွားတယ်လေ
ကွာ၊ မင်းရဲ့ရုံးခန်းကို ရောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊
ဦးလေးတို့ လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာတောင် လက်မခံဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် အလွန်တုန်လှုပ်ခြောက်
ခြားသွားပြီး

“ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးသီလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်းနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပါပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
မောင်ချမ်းသာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက ဒေါသတကြီး အမှု
အရာဖြင့်

“ဦးသီလတို့က သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း
ထွက်လိုက်တာလဲ။ ကျုပ်ရဲရုံးခန်းကို သွားမယ်ဆိုရင်လဲ လိုက်ပို့
ပါလားဗျ”

ဟု အော်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါ်သူစာ
ရောက်ရှိလာပြီး

“သူက ဘယ်သူလိုက်ပို့တာမှ လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့တာ
မောင်ချမ်းသာ”

ဟု ပြော၏။ ချမ်းသာသည် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ပြေးထွက်
သွားပြီး ရထားလုံးကို ခိုဆွဲတက်ကာ ရထားလုံးကုလားအား
မောင်းသူနေရာမှ တွန်းချလိုက်လေ၏။

ကုလားသည် အဘားဟု အော်ပြီး ရထားလုံးပေါ်မှ
ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ထို့နောက် ရထားလုံးကို ကမ်းနားဆီသို့

အပြင်းမောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူပြီး ရထားလုံးကို
အပြင်းမောင်းနှင်သွားလေရာ မြို့ပေါ်ရှိလူများသည် ရထားလုံးကို
ချမ်းသာကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်လာသဖြင့် ဓာအံ့တသြ ကြည့်ရှု
ကြလေ၏။ ချမ်းသာသည် လမ်း၌တွေ့သမျှ အရာများအားလုံးကို
မရှောင်ဘဲတိုက်ချသွားလေ၏။

ကမ်းနားသို့ရောက်သောအခါ မနင်းဆီနှင့် ပတ်သက်၍
သွားရောက်စုံစမ်းလေရာ မနင်းဆီသည် လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်း
လောက်ကပင် မော်လမြိုင်သို့ ထွက်မည့် စက်လှေနှင့် လိုက်သွား
ကြောင်းသိရ၏။

ချမ်းသာသည် ကမ်းနားရှိထိုင်ခုံ၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ
လိုက်ပြီးရင်ထဲတွင် နာကျင်ကြေကွဲနေလေ၏။ သူသည် မနင်းဆီ
ကို တစ်နာရီမျှပင် မခွဲနိုင်အောင် ချစ်မိနေပြီဖြစ်၏။

မနင်းဆီသည် မိမိ၏ ခံစားချက်များကို မသိရဘဲ

ခွဲခွာသွားရက်၏။ သူ၏ ရင်ထဲတွင်

“ရက်စက်လိုက်တာ မနှင်းဆီရယ်၊ မင်းကို မျက်စိ
အောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်တာသိသားနဲ့ ကိုယ့်ကို
ခွဲခွာထားရက်သလား၊ ကိုယ်ဘယ်လောက် ပူဆွေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့
မယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ကိုယ့်ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါ
မနှင်းဆီ၊ မင်းကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ မီးလိုပူနေပြီ”

ဟုပြောဆိုနေလေ၏။

ချမ်းသာသည် သူ၏ အိမ်ကြီးသို့ ရထားလုံးကို ဒုန်းစိုင်း၍
မောင်းသွားပြီး အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့ ကမူးရူးထိုး တက်သွား
လေ၏။ အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မနှင်းဆီ၏ ဗီရိုအံ့ဆွဲကို
ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ အံ့ဆွဲထဲ၌ စိန်ဘယက်ကြီးထည့်ထားသော ဘူးရှိ
နေခဲ့ပြန်၏။ ချမ်းသာသည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ဘူးကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ စိန်ဘယက်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ချေ။
ချမ်းသာသည် မီးခံသေတ္တာကိုလည်း ကမန်းကတန်းဖွင့်ကြည့်

လိုက်ပြန်၏။ မီးခံသေတ္တာထဲရှိ ငွေစက္ကူများ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ
မရှိတော့ချေ။

ချမ်းသာသည် ရင်နာလွန်းသဖြင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်
ကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ မနှင်းဆီရယ်၊ မင်းငါ့အချစ်ကို
စော်ကားရက်လိုက်တာ၊ မင်းယူသွားတဲ့ စိန်ဘယက်နဲ့ မီးခံ
သေတ္တာထဲက ငွေစက္ကူတွေဟာ ငါ့အချစ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် မြင့်မိုရ်
တောင်နဲ့ ဆီးစေ့လောက်ပဲရှိတယ်၊ မင်းဟာငါ့ရဲ့ ဇနီးဆိုရင်
ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအများကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာပဲ၊
ဘာမဟုတ်တဲ့ စိန်ဘယက်လေးတစ်ကုံးနဲ့ ငွေစက္ကူလေး
နည်းနည်းကို မက်ပြီး မင်းလုပ်ရက်တယ်၊ မင်းသိပ်ဆိုးတဲ့
မိန်းမပဲ၊ ငါ့အချစ်တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေအတွက်
လိမ်ညာရက်တယ်၊ မင်းသိပ်မိုက်တဲ့ မိန်းမ”

ချမ်းသာသည် သည်းခြေပျက်လုမတတ် ပူဆွေးဝမ်းနည်း

သော စောနုကို ခံစားနေရ၏။ ကြီးဒေါ်ကြီးသည် အိပ်ခန်း
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ချမ်းသာ၏ ပုခုံးကို ပုတ်ကာ

“ပုဆွေးမနေပါနဲ့၊ လူကလေးရယ်၊ အခုလို လူလေးရဲ့
မုန့်ခွင်ထဲက အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးသွားတာ ကံကောင်းတယ်လို့
မှတ်ပါ။ ဒီမိန်းမ မြတ်မှာ ကြာကြာနေသရွေ့ လူလေးဟာ
စပါးကြီးမြွေ ရစ်ပတ်သလို ခံစားရမယ်၊ လူလေးကံကောင်းလို့
ဒီမိန်းမလွတ်မြောက်သွားတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျုပ် ကံမကောင်းဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆီက အဘိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့
ပစ္စည်းတစ်ခုသွားဆီပါသွားပြီ”

ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောဆိုလေ၏။ ကြီးဒေါ်ကြီးက ချမ်းသာ၏
စကားကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါက်သွားပြီး

“စိန်ဘယက်ပါသွားတာကို ပြောတာလား၊ ပစ္စည်းသင်္ခါရ
လူ သင်္ခါရပါကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ကြေကွဲစွာဖြင့် အဝေးဆီသို့
ငေးကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“စိန်ဘယက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်တဲ့ ကျုပ်
နှလုံးသားပါသွားတာ၊ ကျုပ်သူ့ကို သိပ်ချစ်နေပြီဗျ၊ သူမရှိရင်
ကျုပ် မနေတတ်တော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူမရှိရင် အဓိပ္ပာယ်
မရှိတော့ဘူး၊ ရက်စက်လိုက်တာဗျာ”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ကြီးဒေါ်ကြီးသည် ချမ်းသာအတွက်
အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားရလေ၏။

အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်သူဇာသည် ချမ်းသာကို ဂရုဏာ
သက်စွာဖြင့်ကြည့်၍

“စိတ်ကို ဖြေပါ မောင်ချမ်းသာရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက နာကျင်ကြေကွဲစွာဖြင့်

“သူ ပြန်မလာတော့ဘူးထင်တယ် ဒေါ်သူဇာရယ် ကျုပ်
အပေါ်ကို ရက်စက်လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်သူဇာက

“သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မြိတ်မှာ မရှိခဲ့ပါဘူးကွယ်၊
မောင်ချမ်းသာက အိမ်မက်တစ်ခုနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အနီးသို့ရောက်လာသောဘဏ္ဍာစိုးကြီး
ဦးသီလကလည်း အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဟုတ်တယ် မနှင်းဆီဟာ မောင်ချမ်းသာရဲ့ ဝိညာဉ်
ကို ခိုးယူသွားတဲ့ အိမ်မက်တစ်ခုပါပဲ၊ အိမ်မက်ကို တမ်းတနေလို့
ဘာထူးတော့မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ချမ်းသာက ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာဖြင့်

“အိမ်မက်ဟုတ်လား၊ အိမ်မက်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်နဲ့လုံး
သားထဲမှာ၊ အမှန်တကယ်ရှိခဲ့တာ၊ သူ့ကိုလွယ်လွယ်လေး ထုတ်
ပစ်လို့ မရဘူး၊ သူဟာ ကျောက်သားမကတိလို ခိုင်မြဲတယ်”

ဟု အရူးတစ်ယောက်လို အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီမရှိသည့်အချိန်မှစ၍ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း

သို့ပင် မသွားတော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲ၌ တစ်ကိုယ်တည်း အထီး
ကျန်စွာနေထိုင်၏။ သူသည် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်၏။

သူ၏ အာရုံထဲ၌ မနှင်းဆီက အစဉ်ထာဝရ လွှမ်းမိုးနေ၏။

ကြည့်လေရာ မြင်လေရာ မနှင်းဆီ မျက်နှာကိုသာ မြင်၏။
မနှင်းဆီအသံကိုသာကြား၏။ ရင်ထဲဗလောင်ဆူနေပြီး ခန္ဓာဂတ်

အိမ်ထောင်မှာ ပျက်ပြယ်သွားသလိုပင် ခံစားရ၏။ သူတို့အားလုံး
က နှင်းဆီကို အိမ်မက်တစ်ခုဟု ပြောဆိုကြ၏။

သို့သော် အိမ်မက်တစ်ခုမဟုတ်မှန်း သူ့နှလုံးသာကသိ၏။
နှင်းဆီသည် သူ၏ ဝိညာဉ်ထဲ၌ အစဉ်ထာဝရရှင်သန်နေ၏။
သူသည် အိမ်မက်ထဲတွင်လည်း မနှင်းဆီကို အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါဆုံ တွေ့ရ၏။ ဆုံတွေ့တိုင်း ရက်စက်လိုက်တာ မနှင်းဆီ၊
ရက်စက်လိုက်တာဟု အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုနေ၏။

ချမ်းသာသည် သူ၏ အိပ်ခန်းထဲ၌သာ အရက်တစ်လုံးနှင့်
အဖော်ပြုနေလေ၏။ ကြီးဒေါ်ကြီးသည် ချမ်းသာကို မကြည့်ရက်
သဖြင့် နေ့စဉ် ငိုယို၍သာနေလေ၏။ ချမ်းသာ စိတ်ကျေနပ်စေရန်
သူမဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျာလို့ မရနိုင်တော့။ တစ်နေ့ ချမ်းသာ
အရက်သောက်နေရာသို့ ဦးသီလ ရောက်ရှိလာပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့
ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အရက်တွေသိပ်မသောက်ပါနဲ့လူလေးရယ်၊ မိန်းမတစ်

ယောက်အတွက်နဲ့ ဘဝကို အစွဲပေးတော့မလို့လား၊ လူလေးကို
ကြည့်ပြီးတော့ ကြီးဒေါ်ကြီးနေ့စဉ် တင့်တယ်စွာရှိနေပြီ၊
တကယ်တော့ လူလေးဟာ နေ့ဘဝက ဝင့်ကြွေးရှိလို့ မနှင်းဆီနဲ့
ဆုံဆည်းခွင့်ရလိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်သူ့ကိုပြန်တွေ့ချင်တယ် ဦးသီလ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသီလက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာအတွက်လဲ မောင်ချမ်းသာရယ်၊ ကိုယ့်အပေါ်
မကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်တွေ့ချင်ရ
တာလဲ၊ သူ့ကို မောင်ချမ်းသာရဲ့ ဝိညာဉ်ထဲက မောင်းထုတ်ဖို့
ကြိုးစားပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား
သော ခြောက်လုံးပျူးသေနတ်ကို ကောက်ကိုင်၍

“သူနဲ့ပြန်တွေ့ချင်တယ်၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး စကားတစ်ခွန်း

လောက် ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ကျုပ်ကို ချစ်ရဲ့လားဆိုတဲ့
မေးခွန်းပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသီလက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာထူးမှာလဲ မောင်ချမ်းသာရယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“သိပ်ထူးတာပေါ့၊ ဦးသီလ သူ ကျုပ်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင်၊
သူ့ကို ကျုပ် အသေသတ်ပစ်မယ်၊ ကျုပ်လဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
အဆုံးစီရင်လိုက်မယ်၊ ကျုပ်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို တစ်ပါးသူရင်ခွင်မှာ မမြင်ချင်ဘူး ဦးသီလ၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ
မီးလိုပူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးသီလက မောင်ချမ်းသာကို ကြည့်၍
ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ကိုယ်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေပါကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မောင်ချမ်းသာကို အချိန်ဆိုတဲ့ ဆေးက ကုသသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် တစ်လခန့်ကြာသော
အခါ ကြီးဒေါကြီးကို အိမ်မှပြန်နိုင်လိုက်၏။ မိမိအတွက်ကြောင့်
ကြီးဒေါကြီး ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲနေမှာမို့လို့ ချမ်းသာ၏ အာရုံထဲ၌
မနှင်းဆီသည် အစဉ်အမြဲရှိနေခဲ့ကြောင်း သူ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်
သော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မနှင်းဆီ၏ အရိပ်အငွေ့များ ဖုံးလွှမ်း
နေသည်ထင်၏။

အိပ်ခန်းထဲတွင် အရက်သောက်နေတိုင်း မနှင်းဆီ၏ ပုံရိပ်
များကိုသာ မြင်တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ပြီးခြံထဲသို့
ဆင်းထိုင်၏။

ပန်းခြံထဲ၌လည်း မနှင်းဆီ၏ ပုံရိပ်များကိုသာ မြင်တွေ့
နေရ၏။ ပန်းခြံထဲတွင် မနှင်းဆီအလွန်နှစ်သက်သော နှင်းဆီဖြူ
ပန်းများရှိနေ၏။ ချမ်းသာသည် နှင်းဆီပန်းများကို ကြည့်ရင်း
ရင်ထဲတွင် နာကျင်လွန်းလာသဖြင့် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုယူကာ
နှင်းဆီပင်များကို ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဓားရှည်ကို မြေပေါ်သို့ အားကုန်စိုက်ချကာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အိမ်၌ အရက်မသောက်တော့ဘဲ မြိတ်မြို့ထဲရှိ နာမည်ကျော် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများသို့ သွား၍ တစ်ကိုယ်တည်း အရက် သောက်၏။ ချမ်းသာ အရက်သောက်နေပုံကို ကြည့်၍ အခါ သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ကရုဏာသက်စွာဖြင့် နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးစား၏။ ချမ်းသာက ထိုသူများကို ကမန်းကတန်း တားဆီး၍

“မပြောကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ပြန်မပြောကြပါနဲ့၊ ကျုပ်နားထဲမှာ၊ မခံသာလွန်းလို့ပါ၊ ကျုပ်က ခင်ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး အရက်ဝိုင်းက ထွက်သွားပေးပါဗျာ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

ဟုအော်ဟစ်နေမိ၏။

ထိုအခါ ချမ်းသာကို ခင်မင်သူများသည် နှစ်သိမ့်ရ

မတတ်သဘာ အရက်ဝိုင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ အချို့သော မိတ်ဆွေများကလည်း ချမ်းသာကို မယားတရား ဖြစ်နေပြီဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

တစ်နေ့သ၌ချမ်းသာ၏ အရက်ဝိုင်းသို့ မမျှော်လင့်သော
လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသူသည် ချမ်းသာ၏ အရက်ဝိုင်း၌
ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ထိုင်ကာ

“ကျုပ်ကို မှတ်မိလား ကိုချမ်းသာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ချမ်းသာသည် ရီဝေသောမျက်လုံးများ
ဖြင့် ထိုသူကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူသည် မနှင်းဆီ၏ အစ်ကိုဝမ်း
ကွဲတော်သော အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်ဆိုသူ ဖြစ်၏။

ချမ်းသာက ကိုသိန်းအောင်ကို ကြည့်၍

“မှတ်မိပြီ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့၊

ခင်ဗျား ကိုသိန်းအောင် မဟုတ်လား၊ အလုပ်က အလွတ်
စုံထောက်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုသိန်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကို ကျုပ်ကြားပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျား
အတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ
အများကြီး ဆုံးရှုံးသွားတယ်နော်၊ ပုလိပ်က ခင်ဗျားရဲ့ အမှုကို
ဘာမှဝင်ပြီး မဖြေရှင်းပေးဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက အရက်ကို မော့သောက်
လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာအမှုဖြစ်လို့ ပုလိပ်က ဖြေရှင်းပေးရမှာလဲ၊ သူက
ကျုပ် မိန်းမလေ၊ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
ယူသွားတယ်၊ ဒါဟာ ပုလိပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကျုပ်ဝမ်းနည်း

ကြေကွဲနေတာ ပစ္စည်းတွေအတွက်လို့ ခင်ဗျားထင်နေလို့လား လုံးဝမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ပစ္စည်းအတွက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်နှလုံးသား ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာဗျ။ အစိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နှလုံးသား ဆုံးရှုံးသွားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကို စာနာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ခင်ဗျားမှာ ဆုံးရှုံးသွားတာ အများကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားပိုင်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဆုံးရှုံးသွားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးသားလဲ ဆုံးရှုံးသွားရတယ်၊ ခင်ဗျားသူနဲ့ ဆက်ဆံနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေကို သံသယမရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုသိန်းအောင်၏ မေးခွန်းကြောင့် နာကျင်ကြေကွဲရပြန်ပြီ။

“မိန်းမတွေရဲ့ မာယာကို ကျုပ်မသိဘူးဗျ။ မိန်းမတွေကို ကျုပ် နားလည်ဖို့ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ရင်း

“ဒါဆိုရင်တော့ မိန်းမတွေနဲ့ဝတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအတော်ညှဲသေးတာပဲ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ လောကမှာ တွေ့ရမှာပဲ၊ မိန်းမက ခင်ဗျားကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားသွားမှာပဲ၊ မိန်းမမာယာသဲကိုးဖြာဆိုတဲ့ စကားကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မိန်းမတွေကို ဘယ်တော့မှမယုံလိုက်နဲ့ဗျ။ သူတို့က မာယာများတယ်၊ လှည့်ဖြားတတ်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာကထိုသူ၏စကားများကို လက်မခံနိုင်တော့ဘဲ လက်ကာပြ၍

“ဒီမှာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကြီးဆန်ဆန် စကားတွေကို ကျုပ်မကြားချင်ဘူး၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို စကားတစ်ခွန်းပဲမေးမယ်၊ ခင်ဗျားကစုံထောက်ဆိုတော့ မနှင်းဆီကို ရှာပေးနိုင်မှာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက်

ကိုသိန်းအောင်က မျက်လုံးများမှစင်း၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ရှာရင်တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျုပ်ညီမ ဝမ်းကွဲ မနှင်းဆီကို ရှာရဦးမယ်၊ ကျုပ်ညီမ မနှင်းဆီ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့နေပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောရင်း ချမ်းသားအား ကိုသိန်းဇော်က သူ၏ အိတ်ထဲရှိ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ညီမ မနှင်းဆီရဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ၊ ခင်ဗျားသူ့ကို တွေ့ဖူး သလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသားက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သူ့ကို အပြင်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတာ၊ ကျုပ်ကို လှည့်စားသွားတဲ့ မာယာရှင် မနှင်းဆီကို ပြန်တွေ့ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားရအောင် ရှာပေးပါ၊ ခင်ဗျားလိုသလောက်ငွေကို ကျုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် မနှင်းဆီ က လွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိုချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုသိန်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားကို လှည့်စားသွားတဲ့ မနှင်းဆီကို ကျုပ်ရှာတွေ့ ပြီးတော့ သူ့ကို ခင်ဗျားဆီ ခေါ်လာရင် ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားကို သူ့ဆီ ခေါ်သွားရင်ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာများ ကောင်းကျိုး ရှိမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေလဲ ပျက်ဆီးသွားပြီ၊ ခင်ဗျား နှလုံးသားလဲ ကြေမွနေပြီ၊ ခင်ဗျားသူနဲ့ ပြန်တွေ့လဲ ဘာထူးမှာ လဲဗျ၊ အသစ်အသစ်တွေ မဖြစ်အောင် မေ့ထားလိုက်ပါတော့ လား၊ ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ချမ်းသားက မျက်မှောင် ကြွတ်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ လူလောကမှာ အရှင် မထားချင် တော့ဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုသိန်းအောင်သည် ချမ်းသား၏ စကား ကြောင့် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားရ

လေတော့၏ အတန်ကြာသောအခါ ကိုသိန်းအောင်က တစ်ဖန်
တစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်ခင်ဗျားရဲ့ မနင်းဆီကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာ
ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည်အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားကို ကြားရတာ၊ အားရှိလိုက်တာဗျာ၊
ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကမနင်းဆီကို ရှာဖွေနေတာ တိုးတက်မှုရှိမရှိ၊
ကျုပ်သိချင်တယ်၊ ကျုပ်အိမ်ကြီးမှာနေပြီး မနင်းဆီ သတင်းကို
စောင့်ပြီး နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနောက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက် သိန်းအောင်က
ချမ်းသာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ခင်ဗျား ရာဘာခြံ ပိုင်ရှင်သူဌေး၊ ကျုပ်လို စုံထောက်
တစ်ယောက်နောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်တွေ ပစ်ပြီးလိုက်နိုင်ပါ

မလား”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“သိပ်လိုက်နိုင်တာပေါ့၊ ထူပ်တာဝမှာ မနင်းဆီထက်
အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုသိန်းအောင်က သဘောပေါက်ဟန်
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ ပေါင်းပြီး
ရှာကြမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်လာတော့
ကျုပ်အတွက် အကျိုးကျေးဇူးတွေ အများကြီးရတယ်၊ ကြိုဆို
ပါဇာယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ထား
ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ချမ်းသာသည် သူ၏တာဝန်များကို ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
ဦးသိလျှင် အပ်နှံကာ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်နှင့်
ခရီးရည်ထွက်ရန် ကြစည်လေ၏။

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဦးသိလက ချမ်းသာ ခရီးသွားခါနီး၌

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းပါလူလေး၊
မနှင်းဆီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့ရင် သူ့ကို ကိုယ့်အိပ်မက်
တွေ ခိုးသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားပါကွာ၊
ရန်ငြိုးရန်စတွေ မထားပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ရင်နာဟန်ဖြင့်

“သူနဲ့တွေ့ရင် မေးခွန်းလေးတစ်ခုမေးရုံလေးပါ ဦးလေး
ရယ်၊ သူ့ရဲ့အဖြေတစ်ခုက ကျုပ်ရဲ့ထံကြွမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်
ပေးမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဦးသိလ၏နီး ဒေါသုဇာက အနီးသို့ရောက်
လာပြီး

“လူလေးရဲ့ကံကြမ္မာဟာ သူတစ်ပါးနဲ့ ပတ်သက်နေတာ
စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးရင်
အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား လူလေး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျုပ်ကိုကျုပ် မပိုင်တော့ဘူး ဒေါသုဇာ၊ ကျုပ်ဟာ
အတ္တရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်သွားပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ချမ်းသာသည် အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်နှင့်အတူ
မြိတ်မြို့မှ ရေလမ်းခရီးဖြင့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ ညစာစားသောက်ရင်း ကိုသိန်းအောင်က

“ကျုပ်တို့ မော်လမြိုင်မှာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းအစ
အနုကို ရအောင်စုံစမ်းကြည့်ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ မနှင်းဆီနဲ့အတူနေတုန်းက မော်လမြိုင်မြို့နဲ့
ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးကြားဖူးတယ်၊
ကျုပ်လဲ မော်လမြိုင်ကို အဓိက ဖန်မှတ်လိုသဘောထားတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့သည် မော်လမြိုင်မြို့အနံ့သွား၍ မနှင်းဆီနှင့်ပတ်
သက်သော သဲလွန်စများကို ရှာဖွေခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းရှိ စက်လှေတစ်စီး၌
မနှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စအချို့ကိုရ၏။

စက်လှေပိုင်ရှင်လူကြီးက မနှင်းဆီ၏ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍
မနှင်းဆီသည် ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့်လိုက်ပါသော မိန်းမတစ်
ယောက်ဟု ဆို၏။

ချမ်းသာသည် စက်လှေပိုင်ရှင်လူကြီး၏စကား ကြောင့်
ဈာန်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့ကို ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာတွေ့ဖူးတယ်ဟုတ်လား၊
သေချာလို့လား ဦးလေးရယ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ စက်လှေပိုင်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၍

“သူ့လို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်
ယောက်ျားမှ မျက်လုံးထဲကနေ လွယ်လွယ်နဲ့ဖျောက်လို့မရပါ
ဘူး၊ ဇာတ်အဖွဲ့လို သေချာနေတာက အဲဒီဇာတ်အဖွဲ့ကို ဦးလေး
ရဲ့ စက်လှေနဲ့ သယ်ဆောင်ခဲ့ဖူးလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

“ဇာတ်အဖွဲ့မှာ အဲဒီမိန်းမက မင်းသမီးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ စက်လှေပိုင်ရှင်က

“ပြဇာတ်မင်းသမီးလို့ထင်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည် မြိတ်မြို့၌ နေထိုင်စဉ် စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့
ကို မနှင်းဆီ သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်းကို အမှတ်ရ၏။

ဇာတ်ပွဲကြည့်ရှုသောညက မနှင်းဆီ ရုတ်တရက်
ပျောက်ဆုံးသွားပြီး မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်ဦးနှင့်မှောင်ရိပ်ထဲတွင်
တွေ့ဆုံပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်၏။

ထို့ကြောင့် စက်လှေပိုင်ရှင် လူကြီးအား ချမ်းသာက

“စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ စက်လှေပိုင်ရှင်လူကြီးက ကမန်း
ကတန်း ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ စိန်ပိုးတီ ဇာတ်အဖွဲ့ပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

အပြန်လမ်း၌ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

“ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အလွတ်စုံထောက် ထက်
တောင်တော်နေသေးတယ်၊ စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတာ ခင်ဗျား
ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ချမ်းသာက မြိတ်မြို့၌နေထိုင်စဉ် မနှင်းဆီက
စိန်ပိုးတီ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ကြည့်ရှုရန် ပူဆာကြောင်း ပြောပြ၏။

ထို့ပြင် ဇာတ်ပွဲကြည့်ရှုနေစဉ် မနှင်းဆီ ရုတ်တရက်
ပျောက်သွားပြီး ပွဲဈေးတန်းပြင်ပအမှောင်ရိပ်ထဲ၌ မသင်္ကာဖွယ်
ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံပုံကို ပြောပြလေ၏။

ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်
က အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဒါအရေးကြီးတဲ့ သံလွန်စပဲဗျ၊ အဲဒီညက မနှင်းဆီနဲ့

၁၂၂ မင်းမြတ်ကုရ

တွေ့ဆုံတဲ့ယောက်ျားကို ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ချမ်းသာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ဘာမှ သံသကဲ့ကဲ့ မမြင်ရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်က

“ကျုပ်တို့ စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့ကို သွားပြီး မနှင်းဆီ အကြောင်း စုံစမ်းကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာတို့သည် စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့ရှိမည့်အရပ်ကို စုံစမ်းလေရာ သံလျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲသို့ စိန်ပိုးတီဇာတ် အဖွဲ့ဝင်ရောက်ကပြနေကြောင်း သိရ၏။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ ကိုသိန်းဇော်က

ဝေတာနာစာပေ

စာပေ ၁၂၃

“ကျုပ်တို့ လူခွဲပြီးစုံစမ်းကြမယ်၊ ကျုပ်က ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ စုံစမ်းမယ်၊ ခင်ဗျားက စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့ကိုသွားပြီး စုံစမ်းပေတော့”

ဟုပြောကာ လူစုခွဲပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ချမ်းသာသည် စိန်ပိုးတီဇာတ်အဖွဲ့၏ ဇာတ်ဆရာနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး မနှင်းဆီ၏ ဓာတ်ပုံကိုပြသလေရာ ဇာတ်ဆရာလူကြီးက

“ဪ... ပြဇာတ်မင်းသမီး မြနှင်းဆီရဲ့ ဓာတ်ပုံပါလား၊ မြနှင်းဆီ ကျုပ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ မကတာ တော်တော်ကြာ နေပြီကွ၊ မြနှင်းဆီဟာ အနုပညာကောင်းမွန်ပေမဲ့ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းမလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့က သူ ထွက်သွားတာ ဘယ်သူမှ ဝမ်းမနည်းဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ပြဇာတ်မင်းသမီး မြနှင်းဆီ၏ နေရပ်ကို စုံစမ်းပြန်ရာ

ဝေတာနာစာပေ

၁၂၄ မင်းမြတ်သူရ

“သူဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ တိတိကျကျ မသိဘူး။
နေပါဦး ဇာတ်ထဲက မီးဆရာအဘိုးကြီးတော့သိတယ်။ သူ့ကို
ခေါ်မေးကြည့်ပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မီးဆရာအဘိုးကြီး ရောက်လာသောအခါ

“မြနင်းဆီရဲ့ ဇာတိကတော့ မိန်းမလှကျွန်းဇာတိပဲ၊
အဘတို့နဲ့ တစ်ရပ်တည်းသွားတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြနင်းဆီက
ဘယ်တော့မှ မိန်းမလှကျွန်းကို ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာတို့အတွက် မနင်းဆီကို
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် လမ်းစပျောက်သွားလေ၏။

သို့သော် ချမ်းသာကမူ မနင်းဆီကို တွေ့ဆုံရန် လက်
မလျော့သေးချေ။

မနင်းဆီသည် သူ၏ဝိညာဉ်ကို ခိုးယူသွားသူ မဟုတ်
ပါလား၊ မြနင်းဆီနှင့် ပတ်သက်၍ လမ်းစ ပျောက်သောအခါ

ဝေတနာစာပေ

စာပေရုပ်ရှင် ၁၂၅

အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကိုကြည့်၍

“ဘယ်လိုလဲ ကိုချမ်းသာ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ခင်ဗျား လက်မလျော့သေးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက လက်သီးဆုပ်၍

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်မလျော့ဘူး၊ မနင်းဆီ ကမ္ဘာ
မြေ အဆုံးမှာ ရောက်နေပါစေ၊ ကျုပ်မရောက်ရောက်အောင်
ရှာဖွေပြီးလိုက်ရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

“ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမကို ရှာမတွေ့သေးသရွေ့ ပျောက်ဆုံး
နေတဲ့ ကျုပ်ညီမလေးရဲ့ သဲလွန်စကိုတော့ ရှာဖွေဖို့ခက်နေ
မှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍
စဉ်းစားလိုက်ပြီး

ဝေတနာစာပေ

“ကျုပ်တို့ ဒီတစ်ခါတော့ ရန်ကုန်ကိုသွားကြမယ်၊
ရန်ကုန်မြို့ဟာ ကျယ်န်းပြီး လူမျိုးပေါင်းစုံရှိတယ်၊ မနင်းဆီလို
လူမျိုးဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ပုန်းခိုလို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်က
ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျား ကောင်းသလိုလုပ်ပါ၊ လောလောဆယ်
ခင်ဗျားက ကျုပ်အလုပ်ရှင်ဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ခလစာအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ မနင်းဆီ
အနောက်ကို လိုက်ရှာနေသရွေ့ ခင်ဗျားရဲ့လုပ်အားခ မနစ်နာစေ
ရဘူး၊ မနင်းဆီကိုတွေ့ရင် ခင်ဗျားကို လိုသလောက် ကျုပ်ထပ်
ပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည်
ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည်
တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင် တည်းခိုလေ၏။

ချမ်းသာက တရုတ်ဟိုတယ်၏ သုံးထပ်၌ တည်းခိုပြီး
အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်က ဒုတိယထပ်၌ တည်းခို
လေ၏။

ဟိုတယ်ခန်းရရှိပြီးသောအခါ ကိုသိန်းအောင်က

“ကျုပ်မြို့ထဲသွားပြီး ပုလိပ်အင်စပက်တော်တစ်ယောက်
နဲ့သွားတွေ့ရဦးမယ်၊ ပုလိပ်အင်စပက်တော်နဲ့တွေ့ပြီး ရန်ကုန်
မြို့မှာ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းတွေ့မတွေ့ စုံစမ်းရမယ်၊ ကျုပ်က
တော့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ညီမလေးအတွက် စိုးရိမ်နေပြီဗျာ၊
ဒါနဲ့ခင်ဗျား ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်ဖူးသလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ် ရန်ကုန်မှာဘဲ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ခဲ့တာ
လေ၊ ရန်ကုန်မြို့ကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းတာပေါ့၊ ပောဒီ

၁၂၈ မင်းမြတ်သူရ

တရုတ်တန်းက တရုတ်ဟိုတယ်တွေ၊ လေးကောင်ရှင်ဝိုင်းတွေ
မှာ ကျုပ်တို့ ခြေရာတွေချည်းပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

“ဒါဆိုရင် တရုတ်ဟိုတယ် အပေါ်ဆုံးထပ်က ဘိန်းခန်း
တွေနဲ့၊ ခေါင်မိုးပေါ်က မဂိုကုလားမတွေအကြောင်း၊ ကောင်း
ကောင်း သိမှာပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကောလိပ်ကျောင်းသားပဲဗျာ၊ သိတာပေါ့ ဒါပေမဲ့
မိန်းမတွေနဲ့ ကျုပ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ဘဝ
မှာ မနှင်းဆီဟာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့
မိန်းမဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို မကြားချင်တော့ဘူးဗျို့၊
ကျုပ်သွားမယ်၊ ညနေစာကို ခင်ဗျားဘာသာ စားချင်သလိုစား

ဝေတနာစာပေ

စာပေဂုဏ် ၁၂၉

ပေတော့၊ ကျုပ်ကတော့ မိတ်ဆွေပုလိပ်တွေနဲ့ တွေ့တုန်း
သူတို့ကို ပြုစုလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် တစ်ကိုယ်တည်း
အေးအေးဆေးဆေးနေလိုသဖြင့် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မနှင်းဆီ
ကို ပြန်တွေ့နိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ဝေတနာစာပေ

ညနေစောင်းသောအခါ ဟိုတယ်မှ ထွက်ပြီး ဝိတိုရိယ
ပန်းခြံ (မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ) ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လေ၏။
ဝိတိုရိယပန်းခြံထဲရှိ ကျောက်ကုလားထိုင်၌ ဟစ်ကိုယ်တည်း
ထိုင်ရင်း ဟိုသည် သွားလာနေသော စုံတွဲများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့
ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ယခုအချိန်၌ မနှင်းဆီသာ အနားမှာရှိလျှင် မည်မျှ
ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းမည်နည်း။ မနှင်းဆီမရှိသောဘဝသည်

ခြောက်သွေ့လွန်းလှ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဝိတိုရိယ ပန်းခြံ၏
အပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်း၌ လမ်းလျှောက်နေသော စုံတွဲ
တစ်တွဲအနက် မိန်းမဖြစ်သူသည် မနှင်းဆီနှင့် ဆင်တူသည်ဟု
ခံစားရ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုမိန်းမကို 'ဖိတ်လုပ်ရှာစွာဖြင့်
သေချာစွာ ကြည်လိုက်သောအခါ မနှင်းဆီပင် ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရ၏။

ချမ်းသာသည် မိမိမျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားလေ၏။ မနှင်းဆီနှင့်တွဲ၍ လျှောက်လှမ်းလာသူမှာ
အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင် ရှိသော ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း
လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

မနှင်းဆီတို့စုံတွဲသည် ဝိတိုရိယပန်းခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌
ရပ်ထားသော အော်စတင်ကားနက်လေးပေါ်သို့ ရောက်သွား
လေ၏။

ချမ်းသာသည် ဝိတိုရိယပန်းခြံထဲမှ ကမူးရှူးထိုး ပြေး

ထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်၌တွေ့ရသော တက္ကစီတစ်စီးကို တားက

“ဟိုရှေ့က အော်စတင်ကားနောက်ကို လိုက်ပေးပါ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လေ၏

ထိုအခါ ကားဒရိုင်ဘာက ချမ်းသာကို အံ့ဩမာန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“မိတ်ဆွေက စုံထောက်တစ်ယောက်ထင်တယ်”

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကပဲလား”

ဟုမေးမြန်းနေသဖြင့် ချမ်းသာက

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က စုံထောက်တစ်ယောက်ပဲ”

ခင်ဗျား စကားရှည်နေတာနဲ့ အော်စတင်ကားကို မမီဘဲဖြစ်မ

ဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကားဒရိုင်ဘာက လီဗာကိုနှင်း၍ ကာ

ကို ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ရင်း

“မိတ်ဆွေလို စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တစ်ယောက်နဲ့

တွေ့ရတာ ကျုပ်သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆရာကြီး

အောင်မင်းနဲ့ ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေဌာနဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ

တတ်ပြီးတော့ စုံထောက်ဝါသနာပါနေတဲ့လူဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်

ကျွန်းလို့ခေါ်တယ်၊ တစ်ခါတုန်းက အမှုတစ်မှုမှာ ဆားပုလင်း

မင်းအောင်ဆိုတဲ့ စုံထောက်ကို ကျုပ် အကူအညီပေးဖူးတယ်ဗျာ၊

ကျုပ်က ဒရိုင်ဘာလုပ်နေပေမဲ့ စုံထောက်ဖြစ်ချင်တာဗျာ၊

ကျုပ်ရဲ့စုံထောက်ဉာဏ်ရည်ထက်သန်မှုရှိအောင် နေ့စဉ်ပေးနေ

ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာသည် စုံထောက်ရူးလုမိုးဆိုသူကို

အလွန်စိတ်ပျက်သွားပြီး

“ခင်ဗျား ရှေ့ကကားကို မျက်ခြေပြတ်သွားမယ်နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်ရူးလုမိုးက

“ကျုပ်ကားကို စီအိုင်ဒီက စုံထောက်မင်းကြီး ကား

တောင် မျက်ခြေပြတ်အောင် မောင်းလို့မရဘူး”

၁၃၁ မင်းမြတ်သူ

ဟုပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် အရှေ့မှထွက်လာသော သွားသောကားသည် အလုံဘက်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့သွားလေ၏။

စုံထောက်ရူးလှမိုးက ကားကို ခြံနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ ခြံပြင်ကစောင့်မှာလား၊ ခြံထဲကို ဝင်ကြည့်မှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ချမ်းသာက ခြံထဲရှိ အခြေအနေကို ခေတ္တစောင့်ကြည့်ပြီးနောက် စုံထောက်ရူးလှမိုး၏ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်သော ခြံကြီးအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ချမ်းသာသည် ခြံကြီး၏အနောက်သို့လျှောက်သွားပြီး ခြံထဲသို့ တိုးဝင်နိုင်သော အပေါက်ကိုရှာဖွေလေရာ တစ်နေရာ၌

လူတစ်ကိုယ် စာဝင်နိုင်လောက်သော အပေါက်ကိုမြင်ရ၏။

ချမ်းသာသည် ချုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ပြု၍ အပေါက်ကို တဖြည်းဖြည်း ချဲ့လေတော့၏။

ခဏကြာလျှင် လူတစ်ကိုယ်စာဝင်နိုင်လောက်သဖြင့် ခြံထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။

ချမ်းသာ ခြံထဲသို့ရောက်သောအခါ တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။

ချမ်းသာသည် အိမ်ကလေး၏ အနီးသို့ကပ်သွားပြီး ပြောင်းပေါက်မှချောင်းကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ကလေး၏ မဉ်ခန်းထဲတွင် မနင်းဆီနှင့် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရပြီး လူကြီးသည် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသော မနင်းဆီ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး လွန်စွာချွပ်စ်သောအမူအရာဖြင့်

“အစ်ကိုကြီး ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်တော့မယ်မြရယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မနင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အစ်ကိုကြီးကို မြ အဖြေမပေးရသေးဘူးလေ၊ ဒီမှာ အိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးက မြကို အထင်သေးလို့ ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာလား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“အထင်သေးလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဟောဒီက မြလေးနဲ့ မခွဲနိုင်တော့လို့ပါ၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ မြနဲ့ ဒီည အတူတူအိပ်ပြီး မနက်ဖြန် လက်ထပ်လိုက်ချင်တော့တယ်၊ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက

“အစ်ကိုကြီးက တကယ်စိတ်လောနေတာကိုး၊ ကိုယ့် စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းဦးမှပေါ့၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို လက်ခံသင့် လက်မခံသင့် စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲ၊ ကဲ... ကျွန်မလဲ ပင်ပန်း နေပြီ၊ အစ်ကိုကြီး ပြန်ပါတော့”

ဟုပြောလိုက်ရာ အရှက်မရှိသော လူကြီးသည် အတန်

ကြာအောင် ပေကပ်နေပြီး မနှင်းဆီက အကြိမ်ကြိမ် နှင်လွှတ် သောအခါမှပင် အိမ်ထဲက လေးတန်ခွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ချမ်းသာသည် ၎င်းတို့၏အမှုအယာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ တွင် ဒေါသစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ထွက်လာ၏။

မနှင်းဆီသည် အရှက်မရှိသော လူကြီးထွက်ခွာ သွား သောအခါ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ ထဘီရင်လျားကာ ရေချိုး ခန်းထဲသို့ဝင်လေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ အိပ်ခန်းထဲ သို့ဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ကာ စောင့်နေလေ၏။

၁၃၈ မင်းမြတ်တရ

တမာရင် ၁၃၉

အိပ်စက်နေသော ချမ်းသာကို မမြင်ဘဲ စာဘီကို ကွင်းလုံး
ချွတ်ချပြီး အဝတ်များကို ထုတ်ဆင်နေ၏။ ချမ်းသာသည်
မိမိအသက်တမျှ ချစ်ခင်ရသော မိန်းမကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်
နာကျင်ကြေကွဲလာမိ၏။

ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်များကို
ဖျက်ဆီးခဲ့၏။

သူမအပေါ် ထားရှိသော မိမိ၏ဝိညာဉ်ကို ခိုးယူသွားခဲ့၏။
မိမိ၏မျှော်လင့်ချက်အားလုံးကို အိပ်မက်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့၏။
ယခု ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏ရှေ့မှောက်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိနေလေ၏။

မနှင်းဆီသည် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် မှန်ထဲတွင်
သူမ၏ လှပသောပုံရိပ်ကို တခဏကြည့်ရှုပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့
ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ချမ်းသာက

မနှင်းဆီသည် ရေချိုးခန်းထဲ၌ သီချင်းတအေးအေး
သီဆိုပြီး ရေချိုးနေလေ၏။

ရေချိုးပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်
လာ၏။

မနှင်းဆီသည် အမှောင်ရိပ်ကျနေသဖြင့် ခုတင်ပေါ်၌

၁၄၀ မင်းပြတ်သူရ

“မင်း ဘယ်လောက်ထွက်ပြေးပြေး ငါ့လက်က ပြေး
မလွတ်ပါဘူး”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်ရာ မနင်းဆီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ
သူမ၏ အိပ်ရာပေါ်သို့ လူစိမ်းတစ်ဦးရောက်ရှိနေသဖြင့် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ် သွားသော်လည်း ချမ်းသာ၏အသံမှန်း သိသဖြင့်
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“ရှင် ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတယ်နော်”

ဟု မတုန်လှုပ်သောအမူအရာဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်၏။

ချမ်းသာက သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ကိုင်းညွတ်
လိုက်ပြီး

“မင်း ငါ့ဝိညာဉ်ကို ခိုးသွားတယ်၊ ငါ့အိပ်မက်တွေကို
ရိုက်ချိုးသွားတယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးအတွက်နဲ့ ငါ့
မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်၊ မင်းမှာ အပြစ်သိပ်ကြီး
တယ်”

ဝေတနာစာပေ

စာစာရင်း ၁၄၁

ဟုဆိုလိုက်ရာ မနင်းဆီက ချမ်းသာ၏ မျက်လုံးများကို
စူးစိုက်ကြည့်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မမှာ အပြစ်တွေအများကြီးပဲ၊ ရှင်

ကျွန်မကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ချမ်းသာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“မင်း ယောက်ျားတိုင်းကို လိမ်ညာလှည့်စားပြီး လက်
ထပ်နေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မနင်းဆီက

“ရှင်ယုံမလားမသိဘူး၊ ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်တစ်ယောက်
တည်း လက်ထပ်ဖူးတာပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ချမ်းသာသည် မနင်းဆီ၏အဖြေကြောင့် လိမ်ညာလှည့်
ဖြားသည်ဟု ယူဆသွားပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

ဝေတနာစာပေ

“လူလိမ်၊ လူညာမ”

ဟုပြောကာ မနှင်းဆီကို ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မနှင်းဆီနှင့်ချမ်းသာတို့သည် နှစ်ဦးသား လုံး

ထွေးပြီး ခုတင်အောက်သို့ ကျသွားလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာလက်မှ ရုန်းကန်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက လူလိမ်၊ လူညာမပဲ၊ ရှင်
ကျွန်မကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မိမိအချစ်ကို စော်ကား
သော မိန်းမဟု ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ခါးကြားမှ သေနတ်ကို
ထုတ်၍

“ဒီသေနတ်ကို ကြည့်ထား၊ မင်းကိုငါ သတ်ဖို့ ကြံစည်
ထားတယ်ကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက မဲပြုံးပြုံး၍

“ရှင်သတ်ချင် သတ်လိုက်လေ၊ ကျွန်မလုပ်ရဲရင် ခံရဲ

ဝေတာနာစာပေ

တယ်၊ သတ်လိုက်”

ဟုဆိုကာ သူမ၏အင်္ကျီကိုတ၍

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားရှိတယ်၊ ရှင် ပစ်ထည့်
လိုက်၊ ကျွန်မမှာ အပြစ်တွေရှိတယ်၊ ရှင်ရဲ့ စိန်ကြီးလဲ မရှိတော့
ဘူး၊ ရှင်ငွေတွေလဲ ဆုံးပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို ရင်နာစွာဖြင့်
ကြည့်၍

“မင်းဟာ လူသတ်သမားပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါနဲ့လက်ထပ်မဲ့
မနှင်းဆီအစစ်ကို မင်းသတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ မင်းဟာ
မနှင်းဆီ ဆီက ငါ့ဘဝအကြောင်းကို သိခဲ့တာဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါ
ယမ်း၍

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မသတ်ဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။ ထိုအခါ ချမ်းသာက

ဝေတာနာစာပေ

“မင်းနဲ့ မနှင်းဆီ သင်္ဘောတစ်စီးထဲမှာ အတူရှိနေခဲ့တယ်လို့ ငါ စုံစမ်းလို့ရတယ်၊ မနှင်းဆီဆီက ငါ့ဘဝအကြောင်းကို သိခဲ့လို့ မင်း ငါ့ကို ပီပီရီရီလိမ်ညာခဲ့တာပေါ့၊ မင်းဟာ လူသတ်သမားပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ရှင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီကို ကျွန်မ မသတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“မင်း ငါ့ကိုလိမ်ပြန်ပြီ၊ မင်း မသတ်ရင် ဘယ်သူသတ်မှာလဲကွ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မနှင်းဆီက စိတ်ရှုပ်ထွေးသောအမူအယာဖြင့်

“ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ကြံရာပါတစ်ဦး ရှိနေသေးတယ်၊ အဲဒီကြံရာပါလူကို ရှင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီရဲ့

သတင်းကို ကျွန်မ ပြောပြမိတယ်၊ ကြံရာပါက ကျွန်မ စကားကို နားထောင်ပြီးတော့ မတော်လောဘတွေ တက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မသိအောင် ရှင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီကို လုပ်ကြံလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ရှင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီ နေရာမှာ ကျွန်မကို အစာဆင်ခိုင်းခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏စကားကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကြံရာပါလူရှိတယ်ဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို ဘာတွေ လှည့်စားဦးမလို့လဲ၊ မင်းစကားကို ငါဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မနှင်းဆီက

“ရှင် သတိမထားမိလို့ပါ၊ စိန်ပိုးတိ ဇာတ်အဖွဲ့ကို သွားကြည့်တုန်းက ပွဲချေးတန်းထဲက အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ ကြံရာပါလူတွေပြီး ရှင်အကြောင်းတွေကို ဆွေးနွေးခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ရှင်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ကို ကျွန်မ သိခဲ့တယ်၊

၁၄၆ မင်းပြတ်သူရ

ဒါကြောင့် လှည့်စားမှုတွေ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ ကြံရာ
ပါလူကို ပြောခဲ့သေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် စိန်ပိုးတိဇာတ်အဖွဲ့
ကြည့်ရှုစဉ်က ပွဲဈေးတန်းအမှောင်ရိပ်ထဲတွင် မနှင်းဆီနှင့်
တိတ်တခိုးတွေ့ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်၏။

“ဪ... မင်းမှာ ကြံရာပါ လူရှိသေးတယ်ပေါ့၊
အဲဒီကောင်က မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက

“သူ့အကြောင်းပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ သူဟာ
ကျွန်မကိုငယ်စဉ်ကတည်းက အနိုင်ယူစိုးမိုးထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ
ရဲ့ချစ်သူလို့လဲ ပြောလို့ရပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏စကား
ကြောင့် ရင်ထဲ၌ နာကျင်ကြေကွဲသွားလေ၏။ သူမ၌ မိမိထက်

ဝေတနာစာပေ

စာပေရှင် ၁၄၇

ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပါလား။

မနှင်းဆီက ဆက်လက်၍

“အဲဒီညက ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်တော့ဘူးဆိုလို့
သူနဲ့ကျွန်မ အငြင်းပွားခဲ့ရသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ချမ်းသာကိုညှိချက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေ၏။

ပြီးနောက် တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး
ဆိုတာ ရှင်မမေးတော့ဘူးလား၊ အဲဒါ ရှင်ကိုကျွန်မ သံယောဇဉ်
ဖြစ်နေလို့ရှင်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မိမိကို လိမ်ညာလှည့်စား
မှုတစ်ခု ပြုလုပ်ပြန်ပြီဟု ယူဆကာ

“တော်ပြီ၊ မင်း ငါ့ကိုဆက်ပြီးတော့ မလှည့်စားနဲ့
တော့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဝေတနာစာပေ

၁၄၈ မင်းပြင်ထူး

မင်းဆီက ချမ်းသာကို ကြည့်၍

“ရှင်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပြီးပြီ၊ ရှင် မယုံကြည်ရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ကျွန်မဘဝပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ရှင် အရင်ဆုံးသိအောင် ကြိုးစားဦး၊ ရှင်ဆီက ယူလာတဲ့ စိန်ဘယက်ကြီးကို ကျွန်မရဲ့ ကြံရာပါလူကို ပေးလိုက်တယ်၊ နောက်တော့ သူ့လုပ်ရပ်တွေကို မကြိုက်တဲ့အတွက် သူနဲ့လမ်းခွဲထွက်ခဲ့တယ်၊ သူ့ဆီက ကျွန်မ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ သူ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေမှာသေချာတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ရှင်ရဲ့အကာအကွယ်ယူပြီး သူ့ကိုကျွန်မ မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တဲ့သတင်းဟာ ဂျာနယ်မှာ ပါသွားပြီး ရှင်ရဲ့ကြီးဒေါ်ကြီး မြိတ်ကိုလိုက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မမြိတ်ကထွက်ပြေးရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ရှင်ရဲ့စိန်ဘယက်ကြီးအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဝေတာနာတာပေ

မင်းပြင်ထူး ၁၄၉

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မနင်းဆီ၏ စကားကြောင့် နာကျင်ကြေကွဲစွာဖြင့်

“ဒီမှာ စိန်ဘယက်ကြီးအတွက် မင်းနောက်ကိုလိုက်နေတယ် ထင်သလား၊ မင်းနဲ့ထူသွားတာ ငါ့ရဲ့စိန်ဘယက်ကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့နှလုံးသာဆီကိုနီးသွားတာ၊ ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို နီးသွားတာ”

ဟုပြောလေရာ မင်းဆီက ချမ်းသာ၏မျက်လုံးများကို ခိုက်ကြည့်၍

“ဒါဆိုရင် ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဘဝသစ်မှာနေနေပြီ၊ ပြီးသွားပြီပဲ၊ ရှင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ချမ်းသာက မနင်းဆီကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“မင်းဟာ ငါ့ဝိညာဉ်ကို နီးသွားတဲ့မိန်းမ၊ ငါ့နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးထားတဲ့ မိန်းမ၊ မင်းမရှိရင် အသက်မရှင်နိုင်ဘူးဆိုတာ

ဝေတာနာတာပေ

၁၅၀ မင်းမြတ်သူ

မင်းမသိဘူးလား၊ မင်းကိုငါ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ
မင်းမသိဘူးလား၊ မိုက်လိုက်တဲ့မိန်းမကွာ၊ ဒီလောက်အချစ်ကြီး
တဲ့ယောက်ျားရဲ့အချစ်ကို မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းအတွက်
ငါ့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်း
မသိဘူးလား။”

ဟုအသံကုန်အော်ဟစ်နေမိ၏။ သူ၏ရင်တစ်ခုလုံး
ပေါက်ကွဲ လှမတတ် ခံစားနေရ၏။ မနှင်းဆီကလည်း ခေါင်း
ကို သွက်သွက်ခါယမ်း၍

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါတွေကို ကျွန်မ
သိတဲ့အချိန်မှာ အများကြီးနောက်ကျနေပြီ၊ ကျွန်မ ဟိုလူကို
ခွာထုတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ရှင်ကြီးဒေါ်ကြီး
ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုပြန်လည်အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မောပန်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ

၁၅၁

ထိုင်လဲလှမတတ်ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်
ထားလိုက်ကြ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတင်းကျပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပွေ့ဖက်
ထားလိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မည်မျှကြာအောင် တင်းတင်း ကျပ်
ကျပ်ပွေ့ဖက်ထားသည်မသိ၊ မိုးစင်စင်လင်းသွားလေတော့၏။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ မနှင်းဆီက
ချမ်းသာကို ပွေ့ဖက်ရင်း

“ကျွန်မ နာမည်အရင်းက မြနင်းဆီလို့ခေါ်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မြနင်းဆီဆိုတဲ့နာမည်ကို ကျုပ်မသိချင်ဘူး၊ ကျုပ်
မင်းကို မနှင်းဆီ လို့ပဲ မှတ်ထားတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့
မနှင်းဆီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက ချမ်းသာ၏ ရင်ခွင်သို့

တိုးရေဝင်၍

“မြန်းဆီရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းကို ရှင်သီအောင်
 ဖြောင့်ချင်သေးတယ်။ ညီမရဲ့ မိဘဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း
 ဆီခဲဘူး။ ကျွန်မကို မိဘမဲ့ကျောင်းက မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မိဘ
 မဲ့ကျောင်းမှာ နေထိုင်ရတဲ့ဘဝက ခါးသီးလွန်းပါတယ်။
 ကလေးအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်မှုတွေ ခံခဲ့ရတယ်။ အတ္တကြီးတဲ့
 ဆရာမကြီးတွေရဲ့ စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုတွေနဲ့လဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
 တယ်။ ကျွန်မလိုပဲ အောင်မောင်းဟာ မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ မွေး
 ဖွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မက မိဘမဲ့မိန်းကလေးကျောင်းမှာ၊
 အောင်မောင်းက မိဘမဲ့ယောက်ျားလေးကျောင်းမှာ၊ အောင်မောင်း
 တို့ ကျောင်းနဲ့ကျွန်မတို့ ကျောင်းဟာ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုပဲ ခြားခဲ့
 တယ်။ ကျွန်မတို့ အပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်တော့ ယောက်ျား
 လေးကျောင်းက ကောင်လေးတွေနဲ့ ခိုးတွေ့ကြတယ်။ နောက်
 တော့အောင်မောင်းနဲ့ကျွန်မဟာ ခင်မင်သွားခဲ့တယ်။ အောင်မောင်း

ဟာ အလွန်အလိုလောဘစိတ်ကြီးပြီး သူတစ်ပါးကိုအနိုင်ယူ
 တတ်တယ်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်လဲရှိတယ်။ ကျွန်မ
 တို့တော့ ချစ်ပုံရတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်ကလွဲရင် တွေ့တဲ့
 သူအပေါ် အနိုင်ကျင့်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အဲဒီအောင်မောင်းဆိုတဲ့ကောင်က မင်းရဲ့ကြံရာ ပါ
 ပေါ့”

ဟုပြောလေရာ မနှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်။ အောင်မောင်းက ကျွန်မရဲ့ကြံရာပါလူပါ။
 ကျွန်မနဲ့ အောင်မောင်းမှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်။
 အဲဒါကတော့ အနုပညာမီပဲ။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးကျောင်း
 မှာ ပြဇာတ်ကရင် ကျွန်မက မင်းသမီးပဲ။ အောင်မောင်းတို့
 ယောက်ျားလေးကျောင်းမှာ ပြဇာတ်ကရင်တော့ အောင်မောင်း
 က မင်းသားပဲ။ တစ်နေ့ အောင်မောင်းနဲ့ကျွန်မဟာ မိသား

ကျောင်းမှာ ဘယ်သူမှမကြံ့ခံတဲ့အကြံတစ်ခုကို ကြံစည်ခဲ့တယ်။
 အဲဒါတော့ မိဘမဲ့ကျောင်းက ထွက်ပြေးဖို့ပဲ။ ခရစ်စမတ်
 ညမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချိန်းဆိုပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။
 ကျွန်မတို့ဟာ ကုန်ရထားတစ်စီးနောက်မှာ ပုန်းခိုပြီးထွက်
 ပြေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး
 ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေ ဝင်လုပ်ကြ
 တယ်။ ကျွန်မကို ဇာတ်ဆရာက သဘောကျပြီး ယိမ်းသမ
 ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ အောင်မောင်းကတော့ ကားဆွဲအလုပ်ကို
 ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မက ပြဇာတ်မင်းသမီးဖြစ်တော့
 အောင်မောင်းက ပြဇာတ်မှာ ဒုတိယမင်းသားလိုလို၊ လူကြမ်းလိုလို
 ဖြစ်လာတယ်။ အောင်မောင်းရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းပြီး
 ကလိမ်ကျမှုတွေကြောင့် ဇာတ်တွေ တစ်ဇာတ်ပြီးတစ်ဇာတ်
 ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ အောင်မောင်းကြောင့် ကျွန်မလဲ တဖြည်း
 ဖြည်း နာမည်ပျက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အနုပညာကို

လေးစားဘူးဆိုတဲ့ နာမည်သတင်းတွေ ထွက်ခဲ့တယ်။”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ရင်ထဲ၌ နာကျင်စွာဖြင့်

“မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မတို့ မယူဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ လွန်ကျူးမိ
 တဲ့အတွက် ရှင်နဲ့တွေ့ချိန်မှာ ကျွန်မကဝဟာ အပျိုစင်မဟုတ်
 တော့ဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ရင်နာစရာများကို
 မကြားချင်တော့သဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်ပြီး

“မင်းတို့ငါနဲ့ လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီနဲ့ဘယ်လိုတွေ့
 တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“ရှင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီဟာ အလွန်ရိုးသားပါတယ်။
 သူ သေဆုံးတာ ကျွန်မပယောဂနဲ့ မကင်းဘူးလို့ကောင်

၁၅၆ မင်းပြတ်သူရ

ပြောလိုရတယ်။ သူဟာ ကျွန်မနဲ့သဘောပေါ်မှာ ဆုံခဲ့ပြီး ရှင်နဲ့
 လက်ထပ်ခဲ့အကြောင်းတွေကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ပြောပြ
 ခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မက အောင်မောင်းကို ပြန်
 ဖြောဖြလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး မနှင်းဆီဟာ ဆိပ်ကမ်းက
 ကုန်လှောင်ရုံကြီးအနီးမှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။
 အောင်မောင်းဟာ ကျွန်မကို ပွပေါက်တိုးပြီဆိုပြီး မနှင်းဆီ
 နေရာမှာ ကျွန်မ အစားဝင်ပြီး ရှင်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို
 အပိုင်သိမ်းဖို့ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မလုပ်ချင်လို့ အတန်တန်
 ငြင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကိုကြောက်နေရလို့
 မငြင်းဆန်ဝံ့ဘူး။ သူဟာ မထင်ရင်မထင်သလို လူတစ်ယောက်
 ကို သတ်ဖြတ်တတ်တယ်။ မနှင်းဆီသေဆုံးသွားတာ ကျွန်မ
 အတွက် နမူနာပဲလေ။ ရှင်နဲ့အတူနေထိုင်တဲ့အချိန်တွေဟာ
 ကျွန်မ ဘဝရဲ့အပျော်ဆုံးအချိန်လေးတွေပါ။ ရှင်ဟာ အမှန်
 တကယ် ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ရှင်ရဲ့

၁၅၇ မင်းပြတ်သူရ

ရိုးသားမှုတွေကို တဖြည်းဖြည်း သိလာတဲ့အခါ ရှင်ကို ကျွန်မ
 မညာချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဗြိတိသျှကို စိန်ပိုးတိ ဇာတ်
 အဖွဲ့ကပြနေချိန်မှာ ညဘတ်ဇာတ်ပွဲကြည့်နေရင်း တိတ်
 တဆိတ်ထွက်ပြီး အောင်မောင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီအလုပ်ကိုလဲ
 ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ဖြောလို့ အောင်မောင်းဟာ ဒေါသပုန်
 ထခဲ့တယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လင်မယားစစ်စစ်ဖြစ်သွားပြီလို့လဲ
 စွပ်စွဲတယ်။ ကျွန်မ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ချင်ပြီလို့လဲ စွဲချက်
 တင်တယ်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ အပြု
 အမူတွေကို ကျွန်မ မနှစ်သက်တဲ့အတွက် သူနဲ့ ပြန်မနေချင်
 တော့ဘူး။ သူနဲ့နေရင် တစ်နေ့နေမှာ ရာဇဝတ်ဘေးသင့်မှာပဲလို့
 ထင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘာဝထဲက လူဆိုးလူညစ်အောင်မောင်း
 ကို ထုတ်ပစ်ချင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကံဆိုးချင်တော့
 ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာသတင်းဟာ ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါလာပြီး
 နောက်ပိုင်း ရှင်ရဲ့ကြီးဒေါ်ကြီး ဗြိတိကိုလိုက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ

၁၅၀ မင်းမြတ်ဘုရား

အတွက် ပြန်ဆုံးဝင်ပြီး ရှင်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။
တကယ်တော့ ရှင်ဆီက ကျွန်မ ထွက်မပြေးချင်ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့
ခွဲနေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်ကိုနေ့စဉ် သတိရတမ်းတနေတယ်။ ကျွန်မ
အောင်မောင်းကိုမေ့ပြီး ရှင်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်နေမိပြီ”

ဟုရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏စကားများကို နားထောင်ပြီး
ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လာသလိုရှိ၏။

ထို့ကြောင့် မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ဒီစကားတွေဟာ အမှန်ပဲလား၊ မင်း ငါ့ကို လိမ်ညာ
လှည့်ဖျားနေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မနှင်းဆီက သက်ပြင်းချ၍

“လက်ရှိ ကျွန်မရဲ့အခြေအနေကို ကြည့်ရင် ကျွန်မ
စကား မှန်မမှန် ရှင်စဉ်းစားကြည့်လို့ရတယ်။ ကျွန်မ အောင်မောင်း

၁၅၁ မင်းမြတ်ဘုရား

ကို ရွံ့မုန်းလို့ သူ့ဆီကထွက်ပြေးခဲ့တယ်လေ၊ သူ ကျွန်မနောက်
ကို လိုက်ရှာနေပြီ၊ သူကျွန်မကိုတွေ့ရင် သတ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ စကား
ကြောင့် အံ့ကို ကြိတ်၍

“မင်းဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီလောက် ကြောက်နေတာလဲ၊
ကျုပ် သူ့ကို ကာကွယ်ထားနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ရှင်ကို ကျွန်မ မလဲနိုင်ပါဘူး၊ အောင်
မောင်းဟာ လောကကြီးမှာ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်တဲ့လူမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှုလဲမရှိဘူး၊ အကြင်နာလဲမရှိဘူး၊ သူ့လို
လူမျိုးနဲ့ ရင်းနှီးဖူးတာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နောင်တရလို့ မဆုံး
ပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည်
ခုတင်ပေါ်မှ ထရပ်၍ အဝတ်အစားများကို သေသပ်အောင်

၁၆၀ မယ်မြတ်သူ

ပြုပြင်၍

“တိုတယ်ကို ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟိုတယ်မှာ ကျုပ်နဲ့ အတူ တည်းခိုနေတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင် ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ဒီလူဟာ မနှင်းဆီကို လူသတ်မှုနဲ့ လိုက်ရှာနေတယ်၊ မနှင်းဆီကို အလွတ်စုံထောက် တွေသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ မနှင်းဆီထံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်သည် ချမ်းသာကို စောင့်ကြိုနေပြီး

“ခင်ဗျား ဘယ်ကိုပျောက်နေတာလဲ၊ ညကလဲ တစ်ညလုံး ပြန်မအိပ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ညတုန်းက မြို့ထဲမှာ လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ယူနီဗာစီတီတန်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်

ယောက်နဲ့သွားတွေ့တယ်၊ သူငယ်ချင်းက ကျုပ်နဲ့အလွတ်စုံထောက်တို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတော့ သူ့အိမ်ကို အလည်ခေါ်သွားတဲ့ အတွက် လိုက်သွားခဲ့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ပုလိပ်တွေဆီမှာ စုံစမ်းဖို့ သွားတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား ညီမ မနှင်းဆီပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာများထူးသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကို စာရွက်တစ်ရွက် ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ပုလိပ်တွေက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရပြီး သေသူမိန်းမရဲ့လည်တိုင်မှာ မိန်းမကိုင်တဲ့ ဓားသွားတစ်ခု စူးဝင်နေတယ်၊ ဓားသွားအကျိုးက လည်ပင်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျား မိန်းမ မနှင်းဆီဟာ လူသတ်သမား ဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ၊ အခုဆိုရင် ပုလိပ်ကလဲ မနှင်းဆီကို ရှာနေပြီ၊ မနှင်းဆီကို ကျုပ်တို့ရှာဖို့ ပိုလွယ်သွားပြီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီအတွက် စိုးရိမ်

၁၂ မင်းပြတ်သူရ

သွားလေ၏။ ထိုအမှုကို မနှင်းဆီ မကျူးလွန်ဟု ယုံကြည်နေ
မိ၏။

ထို့ကြောင့် ချမ်းသာက

“အလောင်းတွေ့တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်မဲ့
မနှင်းဆီရဲ့ အလောင်းဆိုတာ သေချာသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က
ခေါင်းခါယမ်း၍

“တိတိကျကျသိရဖို့တော့ စောင့်ရဦးမယ်၊ မနှင်းဆီရဲ့
အမေ ကိုယ်တိုင် အလောင်းကို စစ်ဆေးပြီးရင်တော့ တိတိ
ကျကျ သိရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဒီအမှုကို မနှင်းဆီ ကျူးလွန်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကို စိတ်

ဝေဖန်စာတည်း

၁၃ မင်းပြတ်သူရ

ပျက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီမိန်းမကို ခင်ဗျား ချစ်နေတုန်းပဲကိုး၊ ဒီမိန်းမရဲ့အပြစ်
တွေက လယ်ပြင်ဆင်သွားသလို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေ
တာတောင် ခင်ဗျားက အရာကို မမြင်နိုင်သေးဘူး၊ ခင်ဗျား
အတွက်တော့ ကျုပ် ရင်လေးတယ်ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား
မိန်းမ မနှင်းဆီ ပြေးလို့မလွတ်တော့ပါဘူး၊ သူ့နောက်ကိုလိုက်
တာ ကျုပ်တို့တင်မကဘူး၊ ပုလိပ်တွေလဲ လိုက်ရှာနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီအတွက် လွန်စွာ
စိုးရိမ်သွားမိ၏။ ပုလိပ်များက မနှင်းဆီကို ဖမ်းဆီးမိသွားလျှင်
မိမိတို့နှစ်ဦး နီးလျက်နှင့်ဆေးရပေဦးမည်။ မနှင်းဆီနှင့် ခွဲရမှာ
အလွန်ကြောက်၏။

မနှင်းဆီကို အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင် တွေ့သွား
မှာလည်း စိုးရ၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ အနီးမှနေ၍ ကာကွယ်ပေးရန်

ဝေဖန်စာတည်း

၁၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာက ကိုသိန်းအောင်ကို
ကြည့်၍

“ကျုပ် ဟိုတယ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့
အိမ်ကို ပြောင်းနေတော့မယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ဟိုတယ်မှာ
ဆက်နေရင် နေပေါ့၊ ကျုပ်တို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တွေ့ကြ
မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ သတင်းကို နေ့စဉ်
မပြဇာ် စုံစမ်းနေပါမယ်၊ ကျုပ်တို့ စနေနေ့တိုင်း ဒီမှာတွေ့ကြ
မယ်လေ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍ ကိုသိန်းအောင်
အား အသုံးစရိတ်အဖြစ် ငွေအချို့ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ

စောတာတာပေ

ဟာမာရ် ၁၆၅

အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်ထံမှရရှိသော အချက်
အလက်များကို မနှင်းဆီအား ပြောပြလေ၏။ ချမ်းသာက
မနှင်းဆီကို စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မနှင်းဆီကို လူသတ်မှုနဲ့ အလိုရှိတယ်ဆိုပြီး ပုလိပ်တွေ
လိုက်နေကြပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“လူသတ်မှုကို ကျွန်မ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့
လက်သည်း လှီးတဲ့ဓားကို ယူပြီး အောင်မောင်း မိန်းကလေးကို
သတ်ခဲ့တာပဲ၊ မိန်းကလေးကို သတ်ပြီးမှ ရေထဲကို ပြုတ်ကျ
သလို ဖန်တီးခဲ့တယ်၊ ရှင်ယုံတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းကို ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ရန်ကုန်မှာနေဖို့
လုံခြုံမှု မရှိတော့ဘူး၊ ပုလိပ်တွေကလဲ မင်းကိုလိုက်နေပြီ၊

စောတာတာပေ

၁၆၆ မင်းပြင်ဘုရား

အလွတ်နဲ့ထောက် ကိုသိန်းအောင်ကလဲ မင်းကို ခြေရာကောက်
ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ”

ပြောလေ၏။ ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် မနှင်းဆီက
ဇွက်မှောင် ကြုတ်၍

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ ဝေးရာကို
ပြေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ပဲခူးလောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်၊ ကျွန်မတို့
ပဲခူးကို ပြေး ကြမယ်၊ ပြောနေကြတာမယ်၊ အခုပဲသွားမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ပဲခူးလောက်ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိ
နေတဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘူး၊ ဒီအိမ်က ကျွန်မ ငှားထားတဲ့
အိမ်၊ အိမ်ကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲပြန်အပ်လိုက်ရဲ့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာတို့သည် နောက်တစ်နေ့မှာပင်
ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဝေသာနာစာပေ

ဝေသာနာစာပေ

ပဲခူးမြို့သို့ရောက်သောအခါ အိမ်တစ်လုံးကို လက်ခံ
ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။ ထိုအိမ်သည် ပဲခူးမြို့ ဖိုင်ဂနိုင်းအရပ်၌
တည်ရှိ၏။

ပဲခူးမြို့၌ ချမ်းသာတို့နှစ်ဦးသည် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်
ခဲ့လေ၏။

၄င်းတို့သည် ရွှေမောစောဘုရားဖူးလိုက်၊ ချက်ပြုတ်စား
သောက်လိုက်နှင့် ညားကာစ လင်မယားကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာနေ
ထိုင်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ရန်ကုန်မြို့
သို့သွား၍ အလွတ်နဲ့ထောက်ကိုသိန်းအောင်နှင့် ဟန်မပျက်တွေ
ဆုံလေ၏။ ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကို မြင်သည်နှင့်

“သမီးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ မနှင်းဆီရဲ့ မိခင်က
သေဆုံးသွားတဲ့ သမီးရဲ့အလောင်းကို စစ်ဆေးပြီးတော့ သူ
သမီးအစစ်အမှန် ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ ကျုပ် ညီမလေး

ဝေသာနာစာပေ

၁၆၈ ခင်မြတ်သူ

အသတ်ခံရတာ သေချာသွားပြီဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမကတော့ ကျုပ်
ညီမလေးကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရက်တယ်ဗျာ။”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာက ကိုသိန်းအောင်၏ကားကြောင့် စိတ်မသက်
မသာဖြစ်သွားပြီး

ကျုပ်မိန်းမ မနှင်းဆီသတ်တယ်လို့ တိတိကျကျ
စွပ်စွဲလို့ ရမှာလားဗျာ။”

ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ ဖုံးလို့မရဘူးဗျာ။ သေသူ
မနှင်းဆီရဲ့ လည်တိုင်မှာ ဓားသွားတစ်ခု စိုက်ဝင်နေတယ်။
ဒီဓားသွားမျိုးဟာ မိန်းမတွေကိုင်လေ့ရှိတဲ့ဓားဗျာ။ နောက်ပြီးတော့
သေသူ မနှင်းဆီဟာ အသတ်ခံပြီး ရေထဲပစ်ချ မခံရမီ ခင်ဗျား
မိန်းမနဲ့ တစ်ချိန်လုံး အနီးကပ်ရှိနေခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
အတူတူရှိနေတာကို သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိတယ်။”

ဝေတာနာစာပေ

၁၆၉

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် အလွတ်စုံထောက်
ကိုသိန်းအောင်ထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ပဲခူးမြို့
သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ဝေတာနာစာပေ

၁၈၀ မင်းပြတ်သူရ

ပဲခူးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့ ငှားရမ်းထားသော အိမ်ကလေး၌ ဇနီးဖြစ်သူ မနှင်းဆီကို မတွေ့ရဘဲ ဈေးသို့သွားကြောင်း ရေးသားထားသော စာတစ်စောင်ကိုသာမြင်ရ၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို တစ်ယောက်တည်း စောင့်မျှော်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အိမ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်ကို မြင်ရသဖြင့် လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

၁၈၁

ချမ်းသာသည် ကိုသိန်းအောင်ကိုအံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟင်... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပဲခူးကို လိုက်လာ

တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်က

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မသင်္ကာဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် နောက်ယောင်ခံပြီး ပဲခူးထိ လိုက်လာခဲ့တာပျ၊ ခင်ဗျား မနှင်းဆီဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ပြန်တွေ့နေပြီထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည် ကိုသိန်းအောင်၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် ရင်ထဲတွင်ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ကျုပ် မနှင်းဆီနဲ့ မနေပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအထင်မှားနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ကိုသိန်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

ဝေတနာစာပေ

“ကြိတ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ တွေ့ရတယ်။ ဒီမှာ ကိုချမ်းသာ၊ ခင်ဗျား အမှန်ကိုမြင်စမ်းပါဗျာ၊ မှန်းဆီက ရာဇဝတ်သားဗျ။ သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးနေရင် ခင်ဗျားပဲ နစ်မြှမ်းသွားမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့အပြုအမူ ဟာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ မကင်းဘူးဗျ။ မှန်းဆီကို ကျုပ်လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်ကို လိမ်လည်လှည့်ဖျားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ

“ကောင်းပြီ၊ မှန်းဆီနဲ့ ကျုပ် ပြန်တွေ့တာ ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ၊ သူ ကျုပ်အပေါ် လှည့်စားခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဘာသာ နောင်တရနေပါပြီ၊ ကျုပ်ကိုလဲ ဒီအတွက် တောင်းပန်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ သူ့ကို ကျုပ် နားလည်သွားပြီ၊ ကိုသိန်းအောင် ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားပြန်ပါတော့ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုသိန်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မှန်းဆီကို ကျုပ်ဖမ်းခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဥပဒေဘက်တော်သားဗျ၊ လူသတ်သမား တစ်ယောက်ကို တွေ့လျက်နဲ့ လျှစ်လျူရှုထားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကိုသိန်းအောင်ကို ကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး

“မှန်းဆီကိုရှာဖို့ ခင်ဗျားကိုငှားထားတာ ကျုပ်ကိုယ် တိုင်ဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်အလုပ်ကို ကျုပ်ပြန်ရပ်သိမ်းမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှန်းဆီကို မတွေ့ဘူးလို့ သဘောထားပြီး ပြန်ပါတော့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဒီအတွက် ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်က ချမ်းသာကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ခင်ဗျားဟာ သူဌေးပီပီအရာရာကို ငွေနှဲ့ပဲ ဖြေရှင်းချင်တဲ့သူပဲ၊ ကျုပ်က ဥပဒေဘက်တော်သားဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှလာဘ်ထိုးလို့မရဘူး၊ မှန်းဆီကို ဖမ်းဆီးခေါ်

၁၇၄ စည်းကမ်းချက်

ဆောင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ တရားစွဲရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ခေါင်းမာသော ကိုသိန်း

အောင်၏စကားကြောင့် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲသွားပြီး

“ကိုသိန်းအောင်၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား

ပြန်ပါတော့၊ ခင်ဗျားရှိနေရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်

စရာဘဝလေး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊

ခင်ဗျား ရန်ကုန်ကို ပြန်ပါတော့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘောက်ဆူး

တွေ အများကြီး ပြန်ပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို

လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်က

သက် ပြင်းချ၍

“ကိုချမ်းသာ၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခအကြိမ်ကြိမ်တွေဦးမယ်၊

ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့

ကြိုးစားနေသေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားစကားကို

စောစောစောစော

၁၇၅ စည်းကမ်းချက်

ကျပ်မနာခံနိုင်ဘူး၊ မနှင်းဆီကို ဖမ်းပြီး ရန်ကုန်ကိုခေါ်ရမယ်၊

သုဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ချမ်းသာသည် အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင် လက်

သို့ မနှင်းဆီကို ပြန်ထည့်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကိုသိန်းအောင်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်

တားဆီးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ချမ်းသာသည် အိတ်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍

ကိုသိန်းအောင်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ကိုသိန်းအောင်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်စကားကို နား

ထောင်ပြီးမပြန်ဘူးလား၊ ပြန်မှာလား၊ နောက်ပြီးမှ ကျုပ်ကို

အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကိုသိန်းအောင်သည် ချမ်းသာ၏ အမူအယာကြောင့်

စောစောစောစော

၁၇၆ မင်းမြတ်သူ

ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ရူးနေလား။ တရားခံမိန်းမကို
 ခေါ်ပြီး လုပ်လက်အပ်ရမှာ ကျုပ်တာဝန်ဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာသည် မနှင်းဆီသည် ဈေးမှပြန်ရောက်
 လာပြီးအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

မနှင်းဆီသည် အိမ်ထဲ၌ရှိနေသော ကိုသိန်းအောင်ကို
 တအံ့တဩကြည့်ရှုနေစဉ် ကိုသိန်းအောင်က

“ဪ... ခင်ဗျားမိန်းမ ပြန်လာပြီကိုး၊ ဒီမိန်းမကို
 တစ်ခါတည်းဖမ်းရမယ်”

ဟုဆိုကာ မနှင်းဆီအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်သည် မနှင်းဆီကို
 ဖမ်းဆီးရန် ကြံစည်နေလေပြီ။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို စိုးရိမ်သွားပြီး

ဝေတနာတပေ

၁၇၇ မင်းမြတ်သူ

“ဟေ့လူ၊ ကျုပ်မိန်းမကို မထိနဲ့၊ မထိနဲ့နော်”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း လက်ထဲရှိသေနတ်ဖြင့် ပစ်
 ထည့်လိုက်ရာကိုသိန်းအောင်သည် သေနတ်ထိမှန်၍ ယမ်း
 ထိုင်သွားပြီး အံ့ကိုကြိတ်ကာ

“ဪ... ခင်ဗျားက ဒီမိန်းမအတွက် ကျုပ်ကိုတောင်
 နှိပ်စက်နေပြီကိုး”

ဟု ရေရွတ်ရင်း လဲကျသွားလေတော့၏။ ချမ်းသာက
 မနှင်းဆီကို ကြည့်၍

“ဒီလူဟာ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင်ဆိုတာပေါ့၊
 ထိုယံနဲ့ အနီးကပ်ရှိနေပြီး မင်းကိုဖမ်းဖို့လုပ်နေတဲ့လူပေါ့၊ သူက
 မင်းကိုပုလိပ်လက်အပ်ဖို့လုပ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပစ်သတ်
 လိုက်တာ၊ ကိုယ်တော့ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ဖြစ်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော ကိုသိန်းအောင်ကို
 ထိရန် ကြံလိုက်၏။ မနှင်းဆီက လက်ကာပြု၍

ဝေတနာတပေ

“မထီနဲ့၊ ရှင်သူ့ကိုထိလိုက်ရင် သူ့ကိုယ်မှာ ရှင်လက်
တွေရာတွေ ထင်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့်

“သွားပါပြီကွာ၊ ကိုယ်တော့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်
လိုက်မိပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

မနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို
စဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ.. ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပဲခူးမှာဆက်နေထိုင်
မဖြစ်တော့ဘူး၊ အလွတ်စုံထောက်ဆိုတဲ့လူ ပဲခူးကို လိုက်လာ
တာ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို အသိပေးခဲ့သလား၊ သူဒီလို
လိုက်လာတာ ဘယ်သူမြင်သေးလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ချမ်းသာက တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် ခေါင်း

ယမ်း၍

“ကိုယ်မသိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျွန်မတို့ ဒီမြို့တအမြန်ဆုံးပြေးမှဖြစ်တော့မယ်၊ ရှင်

ဘုတာကိုသွားပြီး ရထားလက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်ပါ”

ဟုဆိုကာ ချမ်းသာအား ဘုတာသို့စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါချမ်းသာကလဲကျနေသော ကိုသိန်းအောင်၏ အလောင်း
ကြီးကို ကြည့်၍

“သူ့အလောင်းကြီးကို ရှင်းရဦးမယ်လေ”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ပြန်လာမှရှင်းတာပေါ့ရှင်၊ လောလောဆယ် ရထား
ထက်မှတ်က သေချာဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ရှင်သွားပါတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဘဲဖြင့်

ဘုတာသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာထွက်ခွာသွားသောအခါ သေသူ
တို့သိန်းအောင်၏ အလောင်းကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ်
ပေါ့ပါး သွားသလိုခံစားရလေ၏။

မိမိ ဈေးကပြန်လာစဉ် ချမ်းသာက လူတစ်ယောက်ကို
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို
မြင်ရသောအခါမနှင်းဆီသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် မိမိ၏ ငယ်ကျွမ်းဆွေ အောင်မောင်းပင်
ဖြစ်နေလေ၏။ ချမ်းသာက အောင်မောင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ဒီလူဟာ မနှင်းဆီကိုဖမ်းဖို့လုပ်နေသူပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီသည်ကောက်ကျစ် ယုတ်မာ
သော အောင်မောင်း၏ လှည့်ကွက်ကို ရိပ်စားမိသွား၏။

အောင်မောင်းသည် ချမ်းသာ၏အနီး၌ အလွတ်စုံထောက်
ကိုသိန်းအောင် ဟန်ဆောင်၍ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေပုံရ၏။

ယခုတော့ မိမိလွန်စွာရှုံးနိမ့်သောလူယုတ်မာ အောင်မောင်း
တစ်ယောက် အမှိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားချေပြီ။

မနှင်းဆီသည် လဲကျသေဆုံးနေသော အောင်မောင်း၏
အနီး၌ထိုင်၍ အနီးကပ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

အောင်မောင်းသည် ပြဇာတ်မင်းသာပီပီ နှုတ်ခမ်းမွှေး
အတူ တစ်စုံကို တပ်ဆင်ထား၏။ မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်း
၏မျက်နှာမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ဖြုတ်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ဟာ လူဆိုးလူညစ်တွေရဲ့ သွားရာ
လမ်းကို ရောက်ပြီပေါ့၊ ရှင်အတွက်ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လဲကျသေဆုံးနေသော အောင်မောင်း
သည် ရုတ်တရက်ထ၍ မနှင်းဆီကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ရာ မနှင်းဆီ
သည် လိပ်ပြာလွင့်လုမတတ် တုန်လှုပ်သွား၏။

အောင်မောင်းကလဲနေရာမှ ထထိုင်ကာ သဘောကျသန်

၁၅၂ မင်းပြတ်ထူး

ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... မင်းနဲ့ငါ ပြန်တွေ့ပြန်ပြီ၊ ငါ့လက်က လွတ်အောင် ဘယ်တော့မှပြေးလို့မရဘူးကွ၊ မင်းရဲ့ ငယ်ကျွမ်းတွေကို ပြန်တွေ့ရတာ မင်းဝမ်းမသာဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မနှင်းဆီက အောင်မောင်းကို ရွံရှာစွာကြည့်၍

“ရှင်တော်တော်ယုတ်မာတဲ့သူပဲ၊ ကိုချမ်းသာကို ဘယ်လို အကောက်ကြံဦးမလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အောင်မောင်းက ရယ်မော၍

“ငါ့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်သွားတဲ့အတွက် မင်းကိုအမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့မယ့်နည်းလမ်းကို အသုံးပြုလိုက်တာလေ၊ ငါက အလွတ်စုံထောက်ကိုသိန်းအောင်အနေနဲ့ ချမ်းသာအနားမှာနေပြီး မင်းကိုလိုက်ရှာတော့ အမြန်ဆုံး တွေ့ရပြီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝေတနာတပေ

၁၅၃

မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်းကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ရှင်သူ့သေနတ်ထဲကကျည်ဆန်တွေကို ထုတ်ထားတယ်ပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ

“ကျည်ဆန်အစစ်နဲ့အတူ လဲလိုက်ရုံလေးပါ၊ ဟဲဟဲ...”

မင်းက မင်းလင်ငယ်သတ်လို့ ငါသေသွားပြီထင်ပြီး ဝမ်းသာနေတယ်ပေါ့၊ မင်းတို့ထက်ငါက အမြဲတစ်ကွက် ပိုမြင်တယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်းလက်မှ ရုန်းကန်ပြီး ထရပ်လိုက်ရာ အောင်မောင်းက လိုက်လံ၍ ချုပ်နှောင်လိုက်ပြီး

“မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ထားသွားခဲ့တာလဲ၊ မင်းငါ့ကို သစ္စာဖောက်သွားပြီပေါ့”

“ရှင်ရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ စရိုက်တွေကို မကြိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မဘာသာဘဝကိုရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊

ဝေတနာတပေ

လွတ်ပါရှင်”

“မင်းကို အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ထားပွဲကို အသစ်ကပြန်စရမယ်”

“ရှင်တော်တော်ယုတ်မာတဲ့သူပဲ၊ သူ့ဆီက အလွန် တန်ဖိုးရှိတဲ့စိန်ဘယ်ကြီးရလိုက်တာတောင် မကျေနပ် နိုင်ဘူးလား”

“မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွ၊ ချမ်းသာဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ အနီးကပ် နေရမှ ချမ်းသာဟာ ငါထက်တာထက် အများကြီး ပိုချမ်းသာ တယ်လို့ သိရတယ်၊ သူ့မှာစည်းစိမ်တွေအများကြီး ကျန်သေး တယ်၊ မင်းသူ့ကိုဆက်ပြီးအသုံးချရမယ်၊ သူ့သေသွားရင် မင်းက လူချမ်းသာမှဆိုးမဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မယ်၊ လောလောဆည် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူသတ်မှုကျူးလွန်ထားသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ချမ်းသာဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်းငါ့လိုလူကို သတ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး အတော်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီ၊ ဒါဟာ ငါတို့အတွက် အခွင့်

အရေးပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အောင်မောင်၏စကားကြောင့် မနှင်းဆီ က ခေါင်းခါယမ်း၍

“အို... ဒီအလုပ်တွေ ကျွန်မဆက်ပြီးမလုပ်ချင် တော့ဘူး၊ သူ့ကိုလဲကျွန်မဆက်ပြီး မလှည့်စားချင်ဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။

ထိုအခါအောင်မောင်ကခါးကြားမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ် ၍ မနှင်းဆီကိုချိန်ရွယ်ကာ

“မင်း ငါ့ကို အာခံဖို့ကြိုးစားတာလား၊ ငါမကျေနပ်ရင် နင့်အကောင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ၊ ငါပြောတာကို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ချမ်းသာကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ်၊ ငါ့ဘယ်လောက် ရက်စက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် ဒီကောင်ကို ရှင်းပစ်မယ်၊ ဒီကောင်သေသွားရင်မင်းက သူ့ရဲ့တရားဝင် ဇနီးမယားဆိုတော့

သူ့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုမင်းရမှာပဲ။ ဒါဆိုရင်ငါ့လက်ထဲကို စည်းစိမ်တွေရပြီပေါ့။ ကဲ...မင်း လုပ်မှာလား၊ မလုပ်ဘူးလား စဉ်းစားပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်း၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သောစိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် လောလောဆယ် မငြင်းဆန်တော့ဘဲ

“ကျွန်မ လုပ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အောင်မောင်းက

“ကောင်းပြီ၊ဒါဆိုရင် ခြံအနောက်မှာ ကျင်းတစ်ခုတူးပြီး ငါ့ အလောင်းကို မြှုပ်နှံထားသလို လုပ်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် အောင်မောင်းသည် ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုယူ၍ခြံအနောက်ဘက်ရှိမြေကွက်လပ်၌ မြေကျင်းတစ်ခုတူးလေ၏။

ထိုမြေကျင်းသည် သန့်ရှင်း၌ လူသေမြှုပ်သော မြေကျင်း

နှင့်သဏ္ဌာန်တူ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ လူယုတ်မာအောင်မောင်းက

“မင်း ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းလိုမိန်းမကိုငါကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ အသိအမှတ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာမနှင်းဆီက မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး

“ကိုချမ်းသာက ကျွန်မကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်တာရှင်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်မောင်းက

“မင်းရဲ့ဘဝ အစစ်အမှန်ကို မသိသေးလို့ ချစ်နေတာကွ၊ မင်းအကြောင်းသိရင် အောက်တန်းစားမိန်းမဆိုပြီး ကန်ထုတ်လိုက်မယ်၊ တကယ်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာမင်းကို နားအလည်ဆုံးလူက ငါတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အတူတူနေနိုင်မဲ့ဘဝသစ်ကို တွေးကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ရဲ့အနာဂတ်မှာ

၁၀၀ မင်းပြတ်သူရ

ငွေတွေအများကြီးလိုတယ်။ အခုဆိုရင် မင်းကို ပုလိပ်က လိုက်နေပြီ။ မင်းတစ်သက်လုံးဝရမ်းပြေးလုပ်နေမှာလား။ ပုလိပ် လက်ထဲမှာ အဖမ်းခံမှာလား”

ဟုပြောလေရာ မနှင်းဆီက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ရှင် တကယ်ယူတိမာတဲ့သူပဲ။ ကိုချမ်းသာနဲ့ လက်ထပ် မယ့်မနှင်းဆီကို ရှင်သတ်ပြီးကျွန်မသတ်တယ်လို့ လူအများထင် အောင် လုပ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ အောင်မောင်းက တဟားဟား ရယ် မော၍

“ဟားဟားဟား... ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ လိမ္မော်ပါးနပ်မှုလေကွာ၊ မင်းမှတ်ထားရမှာက တစ်သက်လုံး ငါ့ကို အာခံဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ လောလောဆယ်ငါစကားကိုနားမထောင်ရင် ချမ်းသာဆိုတဲ့ ကောင်ကို သတ်ပြီး နင့်ကို မုဆိုးမဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မယ်။ နင်မုဆိုးမဖြစ်မှ နင့်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ငါအပိုင်သိမ်း

ဝေတနာစာပေ

၁၀၁

ပစ်မယ်၊ နောက်ထပ် လူသတ်မှုတွေ မဖြစ်စေချင်ရင် ငါပြော တာကိုဖြစ်အောင်လုပ်”

ဟုပြောကာ အိမ်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ယုတ်မာကောက်ကျစ်သောအောင်မောင်း နောက်ကျောကိုကြည့်၍အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ကျန်ရစ် ခဲ့လေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ချမ်းသာသည် ဘူတာမှ ရထားလက်မှတ် နှစ်စောင်
ဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့
ဝင်ရောက်လာပြီးသေဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သော အောင်မောင်း၏
အလောင်းကြီးကိုကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အောင်မောင်း၏ အလောင်းကိုမတွေ့သဖြင့်
ရင်ထိတ်သွားပြီး

“မနှင်းဆီ၊ မနှင်းဆီ”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အသံပြုလို၏။

မနှင်းဆီသည် အိပ်ခန်းထဲမှနေ၍

“ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ ဝင်လာခဲ့ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ချမ်းသာသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်

လာပြီး

“မနှင်းဆီ ဟိုအလောင်းကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက တည်ငြိမ်သော အမူ

အရာဖြင့်

“ရှင်လက်မှတ်သွားဝယ်တာကြာလိုက်တာရှင်၊ ရှင်ကြာ
နေတာနဲ့ ခြံအနောက်ဘက်မှာ မြေကျင်းတူးပြီး ကျွန်မ ဘာသာ
မြှုပ်လိုက်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“မနှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း မြေကျင်းတူးပြီး မြှုပ်

၁၉၂ မင်းမြတ်သူရ

လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံတွေသဲတွေ ညစ်ပတ်ပေကျံသွားလို့ ရေတောင် ချိုးလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြုပ်ရတာပင်ပန်းပေမဲ့ဒီလူရဲ့အလောင်းကိုမြင်ပြီး ရှင်စိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးလို့ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်လိုက်တာ”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည်အိမ်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ အနောက်ဘက် မြေကွက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လေရာ လူသေမြုပ်ထားဟန်ရှိသော မြေကျင်းကိုတွေ့ရ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုညကညစာကိုပင်ကောင်းမွန်စွာ မစားသောက်နိုင်ဘဲ

“ကိုယ် လူသတ်မိပြီ၊ ကိုယ့်လက်တွေ သွေးစွန်းသွားပြီ”

မေတာနာစာပေ

တထောင် ၁၉၃

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေ၏။

မနှင်းဆီက စိတ်ချောက်ချားနေသော ချမ်းသာကို မကြည့်ရက်သဖြင့်

“မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ရှင်၊ ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားနေရင် ရှင်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပြီးပြီဆိုရင် ဒီမြို့က ထွက်လို့ရသွားပြီပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် ထိုညက ချမ်းသာကို နှစ်သိမ့်၍ တစ်ညလုံး အချိန်ကုန်နေလေတော့၏။

မေတာနာစာပေ

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ချမ်းသာနှင့်
မနှင်းဆီတို့သည် အိမ်ကိုပိတ်၍ ဘူတာကို ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပြီးနောက် မီးရထားဖြင့် မုတ္တမသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး မုတ္တမမှ
တစ်ဆင့် မော်လမြိုင်သို့ ကူးသန်းခဲ့လေ၏။

၎င်းတို့သည် မော်လမြိုင်သို့ရောက်သောအခါ တည်းခို
ခန်း၌ တည်းခိုပြီး အိပ်ငှားရန် ကြိုးစားလေ၏။

၎င်းတို့သည် သုံးရက်ကြာသောအခါ မော်လမြိုင်မြို့
တစ်နေရာ ရှိ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးကို ငှားရမ်းရရှိလေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း လူသတ်မှုကို
ပြန်လည်စဉ်းစားပြီး စိတ်ချောက်ချားနေ၏။

တစ်ခါတရံ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ပြီး အိပ်ရာမှ လန်နိုး
နေတတ်၏။

မနှင်းဆီသည် ရိုးသားဖြူစင်သော ချမ်းသာ စိတ်ထိ
ခိုက်မှန်းသိသဖြင့် လူယုတ်မာအောင်မောင်း မသေကြောင်း
အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ချင်၏။

သို့သော် ထိုသို့ဖွင့်ဟပြောရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ချုပ်တီး
ပြီးသာနေရ၏။

မနှင်းဆီသည် ထိုရက်များအတွင်း လူယုတ်မာ အောင်
မောင်း၏လက်မှ မည်သို့ ရုန်းကန်ရမည်နည်းဟု တွေးကာ
စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိ၏။

သူမသည် ရိုးသားဖြူစင်သော ချမ်းသာကို အမှန်

၁၃၆ စည်းပြတ်သူရ

တကယ် ချစ်မြတ်နိုးနေပြီဖြစ်၏။

ချမ်းသာ၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသောအချစ်ကို တဖြည်းဖြည်း
မှားလည်လာမိ၏။

လူယုတ်မာအောင်မောင်းသည် သူမ၏ ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်
သော်လည်း ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူဖြစ်သဖြင့် မေတ္တာစစ်နှင့်
ချစ်သူဟု မယူဆတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ချမ်းသာနှင့် ပေါင်းဖက်ပြီး အောင်မောင်း
လက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်
နေမိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို ခေါ်၍

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံနည်းနေပြီ၊ မြိတ်ကိုခဏပြန်မှ
ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် မနှင်းဆီက သက်ပြင်းချ၍

စေတနာစာပေ

ဓာတ်ပြန် ၃၅

“ရှင်ကို မြိတ်ကို မသွားစေချင်ဘူး၊ ပုလိပ်တွေ သဲလွန်စ
ရသွားမှာ စိုးရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရဲစွန့်ပြီး သွားရမှာပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိမှ
ကျုပ်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝ လည်ပတ်နိုင်မယ်လေ”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာကို မြိတ်မြို့သို့သွား
ရန် ခွင့်ပြုလိုက်ရ၏။

မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာအား ဆိပ်ကမ်းသို့ လိုက်လံပို့
ဆောင်ပြီးပြန်ရင် ပြင်ဆင်နေစဉ် သူမ၏အနောက်မှ

“ဘယ်လိုလဲ နင့်လင် မြိတ်ကို ပြန်လို့ အတော်စိတ်
ဆင်းရဲနေတယ်မှတ်တယ်”

ဟူသောအသံကို ကြားရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်နု
ဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူယုတ်မာအောင်မောင်းကို

စေတနာစာပေ

တွေ့ရ၏။

အောင်မောင်းသည် မိမိတို့ပြောင်းရွှေ့သောမြို့ကို မည်သို့
သိလွန်စေရရှိသွားသည် မသိချေ။

အောင်မောင်းက အံ့ဩသွားဟန်ရှိသော မနှင်းဆီကို
ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဟားဟားဟား... နင်တို့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ
လိုက်နိုင်လို့ အံ့ဩနေသလား၊ နင် သိထားဖို့က အောင်မောင်း
လက်ကလွှတ်အောင် ကမ္ဘာမြေအဆုံးထိ ပြေးစေဦး ဘယ်
တော့မှ မလွှတ်စေရဘူး၊ ဟိုကောင် ခြိတ်ကိုပြန်ပြီး ဘာလုပ်
တာလဲ”

ဟုမေးမြန်လေ၏။ မနှင်းဆီက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ပိုက်ဆံပြတ်သွားလို့ ခြိတ်ကိုပြန်ယူတာ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

အောင်မောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်

ဆတ်ညိတ်၍

“မင်းရဲ့လင်က ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူးဆိုတာ သိပြီ
ဧဟုတ်လား၊ သူဟာ ခြိတ်မြို့မှာ အချစ်သားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ
ပါတယ်လို့ သိရတယ်၊ သူလိုလူကို ဟုလိုက်တဲ့ မိန်းမ ဘယ်
လောက် ကံကောင်းသလဲသိရဲ့လား”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက

“ကဲ... ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ရှင်ဘာပြောချင်
သလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အောင်မောင်းက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“နင် ငါ့ကို စိမ်းကားလှချည်လား၊ နင်နဲ့ငါဟာ အချစ်ဦး
ဆိုတာ နင်မေ့နေပြီလား၊ နင့်အိမ်ကို ငါလိုက်မှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်း၏စကား
ကြောင့် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အို.. အိမ်ကိုလိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုချစ်သော

၂၀၀ မင်းမြတ်သူရ

သိသွားရင် ခက်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အောင်မောင်းက

“နင့်အကောင် သိသွားလဲ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်ဟာ မကြာခင် တမလွန်ဘဝ
ကို သွားရမှာမို့ပဲ။ ငါ့ကို ညစာချက်ကျွေးရမယ်”

ဟု ဆိုတာ မနှင်းဆီရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာသွား
လေ၏။

မနှင်းဆီသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ စိတ်ဆင်းရဲ
ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်ရလေ၏။

အောင်မောင်းသည် မနှင်းဆီ ချက်ကျွေးသော ထမင်း
ဟင်းများကို အဝအပြဲ စား၍ ၎င်း၌ ပါလာသော အရက်များကို
သောက်လေ၏။

မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်းအရက်မူး၍ အိပ်ပျော်နေစဉ်
အိမ်အနောက်သို့ဝင်၍ ကမန်းကတန်း ရေချိုးရလေ၏။

မေတ္တာနာစာပေ

၂၀၁

သူမသည် လူယုတ်မာ အောင်မောင်းနှင့်အတူ နေထိုင်
ရသဖြင့် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲနေမိ၏။

မနှင်းဆီသည် ရေကိုသွက်သွက်ချိုးပြီး ထဘီရင်လျား
ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေချိုးခန်းအဝ၌ ရပ်နေသော အောင်
မောင်းကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

အောင်မောင်းသည် အရက်ခိုးဝေသော မျက်လုံးများဖြင့်
မနှင်းဆီ၏ တစ်ရစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

မနှင်းဆီသည် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“နင့် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လမ်းဖယ်စမ်း”

ဟုပြောလိုက်၏။

အောင်မောင်းက မနှင်းဆီ၏ စွန်းသော တင်သားများကို
မျက်လုံးဝေးကြည့်လိုက်ပြီး

“နင့်ကိုယ်လုံးက အခုထိ လှပနေတုန်းပါလား၊ ကြည့်

မေတ္တာနာစာပေ

စမ်းပါဦး။ ဘယ်နေရာမှာမှ မပျက်စီးသေးဘူး၊ တကယ့်အပျို
လေးတွေနဲ့တပဲ”

ဟုဆိုကာ မနှင်းဆီကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ မနှင်းဆီသည်
စွန်းကန်၍

“လွတ်စမ်း အောင်မောင်း၊ ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ အောင်မောင်းက
မနှင်းဆီကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်၍

“ဪ... နင်က ငါးစိမ်းမြင်တော့ ငါးကင်ပစ်ချင်
နေပြီပေါ့၊ ဒီမှာ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ချစ်သူပါ၊ ချမ်းသာဆိုတဲ့
ကောင်က မနေ့တစ်နေ့မှ ရောက်လာတဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်မျိုးကို
နင်က ကြည်ဖြူပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို ရက်ရက်ရောရော ပေးတယ်၊
ငါ့လို ငယ်ကျွမ်းဆွေကိုတော့ နှမြောတွန့်တိုနေတယ်၊ နင့်ရဲ့
အလှအပတွေကို ဒီကောင်နဲ့ငါ ဘယ်သူ့အရင် ဆွတ်ခူး ခဲ့တာ
လဲ၊ အတိတ်ကိုပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အခု ငါ့ကို စိမ်းကားဖို့

မကြိုးစားနဲ့”

ဟုဆိုကာ မနှင်းဆီကို အတင်း အဓမ္မဆွဲခေါ်၍ အိပ်ခန်း
ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်သို့တွန်းလှဲလိုက်ပြီး အလိုမတူဘဲ
အောင်မောင်း၏ ကျူးလွန်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေ၏။

ထိုအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ နာကြည်းမဆုံးဖြစ်မိ၏။
အောင်မောင်းလို လူယုတ်မာနှင့် နောင်ဘဝဆက်တိုင်း မကြုံ
တွေ့ရပါစေနင့်ဟု ဆုတောင်းခဲ့မိ၏။

အောင်မောင်းသည် မနှင်းဆီကို အားရအောင် ကျူးလွန်
ပြီးနောက်

“နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဦးမယ်၊ ငါဒီမြို့က နှင်းဆီနီ
တည်းခိုခန်းမှာတည်းတယ်၊ စနေနေ့ညနေ (၄) နာရီတိတိမှာ
နှင်းဆီနီတည်းခိုခန်းကို နင်လာခဲ့ရမယ်၊ နင်မလာဘူးဆိုရင်တော့
ချမ်းသာရဲ့အလောင်းကို မကြာမီ နင်မြင်ရမယ်၊ အောင်မောင်း

၂၀၄ မင်းပြတ်တူရ

အကြောင်ဆိုသိတယ်နော်”

ဟုပြောကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မနှင်းဆီသည် မိမိကိုယ်မိမိ ရွံရှာသလို ခံစားမိပြီး

မိတ်ကြီး တငင်ငိုချလိုက်၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ချမ်းသာသည် ငွေထုပ်
ပိုက်ပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ပုလိပ်များသည် မြိတ်မြို့သို့
လာရောက်ပြီး စုံစမ်းခြင်းမရှိဟု ဆို၏။

ချမ်းသာက မနှင်းဆီ၏ ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာကို
ကြည့်၍

“မနှင်းဆီ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ကိုယ်မရှိလို့ အိမ်
မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရတာ ပျင်းနေလို့လား”

၂၈၆ မင်းပြတ်သူရ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မနှင်းဆီက မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ စိတ်ဆင်းရဲနေပုံကိုကြည့်၍
မြိတ်မြို့၌ ကြုံတွေ့ရသော အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား
နေမိ၏။

မြိတ်မြို့၌ မိမိ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဘဏ္ဍာစိုးကြီး
ဦးသီလက ဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်နေ၏။

အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်သူဇာကလည်း

“လူလေး ပြန်လာပါတော့ကွယ်၊ ဒီမိန်းမ ကို မေ့ပစ်
လိုက်ပါ၊ အချိန်တွေကြာလာရင် တဖြည်းဖြည်း မိန်းမယုတ်ကို
မေ့သွားမှာပါ၊ လူလေးရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဒီအတိုင်း
ပစ်ထားတာလဲ မကောင်းပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

၂၈၇

ချမ်းသာသည် မိမိ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ထားခြင်း
အကြောင်းကို ဦးသီလတို့ လင်မယားအား မပြောရအံ့ဘဲ
ရှိနေ၏။

ချမ်းသာသည် မြိတ်မြို့မှ ငွေထုပ်ပိုက်၍ မော်လမြိုင်သို့
ပြန်လာခဲ့၏။

ဝေတာနာစာပေ

လေ၏။

မနှင်းဆီကိုတွေ့သောအခါ အောင်မောင်းက အတင်း
အဓမ္မ ပွေ့ဖက်နမ်းရုံလိုက်ပြီး ကျူးလွန်ရန် ကြိုးစားလေ၏။
မနှင်းဆီက

“ရှင် ကျွန်မကို ခေါ်တဲ့အဓိကအချက်ကို ပြောစမ်းပါ။
တဏှာစူး မထစမ်းပါနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ အောင်မောင်းက မနှင်း
ဆီကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“နင် တော်တော်လူပါးဝနေပါလား၊ နင့်အကောင်ကို
ငါ လူလောကမှာ အရှင်မထားချင်တော့ဘူး၊ ချမ်းသာကို
ရှင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ရှင် သူ့ဆီက လိုချင်တာတွေ အများကြီး ရပြီးနေပြီ၊
အာလို့ ဒီလောက်ရက်စက်ချင်ရတာလဲ”

ချမ်းသာသည် မိမိ၏ချစ်သူ မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာ
ညှိုးနွမ်းနေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

မနှင်းဆီသည် စနေနေ့သို့ရောက်သောအခါ လူယုတ်မာ
အောင်မောင်း တည်းခိုနေသည်ဆိုသော နှင်းဆီနီ တည်းခိုခန်း
သို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

ထိုသို့တွေ့ဆုံရာတွင် မနှင်းဆီ၏စိတ်သည် ချမ်းသာထံ
၌ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရုပ်ခန္ဓာသာအောင်မောင်းထံသို့ထွက်ခွာသွား

၂၁၀ မယ်မြတ်သူရ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အောင်မောင်းက

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူသေတဲ့ အခါကျမှ နင်ဟာ လင်သေမုဆိုးမ ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းရမှာ”

ဟုပြောလေ၏။ မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်းကို ဒေါသတကြီး ကြည့်၍

“နင်ဟာ အတော် လောဘကြီးတဲ့လူပဲ၊ သူသေသွားရင်တောင် နင့်ကို ငါလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အောင်မောင်းက ရယ်မော၍

“နင်လက်ခံတာ မလက်ခံတာ အရေးမကြီးဘူး၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ငါရဖို့ပဲ လိုတယ်၊ နင် ငါ့ကို အာခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အာခံမယ်ဆိုရင် နင့်ကိုလဲ ပုလိပ်လက် အပ်လိုက်မယ်၊ ဒီကောင်နဲ့လက်ထပ်မဲ့ မနှင်းဆီကို နင်သတ်တယ်လို့ ပုလိပ်တွေ သံသယဖြစ်နေတယ်”

ဝေတာနာစာပေ

၂၁၁

ဟုပြောလေရာ မနှင်းဆီသည် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။ အောင်မောင်းကို မုန်းတီးလွန်းသဖြင့် အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်နေ၏။

အောင်မောင်းက သူ၏ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ မနှင်းဆီ ၏လည်တိုင်ကို ထောက်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ငါ့ဓားက သွေးမသောက်ရတာကြာပြီ၊ နင် ငါ့အလုပ်ကို ဖျက်ဆီးရင် နင့်လင်နဲ့အတူ သေရမှာကို လိုက်သွားရလိမ့်မယ်၊ နင့် အိမ်ထဲကို ငါလာခဲ့မယ်၊ နင် အိမ်တံခါးကို ခွင့်ပေးရမယ်၊ ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကလန်ကဆန်လုပ်ရင်တော့ နင်လဲ ငရဲပြည်ကို သွားရမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

စကားဆုံးသည်နှင့် အောင်မောင်းသည် မနှင်းဆီကို ခုတ်ပေါ်သို့တွန်းလှဲလိုက်ပြီး ကာမဂုဏ်အာရုံကို စိတ်တိုင်း ဆွဲခံစားပြန်၏။

ဝေတာနာစာပေ

မနှင်းဆီသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့၏။

အောင်မောင်းသည် သွေးဆာနေသော လူသတ်သမား
ဖြစ်၏။ အောင်မောင်း လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်ကြောင်း မိမိကောင်းစွာ
သိ၏။

ယခင်က အောင်မောင်းကို အလိုလိုက် အကြိုက်
ဆောင်၍ နေရခြင်းမှာ ချမ်းသာ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို
စိုးရိမ်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ယခု လူယုတ်မာ အောင်မောင်းက ချမ်းသာကို သတ်
မည်ဆိုသဖြင့် အဖြစ်မှန်များအားလုံးကို ချမ်းသာအား ဖွင့်ပြော
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မနှင်းဆီသည် ထိုနေ့ညမှာပင် ချမ်းသာအား

“ကျွန်မနဲ့ရှင်ရဲ့ဘဝအတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးတဲ့
အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျွန်မ ပြောချင်တယ်။ ဒီအကြောင်း

တွေကို အရင်တုန်းက ကျွန်မဘက်က ရေင့်နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာ
ဟာ ရှင့်ရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကိုစိုးရိမ်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်
ရောက်မှတော့ ဖွင့်မပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် ချမ်း
သာသည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“မင်းမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိမယ်လို့ ငါထင်တာ
ကြာပြီ။ အခုမှ တိတိကျကျ သိရတော့မယ်။ ကဲ...မင်းမှာ
ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိသလဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် မနှင်းဆီက

“ရှင်...ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးဖို့တော့ ကြိုတင်ပြီးမေတ္တာ
ရပ်ခံချင်တယ်။ ရှင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ကျွန်မ ရင်စီးပြီးခံနေရတာ
ရက်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ”

ဟုအစချီကာ အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင် ဟန်
ဆောင်ထားသော လူယုတ်မာအောင်မောင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ

ကို ချမ်းသာအား ပြောပြလိုက်လေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုအကြောင်းများကို သိရသောအခါ
မေ့ကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်...ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့အနီးမှာ တစ်ချိန်လုံး ကပ်နေ
တဲ့ကောင်က လူယုတ်မာ အောင်မောင်းဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့၊
ဒီကောင်က အလွတ်စုံထောက် ကိုသိန်းအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး
ကျုပ်နဲ့တစ်ချိန်လုံးရှိနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ချမ်းသာက

“ဒါဆိုရင် ကျုပ် လူသတ်မှုဖြစ်တာ တကယ်မဟုတ်
ဘူးပေါ့”

ဟုရေရွတ်လိုက်ရာ မနင်းဆီက ခေါင်းညိတ်၍

“သူက ပြဇာတ်က လာတဲ့လူဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်
အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ရှင့်ရဲ့သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်ကို

အစစ်နဲ့အတု လဲပြီး သေချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီလူဟာ အတော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီလောက်
ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ကောင်ကို ကျုပ်တို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေလို့
မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မနင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်နဲ့သူ အဆင့်အတန်းချင်းလဲ
မတူဘူး၊ သူက လက်ရဲဇက်ရဲ သိပ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မ သိသ
လောက် သူလူသတ်မှု ကျူးလွန်ထားတာ မနည်းတော့ဘူး၊
သူကျူးလွန်တဲ့ လူသတ်မှုတိုင်းဟာ လက်သည်ပေါ်တာ များ
တယ်၊ ဇာတ်ထဲမှာနေတုန်းက လူမိုက်တစ်ယောက်ကိုတောင်
သတ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူသတ်တာကို ဘယ်သူမှသက်သေမပြနိုင်
တဲ့အတွက် လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်၊ သူလိုလူကို ရှင် မယှဉ်

နိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် မခံချင်စိတ်

ဖြစ်သွားပြီး

“အို... သူလဲယောက်ျား၊ ကျုပ်လဲယောက်ျား ယှဉ်ရဲပါ
တယ်၊ ဒီလူဟာ ယုတ်မာလွန်းတယ်၊ သူ့ကို လူ့လောကကြီး
ထဲမှာ ထားဖို့ မကောင်းတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် စိတ်ပျက်
ဟန်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်ပြီး

“ရှင်ကို အသိမပေးဘဲထားတာ အဲဒီလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ၊
ကျွန်မ စကားကို နားထောင်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်
ကျွန်မကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ချစ်ရင် ကျွန်မစကားကို
နားထောင်ဖို့သင့်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စအတွက် အိပ်လို့လဲ

မပျော်ဘူး၊ စားလို့လဲ မဝင်ဘူး၊ ညစဉ်လဲ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်
တယ်၊ ဒါတွေကို ရှင်မသိဘူး မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း
မနှင်းဆီ စိတ်ဆင်းရဲနေခြင်းအကြောင်းကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကောင်းပြီ မနှင်းဆီ၊ မင်းရဲ့စကားကို နောက်ဆုံး
အကြိမ်အနေနဲ့ ကျုပ်နားထောင်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြ
မလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မနှင်းဆီက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်မတို့ နောက်နေ့မနက်မှာပဲ ထွက်ပြေးကြမယ်၊
မော်လမြိုင်ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြေးမယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင်
အခြေအနေကြည့်ပြီး ခြေရာဖျောက်ကြမယ်၊ ကျွန်မတို့

၂၈ မင်းမြတ်သူရ

မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းခိုနေရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပုန်းခိုလို့ရပါတယ်။ သူ ကျွန်မတို့ကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာနိုင်မှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“မင်းရဲ့အကြံအစည်ကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လိုက်နာလိုက်မယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ သူ့လို လူက ရှောင်ပြေးလို့မရဘူး၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ပြန်ချမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် မနှင်းဆီက အဝေး ဆီသို့ငေးကြည့်၍

“ရှင်ကယောက်ျား၊ ယောက်ျားဆိုတော့ ယောက်ျား စကားပဲ ပြောမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင်ကို ချစ်နေမိပြီ၊ ရှင်ကို အဆုံးရှုံးမခံ နိုင်တော့ဘူး၊ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်

ဝေတနာစာပေ

စာပေရုပ်ရှင် ၂၉

ကျွန်မ ရင်ကွဲရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ချမ်းသာသည် မနှင်းဆီကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း၍ တင်းတင်းပွေ့ပွေကပ်ထားလိုက်လေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ချမ်းသာတို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောထ၍
သင်္ဘောဖြင့် မုတ္တမဘက်ကမ်းသို့ ကူးသန်းခဲ့၏။

၎င်းတို့သည် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သတိကြီးစွာ
ထားပြီး သွားလာခဲ့၏။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ရထားလက်မှတ်
ဝယ်၍ ဘူတာ၌ ရထားထွက်မည့်အချိန်ကို စောင့်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘူတာရုံရှိ မှောင်ကျကျနေရာ၌

ရပ်၍ ရထားမထွက်မီ ပုန်းခိုနေလေ၏။

ရထားထွက်ကာနီးမှသာ ရထားတွဲပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း
တက်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာက ရထားစီးရင်း မနှင်းဆီဘက်သို့ လှည့်၍

“ကျုပ်တို့ လူယုတ်မာအောင်မောင်းရဲ့ လက်က လွတ်ခဲ့ပြီ
ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အောင်မောင်းဟာ အင်မတန် လည်တဲ့လူရှင်၊ သူ့လက်
ကနေ ကျွန်မတို့ လွယ်လွယ်လေးလွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာ မပြန်နိုင်
ဘူး၊ သူ့မှာရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုရှိပုံရတယ်၊ ကျွန်မတို့တို့ စောင့်
မကြည့်ဘဲမနေဘူး၊ အခုလို အလွယ်တကူ လွတ်မြောက်လာ
တာ ကျွန်မရင်ထဲမှာသံသယဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မနှင်းဆီက ဒီလူကို အထင်ကြီးလွန်းနေပြီတင်တယ်၊

၂၂၂ မင်းပြတ်ဘုရ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကို တစ်ချိန်လုံးပုန်းခိုပြီးကြည့်
မနေနိုင်ပါဘူး။ သူမှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိမယ်ဆိုရင်တောင်
ကျွန်တို့က သူ့ကိုလှည့်စားနိုင်ပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီကမူ ချမ်းသာကို စကား
စတုပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေလေ၏။ ၎င်းတို့ရထား
ကျိုက်ထိုဘူတာသို့ ရထားဆိုက်ကားနီး၌ မနှင်းဆီသည်
ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခုဝင်ရောက်လာပြီး

“ကျွန်မအကြံရပြီ၊ ကျိုက်ထိုဘူတာမှာ ကျွန်မတို့
မမျှော်လင့်ဘဲ ဖျတ်ခနဲဆင်းကြမယ်၊ ရထားထွက်ကားနီးမှ
ကျွန်မတို့ ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလိုက်ကြမယ်၊ သူဟာ ရထားပေါ်မှာ
ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှိနေမယ်ဆိုရင်တောင် ကျိုက်ထိုဘူတာမှာ
ကျွန်မတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက် တယ်ဆိုတာရိပ်မိမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ သူ့လက်က လွတ်မြောက်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

ဝေတာနာတာပေ

၂၂၃

“ကျိုက်ထိုဘူတာမှာ ဆင်းပြီးရင် ကျုပ်တို့က ဘယ်ကို
သွားမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မနှင်းဆီက ချမ်းသာကို ကြည့်၍
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့်ရယ်မောကာ

“ကျိုက်ထိုရောက်မှ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ဖူးမှာပေါ့ရှင်၊
ဒီအချိန် ဆိုရင်တောင်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးတွေ အများကြီး
ရောက်နေပြီ၊ ကျိုက်ထီးရိုး အနံ့က ဘုရားတွေအကုန်လုံး လိုက်ဖူး
ပြီး ကျွန်မတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင်
အောင်မောင်းတစ်ယောက်တော့ ကျွန်မတို့ကို ယုန်တောင်ပြေး
ခွေးနောက်လိုက် ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ချမ်းသာက သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ၊ ကျုပ်လဲ ကျိုက်ထီးရိုး
ဘုရားမဖူး ရတာကြာပြီ”

ဝေတာနာတာပေ

၂၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားသည်
ကျိတ်ထိုဘူတာသို့ ဆိုက်ကပ်၏။ ခရီးသည်များသည် ကျိတ်ထို
ဘူတာ၌ တဖွဲဖွဲ ဆင်းကြလေ၏။

ချမ်းသာတို့သည် အထုပ်အပိုးများကို အသင့်ပြင်ဆင်ထား
လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ရထားထွက်ကာနီး ဘီးစတင်လိမ့်သော
အခါမှပင်ရထားပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းကြလေ၏။ ရထား
ပေါ်မှ ပလပ်ဖောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘူတာခုံရှိဘုရားဖူး
လူစုအတွင်း ဝင်ရောက် ပုန်းခိုလေ၏။ ထိုအချိန်၌ဘုရားဖူးရာသီ
ဖြစ်သဖြင့်ကျိတ်ထိုမြို့၌ ဘုရားဖူးများနှင့်စည်ကားနေ၏။
ချမ်းသာတို့သည် ကျိတ်ထိုမြို့မှ တစ်ဆင့်ကင်မွန်းခန်းသို့ လှည်း

၂၂၆ မင်းပြတ်သူရ

ငှားကြလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ကင်မွန်းစခန်းသို့လှည်းငှားရာ၌ လှည်းတစ်စီးကို နှစ်ယောက်တည်း မငှားဘဲ အခြားသော ဘုရားဖူးမိသားစုများနှင့် စပ်တူငှားလေ၏။ ၎င်းတို့ သီးသန့်ငှားစီးလျှင် ဘုရားဖူးများကြား၌ ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေမှာစိုး၍ဖြစ်၏။

ချမ်းသာတို့ ငှားရမ်းလာသော လှည်းသည် ညနေစောင်းသော အခါကျိုက်ထိုမြို့မှ ထွက်လေ၏။ ကျိုက်ထိုမြို့မှ စောစောထွက်လျှင် နေပူမှာစိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျိုက်ထိုမှ ကင်မွန်းစခန်းသို့ သွားသောလမ်းသည် ကြမ်းတမ်းလှ၏။

အတန်ကြာအောင်မောင်းနှင်ပြီး နွားလှည်းသည် အင်းဝစခန်း သို့ရောက်လေ၏။ လှည်းသမားသည် ခရီးသည် မိသားစုဘက်သို့ လှည့်၍

“နေပူလို့ နွားတွေလည်း ပင်ပန်းပြီဗျို့ လှည်းဖြုတ်ပြီး

၂၂၇

ခဏ နားရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာတို့သည် မောင်အောင်းတို့ မျက်ခြေဖြတ်လာနိုင်ပြီဟု ယူဆသဖြင့် အနည်းငယ်စိတ်အေးလက်အေးရှိလေ၏။ အင်းဝစခန်း၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောင်းချသောဆိုင်များရှိ၏။ မနှင်းဆီက စိုက်ဆာသည်ဆိုကာ ဘူးသီးကြော်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြလေ၏။

ချမ်းသာတို့သည် အတန်ကြာသောအခါ နွားလှည်းဆီသို့ ပြန်ကြရာ လှည်းဆရာသည်ချမ်းသာတို့ လှည်းပေါ်တက်သည်နှင့် လှည်းကို ထွက်နှုတ်ပြင်လေ၏။ ချမ်းသာက ကျန်သော ခရီးသည်များကိုမတွေ့သဖြင့်

“နေပါဦးဗျာ၊ ခရီးသည်တွေ မရောက်သေးဘူး”

ဟု ပြောလေရာ လှည်းဆရာက

“ခင်ဗျားတို့ လှည်းကို ချောင်ချောင်ချိချိစီးမိသာ ပြင်ပေတော့၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်လာတဲ့ မိသားစုက အင်းဝစခန်း

ကနေ နောက်က လိုက်လာတဲ့ဘုရားဖူးလည်းကို စောင့်မယ်တဲ့ ကျုပ်နဲ့ မလိုက်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မနှင်းဆီက ရယ်မော၍

“ဒါဆိုရင်လည်းကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း ချောချောင်ချီချီ စီးရတာပေါ့ရှင်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ လှည်းဆရာသည် လှည်းကို တအိမ်မောင်းပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါက်တာ ဆောင်းထားသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည် လှည်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှားလိုက်လာပြီး

“လှည်းကြုံလိုက်ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှည်းဆရာက ချမ်းသာတို့ကို ငဲ့စောင့်ကြည့်လိုက်၏။ မနှင်းဆီက ရသေ့ကြီးကို ကြည့်၍

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက လှည်းပေါ်သို့

တက်၍

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ အင်းဝစခန်းမှ ထွက်သောအခါ လှည်းများ သည် တစ်စီးတည်းမထွက်ဘဲ သုံးလေးစီးပေါင်း၍ ထွက်ကြ၏။ လှည်းများတစ်စီးကိုတစ်စီး စောင့်၍ထွက်ကြသဖြင့် မနှင်းဆီက

“လှည်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ တစ်စီးနဲ့ တစ်စီး စောင့်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက

“အင်းဝစခန်းနဲ့ ကင်ပွန်းစခန်းကြားမှာ တောပုန်းစားပြဲတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လှည်းတစ်စီးတည်းထွက်ရင် စားပြဲတိုက်လွန်းလို့ လှည်းသုံးလေးစီး ပေါင်းထွက်ကြတယ်၊ လှည်းပေါ်မှာလဲ ဓား၊ လှံ လက်နက်တွေ ဆောင်ပြီးမှ ထွက်ကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းဆီက

“ရသေ့ကြီးက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားနဲ့ ပတ်သက်လို့
တော်တော် ကျွမ်းကျင်တယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရသေ့ကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“လောကမှာ ရသေ့ကြီးမကျွမ်းတာ ဘာမှမရှိဘူး၊
ကျိုက်ထီးရိုး တောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သလို ကိုယ့်ကို
လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ သူတွေကိုလဲ လိုက်ဖမ်းတဲ့
နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာနှင့် မနှင်းဆီသည် ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ
ကြည့်လိုက်၏။ ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာ၌ ရှည်လျားသော
မုတ်ဆိတ်မွေးများရှိပြီး ဒေါက်ချာကိုအသာမ ပြသောအခါ
လူယုတ်မာ အောင်မောင်း ဖြစ်နေကြောင်း သိရ၏။

ချမ်းသာလည်း ရသေ့ကြီးကို အောင်မောင်းမှန်း ခိုပ်စားစီ

သွားပြီး

“ဒီလောက်တောင် လိုက်လာနိုင်တာ ချီးကျူးပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ လောကမှာ သူတပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်တဲ့
လောဘ ရှိတာမကောင်းဘူးဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးအယောင်ဆောင်
ထားသော အောင်မောင်းက

“လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုတာ သတ္တဝါတွေနဲ့
ကင်းနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လူတိုင်း လောဘရှိကြတာပဲပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နားစွန်နားဖျားကြားသော လှည်းဆရာက

“ရသေ့ကြီးဟောတာ မှန်ပါဗျာ၊ ကျုပ်လဲ လောဘရှိတာ
ပဲ၊ တစ်နေ့ကို လှည်းတစ်ခေါက်လိုက်ရတာနဲ့ မကျေနပ်ဘူး၊
နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် လိုက်ချင်တယ်”

ဟု ဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ၏။ မနှင်းဆီက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီမှာ လောဘကြီးတဲ့သူတွေရဲ့ ဇာတ်သိမ်း မကောင်းဘူး

၂၂ မယ်မြတ်သူရ

စာစာရင် ၂၃

နော်၊ ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်မတို့ကို
မဆောင်ထွက်ပါနဲ့တော့”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ အောင်မောင်းက

“ရသေ့ကြီး ဘုရားဖူးထွက်တာကို ဘယ်သူတားလို့ရမှာ
လဲ၊ မင်းတို့ ငရဲတောင်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ဟု မထိလေးစား ပြောဆိုလေ၏။ မကြာမီ ၎င်းတို့၏
လှည်းသည် ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်လေ၏။ ကင်ပွန်းစခန်းသို့
ရောက်သောအခါခရီးသည်များသည် ရှေးချိုးရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

ချမ်းသာနှင့် မနှင်းဆီသည် ဇရပ်တစ်ဆောင်သို့ တက်၍
နားလေ၏။ အောင်မောင်းသည် ၎င်းတို့၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
စောင့်နေလေ၏။

မနှင်းဆီက ရသေ့ဟန်ဆောင်ထားသော အောင်မောင်းကို
မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ဒီကောင် သိပ်လည်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိပြီ မဟုတ်လား
သူ့လက်က လွတ်အောင်ပြေးဖို့ အတော်ခက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“တုတ်တယ်၊ သူ့လက်က ပြေးလို့မလွယ်ဘူး၊ သူ့ကို
ထိခတ်ထီးရိုးတောင်ပေါ်မှာပဲ အပြတ်ရှင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊
ကျုပ်တို့ စွန့်စားမှရမယ်၊ သူလုပ်တာ ခေါင်းငုံ့ခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး
ယောက်ျား အချင်းချင်း သူ့သေကိုယ်သေ ချမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီက

“သတိထားပေါ့ရှင်၊ သူက အင်မတန် အသက်အပုတ်
ကျွမ်းကျင်တဲ့သူရှင်”

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။ ချမ်းသာတို့သည် တောင်ပေါ်
တက်ရန်တောင်ငှေ့ကိုယ်စီ ဝယ်ယူလိုက်၏။

ချမ်းသာသည် လက်ထဲ၌ရှိသော တောင်ငှေ့တစ်ချောင်း
ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်ဖြစ်မှာပဲဟု တီးတိုး
ပြောဆိုနေမိ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အောင်မောင်းကို
လုပ်ကြံရန် နည်းလမ်းမျိုးစုံကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေရင်း အကြံတစ်ခု ရရှိလေ၏။ ထိုအကြံ
မှာ ၎င်းအနေဖြင့် မည်သို့မျှ ထင်မှတ်မထားသော နေရာ၌
လုပ်ကြံရန်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်ကိုယ်
တည်း ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌
အောင်မောင်းကို လုပ်ကြံရန် အကြံတစ်ခုရရှိလေ၏။ ထိုအကြံမှာ
အလွန်အန္တရာယ်များပြီး စွန့်စားရနိုင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
လူယုတ်မာ အောင်မောင်း မျှော်လင့်မထားသော အချိန်ဖြစ်သဖြင့်
မိမိ၏ လုပ်ကြံမှုအောင်မြင်နိုင်မည်ထင်၏။

မနှင်းဆီသည် ခရီးလမ်း၌ ရောင်းချသော ပန်းပဲဆိုင်
တစ်ဆိုင်၌တွေ့သော ဓားများကို ကြည့်၍

“ကျွန်မတို့ ဓားတစ်ချောင်းလောက် ဝယ်ပြီး ကိုဦးထားရ
အောင်၊ အောင်မောင်းအတွက် အဟန့်အတား တစ်ခုဖြစ်သွား
အောင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဓားကိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဓားကိုင်လိုက်ရင် ငါ့အကြံအစည်
မအောင်မြင်ဘူး၊ သူ့ကို လုပ်ကြံနိုင်မဲ့ နည်းလမ်းငါတွေထားပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ၊ ကျွန်မကို ပြောပြပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်းကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြောလိုက်လို့ မင်းရဲ့ အမှုအရာ
ပျက်သွားရင် ယူယုထံမှာအောင်မောင်း ရိပ်မိသွားမယ်၊
အောင်မောင်း မရိပ်မိအောင် လုပ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် အောင်မောင်းကို လုပ်ကြံ
နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏။
၎င်းတို့သည် ကျိုက်ထီးရိုး ရင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဘုရားဖူး
မျှော်ကြလေ၏။

အောင်မောင်းသည် ၎င်းတို့၏ အနီး၌ တစ်ချိန်လုံး အရိပ်လို
လိုက်နေလေ၏။ မနှင်းဆီသည် အောင်မောင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး

အလွန်စိတ်ဆင်းရဲနေလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ဖူးမျှော်ပြီးနောက်
ကျောက်ထပ်ကြီး၊ ကျီးကန်းပါးစပ်၊ ရသေ့တောင် စသော
နေရာများသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မှ ရသေ့တောင်ဘက်သို့ အကူး၌
တောင်၏ တစ်ဖက်ရှိအလွန်နက်သောချောက်ကမ်းပါးကြီးများ
ရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

မနှင်းဆီသည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ မကြာခဏ
လှမ်းကြည့်ရင်း

“အမလေး၊ ချောက်ကြီးက နက်လိုက်တာ၊ ပြုတ်ကျ
သွားရင် မတွေးရဲစရာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာတို့သည် တောင်ငွေကိုယ်စီဖြင့်
ရသေ့တောင်ဘက်သို့ ကူးသန်းသွားကြ၏။ ရသေ့တောင်သို့
အသွားလမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းပြီး အကွေ့အကောက်များလှ၏။

ရသေ့တောင်ဘက်သို့ ကူးသန်းရာ၌ မိမိတို့ကဲ့သို့ ဘုရားဖူးလူစု
လူငယ်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မနင်းဆီသည် ချောက်ကမ်းပါး
ကြီးများကို ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး သွားလာနေသဖြင့်
ခရီးမတွင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရသေ့ဟန်ဆောင်
ထားသောအောင်မောင်းသည် ချမ်းသာတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး
လှေသံတီးတိုးဖြင့်

“နောက်ဆုံးခရီးမသွားမီ ဘုရားတွေဝအောင် ဖူးသွားကြ”

ဟု လှောင်ပြောင်သံရောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ချမ်းသာ
တို့ စုံတွဲကို ကျော်ဖြတ်၍ တက်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်
ချမ်းသာသည် အနောက်ဘက် စတောင်ကမ်းပါးယံသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ အနောက်မှ လိုက်လာသော ဘုရားဖူး တစ်စု
သည် တောင်ကမ်းပါးကွယ်နေသဖြင့် မိမိတို့ကိုမမြင်ရတော့ချေ။
အရှေ့မှ သွားနေသော ဘုရားဖူးတစ်စုသည် သီချင်းတကြော်
ကြော် အော်ဟစ်သီဆို၍ သွားလာနေလေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏ အရှေ့သို့ ကျော်တက်သွားသော
အောင်မောင်း၏ နံဘေးသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး လက်ထဲရှိ
တောင်စားဖြင့် အောင်မောင်း၏ လက်ယာနံဘေးသို့ ဆောင့်ထိုးချ
လိုက်လေ၏။

အောင်မောင်းသည် မိမိကို လုပ်ကြံခံရမှန်း ရိပ်စားမိ
လိုက်ပြီး ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ချမ်းသာ၏ လက်မှ တောင်စား
ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်လေ၏။ သို့သော် တောင်စား၏ အဖျားကိုသာ
ဆုတ်ကိုင်မိပြီး အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်၍ ချောက်ထဲသို့ ပက်
လက်လန်ကျသွားလေတော့၏။

မနင်းဆီသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ အထိတ်တလန့်
အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ချမ်းသာလည်း အခြားသော ဘုရားဖူး
များအား

“ရသေ့ကြီး လိမ့်ကျသွားပြီ၊ လာကြပါဦးဗျာ၊ ရသေ့ကြီး

ချောက်ထဲကျသွားပြီ”

ဟု အသံကုန်အော်ဟစ် နေလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းတို့၏ အနီးသို့ ဘုရားဖူးများ စုပြုံရောက်ရှိလာပြီး အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြ၏။ ထိုအခါ ချမ်းသာက

“ရသေ့ကြီးက ကျုပ်ရှေ့ကသွားနေတာပါ။ ဒီလိုသွားနေရင်း ခေါင်းကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး မူးတယ်မူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ် ရသေ့ကြီးကို ဖေးမဖို့ ကြံစည်နေတုန်း ယိမ်းယိုင်ပြီး ချောက်ထဲကိုကျသွားတာပါ။ ရသေ့ကြီးကို ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

ဟု စိတ်မကောင်းသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ မနင်းဆီကလည်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ရသေ့ကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုကြလေ၏။

မကြာမီ အထမ်းသမားလူငယ်များအား ခေါ်ယူ၍ ချောက်ထဲသို့ဆင်းကာ အောင်မောင်း၏အလောင်းကို သယ်ဆောင်ကြလေ၏။ ဘုရားပေါ်ရှိ ပုလိပ်များလည်း ရောက်ရှိလာကာ

ချမ်းသာတို့ လင်မယားအား ရသေ့ကြီး ချောက်ထဲကျခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မျက်မြင်သက်သေ အနေဖြင့် မေးမြန်းကြလေ၏။

ချမ်းသာနှင့် မနင်းဆီတို့သည် ရသေ့ကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ထိုဖြစ်ရပ်အား စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောဆိုပြလေ၏။ ပုလိပ်များသည် ၎င်းတို့လင်မယားအား အတန်ကြာအောင် စစ်မေးပြီးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

ချမ်းသာတို့သည် ပုလိပ်များရှေ့မှ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ၎င်းတို့နှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ယနေ့မှစ၍ မိမိတို့ဘဝ ငြိမ်းအေးသွားချေပြီ။ အန္တရာယ် ပြုမည်သူလည်း မရှိတော့ချေ။ အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ၌ အမှုများပါးခိုက် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ရန်ကြံ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အဖော်ခေါ်ရန်တိုင်ပင်ကြ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ်(၇) အသောက်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း နေအိမ်သို့ သွားရောက်

အဖော်စပ်ကြလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လိုက်ပါရန် သဘောတူသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပင် ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရန် ကြံကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ စောစောထ၍ ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာ (ရန်ကုန်ဘူတာကြီး)သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့ခေတ်က ရေနွေးငွေ့စက်ခေါင်းဖြင့် မောင်းသော မီးရထားများရှိသဖြင့် ကျိုက်ထို ဘူတာသို့ ရေနွေးငွေ့ရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့၏။

ခဏကြာလျှင် ဘူတာသို့ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးနှင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါလာသော ရထားသည် ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာကြီးမှ နံနက် (၇)နာရီ ထွက်၍ ပဲခူးဘူတာသို့ (၁၀) နာရီ ကျော်ခန့်တွင် ရောက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ပဲခူးဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လျှင် ခိုက်ဆာလှပြီဆိုကာ ထမင်းဆိုင်၌ ဝင်ရောက် စားသောက်

၂၄၄ ဝမ်းမြတ်သူရ

လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါလာသော ရထားသည် မွန်းလွဲနှစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့်တွင် ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ရောက်လေ၏။ ကျိုက်ထိုဘူတာ၌ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ ဆင်းသက်သောအခါ ရွှေကြွေများသည် ခရီးသည်များကို အလှအယက် ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျိုက်ထိုမြို့ဈေး၌ ငါးသေတ္တာ၊ နို့ဆီဘူး ပေါင်မုန့်၊ သကြား စသည်တို့ကို ဝယ်ယူလေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကျိုက်ထိုမြို့၌ မဝယ်ဘဲတောင်ပေါ်မှာ ဝယ်လျှင် အလွန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော် သုံးယောက်သည် ကျိုက်ထိုမြို့ ရွှေကြွေမိန်းကလေးများ၏နေအိမ်၌ ညအိပ်ခဲ့ရလေ၏။ ရွှေကြွေမိန်းကလေးများ စီစဉ်ပေးသော အိပ်ရာများသည် အလွန်ညစ်ပတ် နံနော်ရသဖြင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မကျေမချမ်းပြစ်တင်ဝေဖန် နေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

စေတနာစာပေ

“ကျိုက်ထိုမှာ ရှေးခေတ်ကတည်းက တည်းခိုခန်းတွေ၊ မိုတယ်တွေ မရှိဘူးဗျ။ မြန်မာလူမျိုးတွေ ခရီးသွားရင် နီးစပ်ရာ ဧရပ်တွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေနဲ့ ဘုရားကျောင်းတွေမှာ အိပ်စက်ကြတာပဲ၊ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်ပြီး ဖော်ရွေမှုရှိတဲ့ လူမျိုးဆိုတာ နေပါပြီဗျာ။ မြန်မာမှန်ရင် တည်းခိုခန်း၊ ဟိုတယ်မလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“ကျုပ်အတွက်တော့ တည်းခိုခန်းတွေ ဟိုတယ်တွေ လိုတယ်ဗျို့၊ ရွှေကြွေကောင်မလေးတွေ ပေးတဲ့ အိပ်ရာက ညစ်ပတ် နံနော်ရမကဘူး၊ ဂျပိုးလည်း ကိုက်တယ်ဗျ။ ရေခိုးချိုးဖို့လည်း အဆင်မပြေဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဘုရားဖူးထွက်တာပဲဗျာ၊ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါ။

စေတနာစာပေ

၂၄၆ မင်းမြတ်သူရ

ခင်ဗျား ဒီလို ညည်းညူနေရင် ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရ
တော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စာပေရုပ်ရှင် ၂၄၇

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျိုက်ထိုမြို့မှ
ကင်ပွန်းစခန်းသို့ လှည်းတစ်စီးကို ငှား၍ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်သုံးယောက် သည် လှည်းတစ်စီးကို
သုံးယောက်တည်းစီးသဖြင့် ချောင်ချောင် ချိချိ စီးရလေ၏။

အင်းဝစခန်းမှ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ
ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ခြေသို့ ခြေလှင်တက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အိပ်ရာလိပ်များနှင့် အစားအစာများကို ထမ်းရှန် အထမ်းသမားသုံးယောက်ကိုလည်း ငှားရမ်းလေ၏။

စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးသည် ခြေလျင်ခရီးတက်ပြီး များကြာမီတွင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ပင်ပန်းလှကြောင်း ညည်းညူလေ၏။ ဘိုးပြန်တောင်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးသည် တောင်စွန်းကို မနိုင်တစ်နိုင် ထောက်လှမ်း၍

“ကျုပ်တော့ သိပ်ညောင်းနေပြီဗျို့၊ ပြန်ချင်လှပြီ”

ဟု ညည်းညူလေရာ ကျွန်ုပ်က

“အဘိုးကြီးတွေတောင် ဒီရောက်မှ ပြန်ချင်တာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက စုံထောက်လုပ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ဇွဲမရှိဘူးလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ကဲ့သို့ မောပန်းဟန်မရှိဘဲ လန်းဆန်းတက်ကြွနေပြီး စုံထောက်ဦးပေါ်ဦး ကြီးကို မကြာမီ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နှစ်သိမ့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့

စုံထောက်သုံးယောက်သည် ဘိုးပြန်တောင်အနီးရှိ ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ လူအများစုအုံနေသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ ဇရပ်ပေါ်ရှိ ကွပ်ပစ်ပေါ်၌ သေဆုံးနေဟန်ရှိသော ရသေ့တစ်ဦးကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုရသေ့၏ အနီး၌ ပုလိပ်များ ဝိုင်းအုံနေပြီး ထိုပုလိပ်များထဲမှ ပုလိပ်ကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟာ... ဆရာတို့ပါလား၊ ဘုရားဖူးထွက်လာတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တည်းပေါ့ဗျာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုသို့သည် ကျိုက်ထီးရိုး ဂါတ်တဲရှိ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးပင်ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကျိုက်ထို၌ ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ တန်သော စိန်ဘယက်ကြီးတစ်ကုံး ပျောက်ဆုံးမှုဖြင့် ဦးလှမိုးအား ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်များက အကူအညီပေးခဲ့၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဌာနအုပ်ဦးလှမိုးကို

နှုတ်ဆက်၍ ဧရပ်၌ သေဆုံးနေသော ရသေ့နှင့် ပတ်သက်၍
မေးမြန်းလေရာ ဦးလှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဘုရားဖူးရင်း တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ပါဗျာ၊ ထုံးစံ
အတိုင်း တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့
ပုလိပ်တွေ အလုပ်ရှုပ်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေသူ
ရသေ့၏ အနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာမှ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်
ရသေ့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စစ်ဆေးလေ၏။
အနီးရှိတောင်ငှေးများ ရောင်းသော ဆိုင်သို့သွား၍ တောင်ငှေး
များကို ကြည့်၏။ ထို့နောက် ရသေ့၏လက်များကိုလည်း
ပြန်ကြည့်လေ၏။ အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက်
ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးထံသို့ ပြန်လာကာ

“ဒီလူက ရသေ့အစစ်မဟုတ်ဘူး၊ အယောင်ဆောင်ထား
တာဗျ၊ ရသေ့အယောင်ဆောင်ထားကြောင်း အထောက်အထား

တွေ တွေ့ရတယ်၊ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်လောက်အထိ ရှုပ်အင်္ကျီ
လက်တိုကို ဝတ်ဆင်နေတဲ့လူပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးက

“ဘုရားဖူးရာသီဆိုရင် ခါတော်မီ ရသေ့အတူတွေ့အများ
ကြီး ပေါ်တာ၊ ထုံးစံလိုပါပဲဗျာ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက်
အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
သက်ပြင်းချ၍

“ရသေ့အတူ၊ အစစ်ဆိုတာ အရေးမကြီးတာကတော့
ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရသေ့ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လူဟာ
တောင်ပေါ်က သွေးရိုးသားရိုး ပြုတ်ကျတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊
သူတပါး တွန်းချခံလို့သေရတာပဲ၊ ဒါဟာ ကြီးတင်ကြံစည်ထား
တဲ့ လူသတ်မှုဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးသာမက ကျွန်ုပ်တို့

စုံထောက်ကျော် နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြလေ၏။

ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကြောင့် ကျုပ်တို့အလုပ်ရှုပ်တော့
မယ် ထင်တယ်ဗျို့၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ရသေ့
အယောင်အဆောင်လူ၏ အလောင်းကို လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး

“သေချာရဲ့လား ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရယ်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ခေါင်းညိတ်၍

ရသေ့၏ လက်ယာနံစောင်းရှိ အညှို့အမည်းစွဲနေသော
ဒဏ်ရာကို ပြသပြီး

“ဟောဒီမှာ တောင်ပေါ်က တွန်းချခံရတဲ့ ဒဏ်ရာ၊
ရသေ့ရဲ့လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာရှိသေးတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ။ ကျွန်ုပ်က

“ရသေ့ တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ဒဏ်ရာရထားတာ
လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ရင်ဘတ်က ဒဏ်ရာက တောင်ပေါ်မှာပဲ ရတဲ့ဒဏ်ရာ
ဗျ၊ ကျုပ် ခဏနေရင် သက်သေပြပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ရသေ့ တောင်ပေါ်က ကျခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍
ပုလိပ်များထံ၌ သေချာစွာ မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်များက ရသေ့၏အနီး၌ နီးကပ်လိုက်ပါ
လာသော လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ထွက်ဆိုချက်များကို
ပြောပြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လင်မယားနှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာဘူးဗျို့၊ သူတို့
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးက

“လင်မယားနှစ်ယောက်ကိုတော့ သံသယမဖြစ်နဲ့ဗျို့၊

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန်ပြန်နဲ့ ရိုးသားဖြောင့်
တော်ရုံရတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲက ကိုချမ်းသာ
ဆိုတဲ့လူက ရသေ့ကြီးခေါင်းမူးပြီး တောင်အောက်ကျသွားတာကို
ဆွဲလိုက်နိုင်လို့ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေရှာတယ်။ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူတွေပါဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဦးလှမိုး၏
စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ

“အဲဒီလင်မယားနှစ်ယောက် ဘယ်ကိုထွက်သွားလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးက

“သူတို့ မပြန်သေးဘူး၊ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာပဲ
ရှိနေဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီနေရာမှာ ပုလိပ်အစောင့်တွေချထားပေးပါ။ အဲဒီ
လင်မယားနှစ်ယောက် တောင်ပေါ်ကဆင်းလာရင် ကျုပ်
စစ်ဆေးချင်လို့၊ ကျုပ်တို့လဲ တောင်ပေါ်ကို မတက်သေးဘူး၊
ဒီရပ်မှာပဲ စောင့်နေဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍

“ကိုမင်းအောင်တို့ကတော့ ရောက်လေရာနေရာမှာ အမှုနဲ့
တိုးတာပဲ၊ အလွတ်စုံထောက်သာဆိုရင်တော့ အတော်စီးပွားဖြစ်
မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ခဏတော့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဥပဒေဝန်ထမ်းဆို
တာ ဥပဒေချိုးဖောက်တဲ့ အပြုအမူကို မြင်ရင် ခေါင်းရှောင်
မသွားရဘူးဗျ”

၂၅၆ မယ်မြတ်ကုရ

ဟုပြောလေ၏။

နံ့ထောက်ဦးပေါ်ဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ဇရပ်ကို မျက်လုံး

ဆွတ်က

“ဒီနေ့တော့ ဇရပ်မှာပဲ အချိန်ကုန်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

ဟု ညည်းညူလိုက်ရာ ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးကလည်း ရယ်မော၍

“ကျုပ်တို့လဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ကံဆိုးပြီဗျို့ ဒီလိုမှန်းသိရင်

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်နေပါတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်ကျီစယ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဇရပ်ပေါ်၌ ရေဇွေးသောက်ရင်း

တစ်ညနေလုံး အချိန်ဖြုန်းနေကြလေ၏။

စာမာရင် ၁၃၇

ညနေသို့ရောက်သောအခါ တရားခံဟု ယူဆရသော

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်မှ ဆင်း

လာလေ၏။

၎င်းတို့စုံတွဲသည် ရုပ်ရည်သန်ပြန်ပြီး မိန်းမ ဖြစ်သူ၏

အလှမှာ ယောက်ျားတိုင်းငေးမောရသော အလှမျိုးဖြစ်လေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ထိုမိန်းမ၏အလှကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ်

ငေးမောကြည့်၍

“လှလိုက်တာဗျာ၊ နတ်ပြည်က နတ်သမီးလေး

နတ်သက် ကြွလာသလား အောက်မေ့ရတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ထိုလင်မယားသည် ပုလိပ်များက ခေါ်ဆောင်လာခြင်း
ဟုတ်ဘဲ ၎င်းတို့ သဘောဆန္ဒအရ ဧရပ်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးက လင်မယားနှစ်ယောက်ကို အားနာ
ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ရန်ကုန်က စုံထောက်တွေကျိုက်ထီးရိုးကို မမျှော်လင့်
ဘဲ ရောက်လာပြီး မောင်ရင်တို့ လင်မယားကို စစ်ဆေးချင်လို့”

ဟုပြောလေရာလင်မယားနှစ်ယောက်အနက် ယောက်ျား
ဖြစ်သူက

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မေးချင်တာမေးပါ၊ ဖြေဖို့အသင့်ပါပဲ၊
ကျုပ်နာမည်ကိုချမ်းသာလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်မိန်းမက မနှင်းဆီ
တဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်မေးချင်တာထက် ကြည့်ချင်တာလေး တစ်ခု
ရှိလို့ပါ၊ မိတ်ဆွေစဉ်းရဲ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ တောင်ဝှေးလေး
တွေကို ခဏပြပါ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချမ်းသာက ရယ်မော၍

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကတော့ ကျုပ်ကိုင်တဲ့ တောင်ဝှေးပါ၊

ကျုပ်မိန်းမကိုင်တဲ့တောင်ဝှေးလဲ ကြည့်ပါ”

ဟုဆိုပြီး သူ၏ဇနီးထံမှ တောင်ဝှေးကိုယူ၍ ပြသလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တောင်ဝှေးနှစ်ချောင်းကို
သေချာစွာကြည့်ရှုပြီး သက်ပြင်းချ၍

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုချမ်းသာ၊ ခင်ဗျားကို ရသေ့
အယောင်ဆောင်လူကို တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျအောင် တွန်းချ
နဲ့ ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ၊ ကျုပ်က အင်းစိန် စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်း

မင်းအောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုချမ်းသာ၏ အမူအရာမပျက်
သော်လည်း မနှင်းဆီ၏ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

ကိုချမ်းသာက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မထီလေးစား

ကြည့်၍

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ရသေ့ကြီး တောင်ပေါ်ကကျတာကို
ကျုပ်ကို ဘယ်လို မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ဖမ်းဆီးတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကိုချမ်းသာ
၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍

“ကိုချမ်းသာဟာ ရသေ့အယောင်ဆောင်သူကို ရန်ငြိုး
ရန်စ တစ်ခုထားရှိတယ်။ ဒီရန်ငြိုးကြောင့်ပဲ ရသေ့တောင်
ဘက်အကူးမှာ ရသေ့အယောင်ဆောင်လူကို တောင်ဝှေးနဲ့
ထိုးပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ ရသေ့ရဲ့နံကြားမှာ အညှိအမည်းစွဲနေတဲ့
ဒဏ်ရာတစ်ခုရှိတယ်။ ကိုချမ်းသာဟာ ရသေ့အယောင်ဆောင်

လူရဲ့ နံဘေးကိုကပ်သွားပြီး နံကြားကို တောင်ဝှေးနဲ့ ထိုးချ
လိုက်တာပဲ။ ရသေ့ဟာ တော်ရုံတန်ရုံ လူတော့မဟုတ်ဘူး၊
သတိကောင်းတယ်။ တောင်အောက်ကိုကျကာ နီးမှာ ကိုချမ်း
သာရဲ့လက်ထဲက တောင်ဝှေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သေး တယ်။
ဒါပေမယ့် ကိုချမ်းသာရဲ့ တောင်ဝှေးထိပ်က နည်းနည်း
ဆွေးမြည့်နေတယ်။ တောင်ဝှေးရဲ့ထိပ်က ဝါးစတစ်ခု ပဲထွက်
နေတယ်။ ရသေ့ကတောင်အောက်ကိုကျကာနီး သွေးရူးသွေး
တန်းနဲ့ တောင်ဝှေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်လို့ ရသေ့ရဲ့လက်ဖဝါးမှာ
ဝါးစ စိုက်ဝင်သွားတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ စက္ကူဖြင့်ထုပ်ထား
သော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်၏။

စက္ကူထုပ်ထဲ၌ သေးငယ်သော ဝါးစလေးတစ်စ ရှိ
လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုအစလေးကို အများဖြင့်သာ

၂၆၂ မင်းမြတ်သာ

အောင်ပြည့်

“ရသေ့ရဲ့လက်မှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ ဝါးစလေးကို ကျုပ် သိမ်းထားပါတယ်”

ဟုပြောရင်း ကိုချမ်းသာ၏ တောင်ရိုးထိပ်ရှိ ပဲ့နေသော နေရာ၌ ဝါးစလေးကို ကပ်ကြည့်လိုက်ရာ ကွက်တိဖြစ်နေ လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကိုချမ်းသာ ကိုင်ထားတဲ့ တောင်ရိုးနဲ့ ရသေ့ရဲ့ လက်ဖဝါးထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ ဝါးစလေးကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် ရသေ့ကို တောင်အောက်ကျအောင် လုပ်ကြံတဲ့သူဟာ ကိုချမ်းသာဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါပြီဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုချမ်းသာက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ မြန်မာပြည်

ဝေတနာတပေ

စာပေရှင် ၂၆၃

စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုပြီး ကျော်ကြား ပေတာကိုး၊ ရသေ့အယောင်ဆောင်လူဟာ အင်မတန် ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့လူဗျာ၊ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တဲ့သူတွေ များလှပြီ၊ ဒါကြောင့် လူ့လောကကြီးထဲက ကျုပ်ရှင်းလိုက် တာပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ် သေသေချာချာ အစစ်ခံပါ မယ်ဗျာ”

ဟု ဝန်ခံကတိပြုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကိုချမ်းသာတို့ လင်မယားအား ကောင်းမွန်စွာ ခေါ်ဆောင်သွား ရန် ဌာနအုပ် ဦးလှမိုးအား မှာကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးပြီးနောက် ကိုချမ်း သာတို့လင်မယားအား အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် လာခဲ့၏။

ကိုချမ်းသာတို့လင်မယားသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါ လာပြီး အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ၌ အစစ်ခံခဲ့လေ၏။

ဝေတနာတပေ

၂၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ကိုချမ်းသာ၏ အစစ်ခံချက်များသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ကိုချမ်းသာ၏
ထွက်ဆို ချက်များကို နားထောင်ရင်း စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့်
တစ်ခါတစ်ရံ ရေးမှတ်ရန်ပင် မေ့လျော့နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစစ်ချက်ကြီးကို ရေးသားရင်း တစ်နေ့နေ့
တစ်ချိန်ချိန်၌ ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ယနေ့ အကောင်အထည်
ပေါ်လာလေရာ “မာယာရှင်” ဆိုသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်
စွန့်စားခန်းဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေတော့၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ဘာမှမသိသော

မင်းမြတ်သူရ